

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΕΡΟΙΑΣ

+000
6500

Αριθ. εις

7491/68

Εξ αγοράς

144

Δωρεά

Ζάχου

GRVHD-00534

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

HOMERI CARMINA

AD

OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM EXPRESSA

CURANTE

GUILIELMO DINDORFIO.

VOL. II. PARS I.

ODYSSEAE I—XII.

EDITIO QUARTA CORRECTIOR.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXXII.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

HOMERI ODYSSEA

EDIDIT

WILHELMUS DINDORF.

PARS I.

E. J. J. J. J.

EDITIO QUARTA CORRECTOR.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXXII.

Αρ. 74911 882 Βιβλιοθήκη Βέροιας

LIPSIÆ: TYPIS B. G. TEUBNERI.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

F. A. WOLFI
M A R I A.

I.

Invocata Musa ut Ulyssem canat ab eversa Troia errantem et, amissis omnibus sociis, domum redeuntem (1—10), narratio ducitur ab eo tempore, quo Calypsus insulam ille relicturus est. Absente enim Neptuno, cuius ira virum iam dum reditu arcebat, decretum fit in concilio deorum ut Calypso cum ab Ogygia insula discedere domumque reverti sinat (11—95): Minerva autem, quae id maxime agit, in Ithacam ad filium ipsius pubescentem festinat, ubi magna turba procorum, nuptia Penelopea imminantium, Ulyssis copias quotidianis convivis absumit (96—112). Apud eos neger animi Telemachus assidens reverenter excipit deam, Mentae, Taphiorum regis, specie indutam, quae ipsum varils sermonibus ad spem patris propediem reducis videndi excitat hortaturque ad concionem Ithacensium agendam, in qua procorum iniurias palam accuset, et ut ipse statim de patre sciscitatum ad Nestorem ac Menelaum proficiscatur, recens ab erroribus regressos (113—318). Mox, ubi ex oculis evanuit dea, non sine indicio numinis, Phemius, procorum epulis adhibitus, canere orditur de infelici navigatione Achivorum; quo argumento offensa Penelope cantorem ad alia revocare conatur: sed a filio libere reprehenditur, qui nunc primum etiam cum procis contumacius generosa simplicitate expostulat et in crastinum indicit concionem, haud dissimulato consilio suo (319—419). Interim flexo in vespere die proci a cantu et saltatione cubitum discedunt domos, ipseque Telemachus dormitum it (420—444.)

II.

Ithacensibus postero mane ad concilium vocatis Telemachus queritur contumeliam domus et profligationem bonorum

atque populi misericordiam et auxilium implorat (1—79). Antinous, ex principibus procorum, culpa in Penelopem translata, finem malorum fore negat, nisi ipsa nupserit alicui. aut ad Icarium patrem redeat (80—128). Respondenti Telemacho et turbam domo excedere aperte iubenti aquillae praetervolantes auspicium faciunt, quod infaustum prociis interpretatus vates Halitherses ridetur ab Eurymacho (129—207). Ita quum nihil effectum videt, alteratione protracta, invenit navem postulat, qua Pylum et Spartam vehatur percunctatum de patre; sed irrisum hac quoque spe frustratur dissoluta concio (208—259). Inde in litore solus veneratur Minervam, quae Mentoris cuiusdam specie adstans ei instructam navem et se ipsam navigationis comitem pollicetur (260—295). Statim domum reversus Eurycliam promam cibaria itineri parare iubet, inscia matre (296—381), Minerva autem ex populo socios colligit, navique ab Noëmone accepta et deducta ambo vesperi solvunt ex portu (382—434).

III.

Telemachum cum Minerva advenientem comiter excipit Nestor, quum maxime in litore publicis epulis et sacris Neptuno faciendis occupatus (1—74). Is vero adolescenti, de patre sciscitanti, nihil novi refert, quippe omnium illius reum ignarus; sed, quid sibi et aliis ducibus Achivorum in castris ab excidio Ilii acciderit, et qui ex illis domum reverserint, diligenter enarrat (75—200); tum monitis bonisque ominibus ad ulciscendas procorum iniurias excitatum, memorata etiam Agamemnonis caede et laudato Oreste, sceleris ultore, hortatur ut quam primum pergat ad Menelaum, nuper ex longinquo errore reversum (201—328). Ad vesperam, antequam in urbem redeunt Pylai, abit Minerva, quam in discessu agnitam veneratur Nestor et vitam deae immolaturum se vovet (329—394). Ita Telemachus in aedes Nestoris ducitur et ibi pernoctat (395—403). Mane postridio in domo regis privatum sacrum fit Minervae, quo peracto Telemachus cum Pisistrato, Nestoris filio, curru contendit Spartam (404—485). Nocte proxima apud Dioclem, principem Phaeacum, deversati altera Spartam perveniunt (486—497).

IV.

Menelaus nuptias filiorum celebrat, quum ad aulam eius accedunt Telemachus et Pisistratus; quibus liberaliter hospitio invitatis epulae apponuntur (1—67). Cum his super eam sermonem confert Menelaus, non sine blanda mentione Ulyssis, quae statim detegit filium, quem et Helena intrans

agnoscit (68 — 154). Mox viri desiderio affectis omnibus lacrimae oboriuntur; sed earum remedium affert Helena, quae cum Menelao ad somnum usque temporis apud illum acti et virtutum Ulyssis memoriam repetit (155 — 305). Postero ille calamitatem domus suae querenti Telemacho et patris fortunam percunctanti narrat Menelaus de erroribus suis, et quid ipsi responderit Aegyptius Proteus de casibus redeuntium Achivorum, nominatim Alacis Locrensis et Agamemnonis, atque de Ulyssis in insula Calypso commoratione; denique adolescenti, ut longius Sparta maneat, rogato munera hospitalia promittit (306 — 619). Interea proci, ut Telemachi abitum compererunt, de insidiis revertenti locandis consiliis agitant, quae Medon excepta aperit Penelopae, adhuc ignarae profectionis (620 — 714). Afflicta hoc nuntio regina lamentatur; dein precata Minervam divino somnio confirmatur per quietem noctis eius, qua delecti procorum in Asteridem insulam navigant, ut caedis consilium exsequantur (715 — 847).

V.

Concilio deorum iterum facto, agente Minerva, Iupiter Mercurium mittit ad Calypso ut Ulyssem ex insula sua abire patiat (1 — 84). Imperium gravato accipit Nympha, neque tamen detrectare ausa (85 — 147) herodem, dudum patris desiderio tabescentem, adocet non morari se, quo minus statim discedat (148 — 227); ipsaque prope eum adiuvat in fabricanda rate, qua benigne dimissus navigationem solus aggreditur (228 — 281). Duodevigesima die navigationis, quam iam Phaeacum insulam, Scheriam, e longinquo videt, forte praetervehens Neptunus excitat tempestatem, quae trabiam compaginem dissolvit (282 — 332). Sed ipse alveo ratis insidens, ventorum fluctuumque ludibrium, misericordiam dene marinae experitur, Leucothaeae, quae ei redimiculum praebet pectori subligandum, cuius virtute facilius in terram evaset (333 — 364). Atque ita tandem, quamvis fremente Neptuno, praesentem mortem effugit et ad proximum litus Phaeacum nudus evadit, ubi semianimem cubile foliis stratum placido somno recreat (365 — 493).

VI.

Phaeacum regis Alcinoi filiam, Nausicaam, per quietem iubet Minerva vestimenta lavatum ferre ad litus insulae, in quo Ulysses procubuerat (1 — 47). Id facile permittente patre ac vehiculum praebente, mane illuc pervenitur, tum opere facto ludum exercet cum ancillis (48 — 109). Eo strepitu excitatus Ulysses supplex implorat virginis misericordiam (110 —

185), ab eaque statim in tutelam receptus lavacro, veste ac cibo recreatur (186 — 250): mox diligenter admonitus cum ancillis sequitur currum redeuntis et occidente sole venit ad lucum Minervae, qui ante urbem est, ubi familiare sibi numen solita veneratione precatur (251 — 331).

VII.

Postquam Nausicaa domum redierat, Ulyssi occurrit Minerva, in speciem puellae mutata, illumque nebula cinctum in urbem et ad aedes Alcinoi ducens diligenter admonet (1 — 77). Sic solus ingreditur regiam, splendidissime ornatam; ubi primores Phaeacum congregatos videt circa Aretem reginam, cui primum supplicat, atque Alcinoum, qui eum hospitio accipit donaque promittit et navem, qua propediem in patriam deducatur (78 — 225.) Percunctante post coenam Arete, cujus esset et unde vestem haberet, (agnoverat enim ea) paucis refert, quae sibi acciderant ab Ogygia insula usque ad Scheriam naviganti (226 — 297); bonumque animum habere iussus, suadente nocte, quieti concedit (298 — 347).

VIII.

Postero die in publico concilio consultat Alcinoüs de hospite domum deducendo principesque populi et florem iuventutis ad epulas vocat illi praebendas (1 — 45). Statim iuvenes, adornata navi, in regiam Alcinoi conveniunt, quo et Demodocus accitur, canendi ad citharam peritus (46 — 103). Pransi omnes conferunt se in forum ad gymnicos ludos faciendos, quibus Ulysses lacessitus se immiscet et certamine disci vincit (104 — 255). Deinde saltatur a iuvenibus carmen, quod Demodocus cantat de amoribus Martis et Veneris; etiam simplex genus saltationis additur (256 — 384). Iam parantur Ulyssi dona a principibus et Euryalo, qui cum antea dietis lacessierat; mox in Alcinoi aedibus calida lotus epulas adit (385 — 469). In his Demodocus, de equo ligneo et Ilii excidio canens, heroï memoriam superioris fortunae et lacrimas movet; ex quo eum rogat Alcinoüs ut, quis sit et quos casus perpressus sit, exponat (470 — 586).

IX.

Quatuor hinc libris Ulysses apud Phaeacas seriem multiplicis erroris sui enarrat. Itaque refert, quis et unde domo sit (1 — 38); ut ab Illo profectus primum ad Ciconas appulerit, atque expugnata eorum urbe Ithamaro, LXXII sociis amissis, fugatus abcesserit (39 — 61); utque inde circa Ma-

leam promontorium Bores a cursu suo ad Lotophagos est defectus (62 — 104), tum in terram immaniam Cycloperum (105 — 192); ubi cum duodecim viris ad Polyphemum, Neptuni filium, penetraverit (193 — 286): qui cruentis dapibus expletus, quas caede sex sociorum eius instruxerat (287 — 344), vino etiam, quod Ulysses ingesserat, temulentus, quum in somnum procubuisset, excaecatus (345 — 412) et parte gregis spoliatus, fugientem saxis incessit (413 — 566).

X.

Refert deinceps, ad insulam Aeoli, tempestatum arbitri, pervectum se accepisse ab eo ventos praeter Zephyrum, Ithacae petenti secundum, utre conclusos (1 — 27); socios autem, quum patria iam in conspectu esset, male cupidos solvisse utrem, unde emissam precellam eos ad Aeoliam reiecissee, verum expulsos ab rege et in vastum mare occidentalis plagae abreptos (28 — 79). Ita ad Laestrygonas anthropophagos deferuntur, ubi naves XI et multi sociorum intercidunt (80 — 132); mox una navi ad Aeacae appellunt, insulam Circae, a qua XXII viri cum Eurylocho praemissi in suum ora convertuntur (133 — 260). Ulysses tum ipse, herba magica a Mercurio accepta, ad deam ingressus potentiam eius effugit atque adeo virtute efficit ut socii pristinae speciem recipiant (261 — 399). Denique anno exacto apud Circe cum sociis, Ithacae memor iubetur ab illa consulendi Tiresiae causa proficisci ad fauces inferorum prope Oceanum, quo loco defunctorum animae excitantur (400 — 549). Illuc navigaturo casus unum etiam socium eripit, Elpenorem (550 — 574).

XI.

A Circe digressus venit in oram Cimmeriorum, eum ad locum, qui descensus ad manes perhibetur (1 — 22). Ibi sacris rite perfectis, scrobem complet sanguine victimarum; et circumvolantibus animabus, nullam sinit attingere haustum, nisi prius Tiresias vates inde libasset (23 — 50). Primum obivis Elpenori sepulturam promittit; tum matrem videt, Anticleam; mox Tiresiam, cuius causa venerat, ex quo reditum ac reliquos vitae casus cognoscit (51 — 151); ex matre, quae iam ad haustum eruoris admittitur, fortunam domus suae (152 — 224); plures etiam priscarum videt heroidum, Tyro, Antiope, Alcmenen, Epicasten, Chloridem, Ledam, Iphimedian, Phaedram, Proeridem, Ariadnen, Maeram, Clymenen, Eriphylen (225 — 332). Excitatus deinde a Phaeacibus ad persequendum sermonem (333 — 376) heroës quoque, quorum animae se-

currerunt, recenset, Agamemnonem, de sua suorumque caede exponentem (377—466), Achillem, Patroclum, Antilochum, Aiaceum maiorem (467—567); praeter hos Minosum Iadicantem et feras sectantem Orionem; item Tityum, Tantalum Sisyphum, variis suppliciis cruciatos; denique imaginem Herculis (568—626). Quibus visis, partim et colloquutus ex Oceano revelatur in altum (627—640).

XII.

Reversus in Aeseam insulam, Elpenoris corpore humato (1—15), a Circe, ut evitet mala cetera, edocetur; ut Sirenas praetereat iisque oppositos scopulos, navibus infestos, et proximi freti portentosa pericula cum gregibus et armentis Thrinaciae, haud tangendis (16—141). Bono animo ingreditur mare, Sirenium letalem cantilenam audit impune (142—200); scopulos erraticos praetervexit et Charybdin, dum Scylla sex socios e navi abripit (201—259); sed ab Eurylocho et reliquis sociis coactus appellit ad Thrinaciam, ubi tempestate diutius detenti in cibi penuria, frustra prohibente ipso, incustoditis bobus Solis non parcunt (260—373). Quod ut comperit deus, ultionem mandat Iovi, qui impios statim diris prodigiis terret (374—396), mox navigantes fulmine percutit, excepto Ulysse (397—419), qui fragmento lacerae navis inhaerens solus ad Ogygiam insulam evadit (420—453).

XIII.

Enarrato errore suo, Ulysses a primoribus Phaeacum nova munera accipit, quae postero mane in navem instructam comportantur (1—23); perque reliquam diem sacrificio et epulis adhibitis, compellatis principibus, discedit et quietissima navigatione in Ithacam devehitur (24—95). Ibi quum portum Phorcynis in vicinia atri Nympharum intraverunt remiges, dormientem exponunt in litore; navem autem remeantem in saxum mutat Neptunus, placatus eam ob rem a Phaeacibus (96—187). At expectatus Ulysses primum ignorat insulam suam, quippe nebula cinctus consilio Minervae, cum qua, speciem adolescentis induta, sermones confert e mentito nomine, neque adeo edoctus ubi sit ac deam praesentem veneratus caute agere desinit (188—351); mox postquam, dilabente nube, redditam patriam salutavit, Minerva eius bona recondit in antro ipsumque ante omnia ad caedem procerum hortatur et, ne agnoscatur ab Eumaeo, magistro subulcorum, notisque ceteris, in senem mendicium transformat (352—440).

XIV.

Simulato hospiti, in casam introducto, Eumaeus, fidissimus servorum semperque memor domini, carnem porcellinam cum vino apponit (1 — 110.) Oriuntur inter eos varii sermones de Ulysse, velut rosente, quem in patriam reversurum esse ne iurato quidem credit Eumaeus, nec dubitat quin etiam Telemachus in itinere procerum insidiis occisus sit (111 — 184). Deinceps, quis esset, interrogatus Ulysses longam seriem fabularum fingit, testatus simul, se apud Thesprotos de ipsius propinquo reditu audivisse (185 — 359): verum ille, nimis incredulus, oblatam de ea re sponsionem abnuat (360 — 408). Denique coenati ambo cum reliquis subulcis (409 — 456) cubitum discedant frigida nocte, qua Ulysses, priscis ambagibus sermonis usus, corpori tegendo lacnam quacrit accipitque ab Eumaeo, qui mox ad suum custodiam egreditur (457 — 533).

XV.

Telemachum, Lacodaemoni desidentem, in somnis monet Minerva domum ut redeat, quaque via procerum insidias vitet (1 — 43). Ergo is primo mane a Menelao revertendi veniam petit, atque acceptis ab ipso et ab Helena muneribus conspectaque avi secunda, cum Pisistrato pergit ad navem, in portu Pylio relictam (44 — 181). Pheris iterum deversati altero die Pylum perveniunt: unde Telemachus, Pisistrato ad patrem remisso et assumpto Theoclymeno, vate Argivo, tum ob caedem exule, prope re solvit ac tutus dein navigatione in patriam advelitur (182 — 300.) Ulysses interea cum Eumaeo super coenam consilia confert de protectione in urbem; simul de parentibus suis sciscitatur et de priorē fortuna ipsius (301 — 388): qui natales suos enarrat atque ut infans olim a Phoenicibus ex insula Syria raptus et Laertae venditus sit (389 — 495). Iam appulsam navem suam Telemachus ad urbem mittit, Theoclymenum cuidam sociorum commendat, ipse autem diverso itinere ad Eumaeum proficiscitur (496 — 557).

XVI.

Redux ab itinere Telemachus venit in casam Eumaei (1 — 41). Ibi primum cum patre, adhuc senis mendicis personam gerente, colloquutus et domesticam calamitatem conquestus, Eumaeum reditus sui nuntium mittit ad matrem (42 — 153). Ita soli quum sunt, Minervae numine iuvenis reditus Ulysses a filio pater cognoscitur (154 — 239); mox cum

eo de caede procorum deliberat et, quae deinceps domi agenda sint, praescribit (240—321). Interim aliquis sociorum Telemachi ex navi, in portum urbis invecta, simul cum Eumaeo nuntiat Penelopae saluum revertisse filium (322—341). Nec multo post redit navis speculatoria procorum, qui irritis insidiis dolent iamque in concione de Telemacho occidendo nova consilia ineunt (342—408). Quibus ad se perlatis, Penelope in virorum conventum degressa, eo nomine Antinuum, auctorem sceleris, accusat (409—451). Sub noctem ad Ulyssem, rursus transformatum, et filium eius redit Eumaeus (452—481).

XVII.

Insequenti die Telemachus, patre in urbem ablegato, ipse eodem proficiscitur (1—30); statimque ex domo, salutatis Euryclea et matre, properat in forum, ut Theoclymenum hospitem adducat (31—83). Hunc ubi epulis excepit, mater enarrat ordinem peregrinationis, quaeque a Menelao audierat; simul Theoclymenus reginae propinquum Ulyssis reditum praedicat (84—165). Ibi coenam apparantibus procis supervenit ille, ab Eumaeo ductus, primum a Melanthio caprario iniuria affectus (166—289). Ad aulam quum accesserunt, canis domesticus Argus, agnito domino, repente moritur (290—327). Iam ipsam domum ingressus a convivis ambiendo cibos mendicat; quos et Telemachus praebet et procis; sed Antinous eum conviciis consecratur et ingesto scabello, non sine indignatione ceterorum procorum (328—491). Quam ob contumeliam diras Antinoo imprecata Penelope, ad se accessit virum, si quid forte de Ulysse cognoverit; is autem in colloquium venturum sese ad vesperam pollicetur (492—584). Eodem tempore in agrum redit Eumaeus, manente Ulysse (585—606).

XVIII.

Mendicante apud procos Ulysse, alius mendicus accedit ex urbe, Irus, ut illum de proprio limine detrudat (1—13). Inde iurgium inter utrumque; mox, hortantibus et praemium ponentibus procis, iusto certamine luctantur (14—100). Victor Ulysses seminecem Irum extra ianuam proicit; Amphinomo autem, uni ex procis, propinquum regis adventum et gravem ultionem praedicat (101—157). Degressa rursus in conventum virorum Penelope, filium de nova contumelia miseri hospitis obiurgat (158—243); et callida oratione studia procorum experiens spemque nuptiarum ostentans ab illis sibi munera

deposcit ac statim collata accipit (214—303). Interea Ulys. aes, inter procos, qui solitos ludos in noctem trahunt, remanens, a Melantho ancilla maledictis vexatur, ab Eurymacho irridetur et scabello petitur (304—404). Tandem a Telemacho moniti domum quisque suam abeunt (405—428).

XIX

Eadem nocte Ulysses et Telemachus, praelocente Minerva, arma omnia in superiorem partem aedium seponunt, ne quid teli aut munimenti prociis ad manum sit (1—46); tum ipse solus cum Penelope confert sermonem, in quo similia ut nuper ad Eumaeum, comminiscitur, Ulyssem in Creta apud se hospitio deversatum fugit, etiam vestitum eius et alia ad fidem faciendam vere describit, denique iurat se apud Theaprotos de propinquo reditu ipsius audivisse (47—307). Delectata his nuntiis Penelope, hospitalis officii causa, ei pedes abluī iubet; quod dum facit Euryclaea nutrix, ab ea primum agnoscitur ex cicatrice, quam in Parnasso quondam venans acceperat; sed coercet statim mulierem, ne quid ultra quaerat vel garrat (308—507). Ulyssi dehinc ignara rei Penelope ominosum de reduce mox coniuge somnium narrat (508—553) cui tamen non satis confisa exponit se postero die prociis certamen oblaturam atque ei, qui Ulyssis arcum facillime intenderit sagittisque destinata serierit, continuo nupturam esse (554—581). Quod consilium quum approbavit Ulyssi, cubitum illa discedit (582—604).

XX.

Ulyssi diu insomnis nox, ancillarum lascivos discursus animadvertenti et procorum caedem anxie cogitanti (1—30). Tandem confirmat eum Minerva et recreat somno, ex quo lamentis Penelopae excitatus a Iove fausta omnia poscit atque accipit (31—121). Mane regia domus ornatur sacro Apollinari novae lunae, dum Telemachus procedit in conclusionem (122—159). Mactandas victimas adducit Eumaeus cum Melanthio et Philoetio, cuius fidelem in se animum Ulysses experitur (160—240). Interim a novis insidiis contra Telemachum deterriti sinistro augurio proci ex concione conveniunt ad prandium; in quo etiam Ulysses adest, a filio curatus, sed ab aliquo procorum crure bubulo petitus (241—344). Exinde oculis ac mente divinitus turbatos iuvenes graviter alloquitur Theoclymenus et imminens ipsis vaticinatur exitium; quare eum cavillando derisum domo excludunt

(345—386). Quae omnia ex propinquo auscultans cognosce Penelope (387—394).

XXI.

Nobilem arcum Ulyssis et sagittas promit Penelope iuvenibusque certamen matrimonii sui constituit (1—79). Desiderio domini percussus flet Eumaeus cum Philoetio; Telemachus autem duodecim ferramenta scopo destinata ordine statuit et ipse arcum tentat non sine spe successus (80—135). Proci deinceps tendere frustra aggrediuntur; primum Liodes vates, simul exitum praesagiens: sed Antinous cornu, quo facilius flectatur, molliori iubet (136—187). Interim Ulysses duobus illis gregum magistris extra aulam sese agnoscendum praebet eisque forium custodiam mandat (188—244). Reverso in conventum Ulysse, etiam Eurymachus frustra tentat: et Antinous sub praetextu diei festi certamen in posterum differt (245—272). Iam Ulysses iuvenes rogat ut ipsum quoque vires seniles explorare sinant; illi contra prohibere ac deridere; tandem, annuentibus Penelope et Telemacho, ipsi arcum tradit Eumaeus: huius iussu Euryclea posticum ocludit, alium exitum Philoetius (273—392). Ita Ulysses arcum intendit et sagittam per omnia ferramenta mittit (393—434).

XXII.

Ulysses arcu suo aggreditur turbam procerum; ante omnes Antinoun, quo confixo, quis sit et quid struat, palam aperit (1—41). Eum placare frustra quaerit Eurymachus, mox cum ense irruens ab eo occiditur; item Amphinomus a Telemacho (42—98): qui sibi suisque arma ex superiore parte aedium defert, sed iannam obserare oblitus; per quam etiam procis Melanthius arma petit (99—162). Melanthium, iterum adscendentem, subsequuti Eumaeus et Philoetius opprimunt, constringunt, vivum ad columnam alligant (163—199). Ulyssi, cum filio et pastoribus illis procos urgenti, Minerva specie Mentoris, dein hirundinis, accedit, ut ipsi animos augeat et auxilium ferat (200—240). Inde acrior pugna, qua consternati perimuntur Ctesippus, Liodes, reliqui omnes (241—329): parcitur tantum Phemio citharoedo et Medonti praeconi, deprecante Telemacho (330—380). Ita expletus ultione Ulysses cadavera tolli et domum elai iubet: duodecim ancillae, quae Eurycleae indicio cum procis consueverunt, suspendio necantur, maiori cruciati Melanthius (381—477).

Perpetratis his rebus, Ulysses ignem adolet, incensoque sulfure domum piaculo purgat (478—494). Agnitum dominum fidae ancillae salutant (495—501).

XXIII.

Penelopen, adhuc dormientem, excitat Eurycloa, ut Ulysses sub mendici habitu latuisse et procos telis eius cecidisse nuntiet (1—31). Noscendi cupida descendit regina, inter gaudium metumque fluctuans ac caedem potius ab aliquo deorum editam putans: et ne assidentem quidem virum temere credit ipsum esse, nec, quamvis a filio obiurgata, alloquitur (32—110). At Ulysses, ne statim res per urbem vulgetur, Telemachum et pastores cum ancillis choreas agere iubet; lotusque mox ipse et a Minerva juvenis redditus ad uxorem revertitur, cui lentitudinem exprobrat (111—172). Tandem illa, quo cautius verum exploret, de positu lecti genialis, ab ipso olim fabricati, sic loquitur ut respondendo plane patenti opifex maritus (173—204). Tum denique agnito Ulyssi prima amoris signa dat Penelope orditurque sermonem, qui usque in noctem, quam amantibus solito longiorem facit dea, multis de rebus habetur; etiam in lecto, ubi Ulysses labeum suorum summam repetit (205—343). Mane postridie domum mandat Penelopae atque, ut in ea se abdat, monet; ipse autem armatus cum filio et pastoribus rus exit ad Laerten (344—372).

XXIV.

Procorum animabus, a Mercurio ad infera compulsis, heroës occurrunt, tum alii tum Achilles et Agamemno (1—22.) Ibi Agamemno Achilli iusta funebria exponit, ad Troiam ipsi peracta, et propriam necem dolet (23—97); miratusque turbam iuvenum, catervatim descendentium, ex uno eorum insignem Penelopes pudicitiam, procorum assiduitatem et occasum cognoscit atque Ulyssis fortunam et reginae fidem praedicat (98—204). Interem heros cum suis ad Laerten profectus, primum velut ignotus in hortis cum illo sermonem quaerit de filio affectusque cognitis, quas senex tulisset, aerumnis, dum eum aegritudine oppressum videt, repente sese filium aperit et caedem procorum perpetrata narrat (205—344). Laetus senex lavatur et ipse quoque a Minerva decoratus cum Dolio servo et reliqua familia atque Ulysses comitibusque eius ad prandium conveniunt, ubi redux agnoscitur et salutatur ab omnibus (345—412). Iam rumore caedis per urbem disperso, habetur concio Ithacensium, in qua Eupithes

tumultum movet: continuo pars civium, quamquam reclamantibus Medonte et Halitherse, armati Ulyssem ad Laertis praedium persequuntur (413—471). Sed eos comitator Ulysses graviter premit; Eupithen occidit Laertes; ipsis praesens Minerva opitulatur, seditiosos exterret; tandem Jupiter deiecto fulmine proelium dirimit: sic facto foedere amnestia atrinque et pax componitur (472—548).

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἄγορα. Ἀθηνᾶς παραίνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἀνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα
πολλὰ

πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω,
πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθειν ἄλγεα ὄν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρῳ. 5

ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐρρύσατο, ἴμενός περ·
αὐτῷ γάρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥελίοιο
ἦσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

τῶν ἀμύθει με, θεά, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν. 1η

Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰτὺν ὄλεθρον,
οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφηνγότες ἦδ' ἐθάλασσαν·

τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἦδ' ἐγυναικός,
νύμφη πότνι ἔρυκε Καλυψώ, δῖα θεάων,
ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι. 15

ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι

εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες

Homeri Odysseae.

Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βερόνης

νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινε
ἀντιθέῳ Ὀδυσῇ πάρος ἦν γαίαν ἰκίσθαι. 20

Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἔοντας -
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαλαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος -
ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἐκατόμβης. 25
ἐνθ' ὄγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζητὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀνύμονος Αἰγίσθοιο,
τόν ᾧ Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης· 30
τοῦ ὄγ' ἐπιμνησθεὶς ἐπεὶ ἀθανάτοισι μετηύδα·

„ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται·
ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κακ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμορον ἄλγ' ἔχουσιν,
ὥς καὶ νῦν Αἰγίσθος ὑπέρμορον Ἀτρεΐδαο 35
γῆμ' ἄλοχον μνηστήν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
Ερμεῖαν πέμψαντες, εὖσκοπον Ἀργειφόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν·
ἐκ γὰρ Ὀρέσταιο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο, 40
ὅππότε ἂν ἠβήσῃ τε καὶ ἦς ἱμείρεται αἵης.
ὥς ἔφαθ' Ἑρμείας, ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν.“

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπεὶτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
„ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων, 45
καὶ λήν κελνός γε εἰκότι κεῖται ὀλέθρῳ·
ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ὄρεοι.
ἀλλὰ μοι ἀμφ' Ὀδυσῇ δαΐφθορι δαίεται ἦτορ,
δυσμύρῳ, ὃς δὴ δητὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχει
νῆσφ' ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης, 50
νῆσος δευδρηέσσης, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,

Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστις θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακρὰς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν.
 τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει, 55
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλλοῖσι λόγοισιν
 θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποδρῶσκοντα νοῆσαι
 ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. οὐδὲ νῦ σοὶ περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων 61
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νῦ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;“

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
 „τέκνον ἔμῳ, ποῖόν σε ἔπος φύνειν ἔρχος ὀδόντων.
 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαθοίμην, 65
 ὅς περὶ μὲν νόον ἔσσι βροτῶν, περὶ δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάσσειν,
 ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἔσκε μέγιστον 70
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· θῶσα δέ μιν τέκε νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγείσα.
 ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 οὔτι κατακτείνει, πλάξει δ' ἀπὸ πατρίδος αἰῆς. 76
 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, πῶς ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 ὃν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.“

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη 80
 „ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσει Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε,

Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργεϊφοντην,
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην ὀτρύνομεν, ὅφρα τάχιστα 86
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσσεῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νῆται.
 αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐσελεύσομαι, ὅφρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θεῶν,
 εἰς ἀγορήν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς 90
 πᾶσι μνηστῆρεςσιν ἀπειπέμεν, οἷτε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν πῶν ἀκούσῃ,
 ἥδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἐχῇσιν." 95

Ὡς εἰποῦς ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἄμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην
 ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαίαν ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 [εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὅξει χαλκῷ,
 βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.] 101
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα,
 στή δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσσεύς,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντη. 105
 εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγῆνορας. οἱ μὲν ἔπειτα
 πεσσοῖσι προσάροιδε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 ἦμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες
 οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδαρ, 110
 οἱ δ' αὐτὲ σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 νῖζον καὶ πρῶτιθεν, τοὶ δὲ κρέα πολλὰ δατεύντο.

Τὴν δὲ πολὺν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γάρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τιτιμῆνος ἦτορ.
 ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐν φρεσὶν, εἰποῖεν ἔλθων

μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη, 116
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 τὰ φρονέων, μνηστήρσιν μεθήμενος, εἰσὶ δ' Ἀθήνην.
 βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐν θυμῷ καὶ θυμῷ
 ξείνων δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν· ἐγγύθι δὲ στάς 120
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερῇν καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
 δειπνῶν πασσάμενος μυθήσεται ὅττεός σε χρὴ.“

Ὡς εἰπὼν ἤγειθ', ἣ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη. 125
 οἱ δ' ὅτε δὴ ὅ' ἐντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν ὅ' ἔστησε φέρον πρὸς κίονα μακρὴν
 δουροδόκης ἐντοσθεν ἐϋξόου, ἐνθα περ ἄλλα
 ἔρχε' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἴστατο πολλὰ,
 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἰσεν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσας
 καλὸν δαιδάλειον· ὑπὸ δὲ θορῆνυς ποσὶν ἦεν. 131
 παρ' ὃ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστήρων, μὴ ξείνος ἀνηθελὶς ὀρυμαγδῶ
 δειπνῶ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 ἣδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποικοιμένοιο ἔροιτο. 135
 χερσὶν βα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ χρυσεῇ, ὑπὲρ ἄργυρέοιο λέβητος,
 νύσασθαι· παρὰ δὲ ξεστήν ἐτίανυσσε τράπεζαν.
 σίτον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πόλλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρδόντων· 140
 [διατρός δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θαμ' ἐπώχετο οἶνοχοεύων.

Ἔς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγῆνορες, οἱ μὲν ἔπειτα
 ἔξλης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. 145
 τοῖσι δὲ κῆρυκας μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 σίτον δὲ δμῶαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν,

κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο 150
 μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
 μολπή τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γὰρ τ' ἀναδηήματα δαιτός.
 κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίφω, ὃς ὅ' ἦειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 ἦτοι ὁ φορμύλων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεθεῖν, 155
 αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 ἄγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 „Ξεῖνε φίλ', ἥ καὶ μοι νεμεσῆσαι ὅττι κεν πίπω·
 τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοιδῇ,
 δεῦ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοντον νῆποινον ἔδουσιν, 160
 ἀνέρος οὐδ' ἡ πόου λεύκ' ὅστέα πύθεται ὄμβρῳ
 κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἥ εἰν ἄλλ' κῆμα κυλινδεῖ.
 εἰ κείνῳ γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἄρησάιαι' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 ἢ ἀφυειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε. 165
 νῦν δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπωρὴν, εἶπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 φῆσιν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὄλετο νόστιμον ἡμᾶρ.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς; 170
 ὅπποίης τ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο· πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχετόωντο;
 οὐ μὲν γὰρ τί σε πεζὸν οἶομαι ἐνθάδ' ἰκῆσθαι,
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' ἐν εἰδῶ,
 ἥε νέον μεθέπεις, ἥ καὶ πατρῴος ἐσσι 175
 ξείνος, ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἄνδρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.“

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 „τοῖγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

Μέντης Ἀγχιάλαιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι 180
 υἱὸς, ἀτὰρ Ταφλοῖσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 νῦν δ' ὥδε ξὺν νηϊ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπὶ οἴνοπα πάντων ἐπ' ἄλλοθρόους ἀνδρωποὺς,
 εἰς Τεμέσην μετὰ χαλκὸν, ἄγω δ' αἰθωνα σίδηρον.
 νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔσθηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, 185
 ἐν λιμένι Ρεῖθυφ, ὑπὸ Νηϊφ ὑλήεντι.
 ξείνοι δ' ἀλλήλων πατρώοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἰρηαὶ ἐπελιδὼν
 Λαέρτην ἦρωα, τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν
 γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἣ οἱ βρωσίην τε πόσιν τε 191
 παρτίλθει, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσι
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γούνοῦ ἀλώῃς οἶνοπέδοιο.
 νῦν δ' ἤλυθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νῦ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς, 196
 ἔλλ' ἐτι πού τις ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 νήσῳ ἐν ἀμφιρύντῃ, χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ πού κεινον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
 αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ 200
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι οἶω,
 οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς.
 οὔτοι ἐτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἰῆς
 ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
 φράσσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν. 205
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἰς Ὀδυσῆος.
 αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ, ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,
 πρὶν γε τὸν εἰς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐπὶ νηυσίν· 211

ἐκ τοῦ δ' οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδὼν οὐτ' ἐμὲ κείνος.⁴⁴

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤῤῥα
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἐγὼ γε 215
 οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐὼν γόνου αὐτὸς ἀνέγνω.
 ὥς δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν.
 νῦν δ' ὅς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
 τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι, ἐπεὶ σὺ με τοῦτ' ἐρεῖς.⁴⁵

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη 221
 „οὐ μὲν τοι γενεὴν γε θεοὶ νῶνυμνον ὀπίσσω
 θῆκαν, ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
 κλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 τίς δαίς, τίς δὲ ὅμιλος ὃδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
 εἰλαπλύη ἦε γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἐρανος τάδε γ' ἐστίν. 226
 ὥστε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
 δαίνυσθαι κατὰ δῶμα. νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
 αἰσχεα πόλλ' ὀρόων, ὅστις πιπυτός γε μετέλθοι.⁴⁶

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤῤῥα 230
 „ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάς,
 μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὃδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὅφρ' ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
 νῦν δ' ἐτέρως ἐβόλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες,
 οἳ κείνον μὲν αἶστον ἐποίησαν περὶ πάντων 235
 ἀνθρώπων, ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὦδ' ἀκαχοίμην,
 εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμνη Τρώων ἐνὶ δῆμῳ,
 ἦε φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον πολύπνευσεν.
 τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 ἠδὲ κε καὶ ᾧ παιδί μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω. 240
 νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαι ἀνηρεΐψαντο·
 ᾧχετ' αἶστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
 κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στεναχίζω

ολον, ἐπεὶ νῦ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
 ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, 245
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 ἡδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κἄτα κοιρανέουσιν,
 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρέχουσι δὲ οἶκον.
 ἢ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στενγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἰδόντες 250
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διμωραίσουσιν καὶ αὐτόν.“

Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη
 „ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος
 δεύῃ, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν 255
 σταίη, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 τοίος ἐὼν οἶόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο
 ᾧχετο γὰρ καὶ κείσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς 260
 φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
 ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὐ οἱ
 δῶκεν, ἐπεὶ ὅα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἰόντας,
 ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς.
 τοίος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς· 265
 πάντες ἢ ὠκύμοροι τε γενοίετο πικρόγαμοί τε.
 ἀλλ' ἥτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ἢ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥε καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα
 ὁππως κε μνηστῆρας ἀπάσσει ἐν μεγάροιο. 270
 εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων·
 αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι,
 μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, 275

ἄψ' ἔγωγε ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἐπεσθαι.
 σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πύθηναι·
 νῆ' ἄρσας ἐρέτητιν ἐέλικσιν, ἥτις ἀρίστη, 280
 ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δῆν οἰχομένοιο,
 ἣν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἣ ὅσσαν ἀκούσῃς
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν.
 πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθῃ καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον,
 κείθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον· 285
 ὃς γὰρ δευτέρτος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοντον καὶ νόστον ἀκούσῃς, —
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτὸν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσῃς μηδ' ἔτ' εὐντοσ,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν 290
 σῆμά τέ οἱ χεῦναι καὶ ἐπὶ κτερεα κτερεῖξαι
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 κῦτάρ ἐπῆν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
 ὅπως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοίσιν 295
 κτείνῃς ἢ ἐδόλῳ ἢ ἀμφοδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηπιῶας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἐτι τηλέκλος ἐσσί.
 ἦ οὐκ αἶψις οἶον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγισθίου δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα; 300
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γάρ σ' ὀρώω καλόν τε μέγαν τε-
 ἄλκιμος ἐσθ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιρόνων εὖ εἴπῃ.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἥδη
 ἢδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες·
 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων." 305
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 ἔειπ'· ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,

ᾧσ τε πατήρ ῥ' παῖδι, καὶ οὐποτε λήσομαι αὐτῶν.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 ὄφρα λοεσσάμενός τε τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ, 310
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ, οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν.“

Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 „μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαϊόμενόν περ ὁδοῖο. 315
 δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγῃ,
 αὐτίς ἀνερχομένῳ δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,
 καὶ μάλα καλὸν ἐλάν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.“

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὅρως δ' ὥς ἀνοπατα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ 320
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησίν τε ἑ πατρὸς
 μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. ὁ δὲ φρεσὶν ἦσι νοήσας
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· ὅλσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσόθεος φῶς.

Τοῖσι δ' αἰοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, οἳ δὲ σιωπῇ 325
 εἰατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδεν
 λυγρόν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.

Τοῦ δ' ὑπερωλόθεν φρεσὶ συνῆκετο ἥεσπιν ἀοιδῇν
 κούρην Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπειαν·

κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσετο οἷο δόμοιο, 330
 οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.
 ἥ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικαῶν,
 στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρηδεμνα·
 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἳ κεδνὴν ἐκάτερθε παρέσθη. 335
 δακρυσάσα δ' ἔπειτα προσηΰδα θεῖον ἀοιδόν

„Φῆμιτε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας,
 ἐρ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί·
 τῶν ἔν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος, οἳ δὲ σιωπῇ

οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαυέ' ἀοιδῆς 340
 λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 τείρει, ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστοι.
 τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω μεμνημένη αἰεὶ
 ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον
 ἄλγος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδα 345
 „μητρὸς ἐμῇ, τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρήφρον ἀοιδὸν
 τέρεπιν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; οὐ νύ τ' ἀοιδοὶ
 αἵτιοι, ἀλλὰ ποθεὶ Ζεὺς αἰετιος, ὅστε διδωσιν
 ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω.
 τούτῳ δ' οὐ νέμεσις Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀεΐδειν
 τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, 351
 ἥτις ἀκούοντες νεωτάτῃ ἀμφιπέληται.
 σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπάλσσε νόστιμον ἡμᾶρ
 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο. 355
 [ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεςσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.]“

Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει· 360
 παῖδός γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνου
 ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρον σκυόεντα· 365
 πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·

„Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
 νῦν μὲν δαινύμενοι τερπόμεθα, μηδὲ βοητὺς
 ἔστω, ἐπεὶ τόγῃ καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ 370

τοιοῦθ' ὅλος ὅδ' ἐστί, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν.
 ἦῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζάμεσθα κίοντες
 πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποιῶμαι,
 ἐξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους. 375
 εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτερον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντον νῆποινον ὀλέσθαι,
 κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔοντας,
 αἱ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 νῆποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισθε. 380

Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱὸς
 „Τηλέμαχ', ἥ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 ὑπαγόρην τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν· 385
 μὴ σέγ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 ποιήσῃεν, ὃ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν.“

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῶδα
 „Ἀντίνο', ἥ καί μοι νεμεσήσεται ὅττι κεν εἴπω;
 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι Διὸς γε διδόντος ἀρέσθαι. 390
 ἥ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
 οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένον· αἰψά τέ οἱ δῶ
 ἀφνειὸν πέλεται καὶ τιμηθέστωρ αὐτός.

ἀλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νῆοι ἠδὲ παλαιοί, 395
 τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάναε διὸς Ὀδυσσεύς·
 αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ ἔσομ' ἡμετέρου
 καὶ θυῶν, οὗς μοι ληίσσατο διὸς Ὀδυσσεύς.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου καῖς, ἀντίον
 ἦῶδα

„Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται, 400
 ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν

κτῆματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασι σοῖσιν ἀνάσσοις.
 μὴ γὰρ ὄγ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι
 κτῆματ' ἀπορραΐσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.
 ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι, 405
 ὑπόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὔχεται εἶναι
 γαίης, ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα
 ἢ τίς τιν' ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
 ἢ ἔον αὐτοῦ χοεῖος ἐελδόμενος τὸδ' ἰκάνει;
 οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν 410
 γινώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὧπα ἐώκει·

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίου ἠΐδα
 „Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
 οὐτ' οὖν ἀγγελίῃ ἔτι πείδομαι, εἰποθεν ἔλθοι,
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάξομαι, ἦντινα μήτηρ 415
 ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
 ξείνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστίν,
 Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο θαύφρονος εὔχεται εἶναι
 υἱός, ἅτᾳρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει·“

Ὡς φάτο Τηλέμαχος, φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν
 ἔγνω. 420

οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
 τρεψάμενοι τέρποντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
 τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
 δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος ἀνλῆς 425
 ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν πολλὰ φρεσὶ μερμηροῖων.
 τῷ δ' ἄρ' αἴψ' αἰδομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὀπκος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο,
 τήν ποτε Λαέρτης πρόταο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν, 430
 πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἑικοσάβοια δ' ἔδωκεν,
 ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τέεν ἐν μεγάροισιν,

εὐνή δ' οὐποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἄλέεινε γυναικός·
 ἦ οἱ ἅμ' αἰδομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
 δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα. 435
 ὦλξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοιο,
 ἔξετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδυνε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραΐης πυκιμηθέος ἔμβαλε χερσίν.
 ἦ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 πασσάλω ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν, 440
 βῆ ᾧ ἱμεν ἐκ θαλάμοιο, θύρην δ' ἐπέρυσσε κορωνῇ
 ἀργυρῇ, ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 ἐνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἷος ἄωτῳ,
 βούλευε φρεσὶν ἦσιν ὁδὸν τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου ἀποδημία.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνήφιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 εἵματα ἑσδάμενος, περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέετ' ὦμῳ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 βῆ δ' ἱμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἑναλὶγκιος ἄντην. 5
 αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορὴνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ᾧ ἠγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 βῆ ᾧ ἱμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἐγχος,
 οὐκ οἶος, ἅμα τῶγε κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο. 11
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῶγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.

τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο·
 ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἴξαν δὲ γέροντες.
 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἦρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν, 15
 ὃς δὴ γῆρας κυφὸς ἦν καὶ μυρία ἦδη.

καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἅμ' ἀντιθέω Ὀδυσσῆι
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν,
 Ἀντιφῶς αἰχμητής· τὸν δ' ἄγχιος ἔκτανε Κύνλῳψ
 ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὠπλίσσατο δόρυπον. 20
 τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν, καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρῴα ἔργα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθεται ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.
 τοῦ ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν

„Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἰπω·
 οὔτε ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένητ' οὔτε θώκοις 25
 ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν.
 νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἤγειρε; τίνα χρεὼ τόσον ἵκει
 ἢ ἐ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 ἢ ἐ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἐκλυεν ἐρχομένοιῳ, 30
 ἢν χ' ἡμῖν σάφα εἰποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιοι;
 ἢ ἐ τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἢδ' ἀγορεύει;
 ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος. εἰδὲ οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὃ τι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.“

Ὡς φάτο, χεῖρε δὲ φήμη Ὀδυσσεύος φίλος υἱὸς, 35
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνῃσεν δ' ἀγορεύειν,
 στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκήπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χειρὶ
 κῆρυξ Πεισῆνας, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.

πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθάπτόμενος προσέειπεν

„ὦ γέρον, οὐχ ἑκάς οὗτος ἀνὴρ - τάχα δ' εἰσεῖαι
 αὐτός - 40

ὃς λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δὲ μ' ἄλγος ἱκάνει.
 οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἐκλυον ἐρχομένοιῳ,
 ἢν χ' ὑμῖν σάφα εἰπῶ, ὅτε πρότερός γε πύθοίμην,

οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφάνσκομαι οὐδ' ἀγορεύω,
 ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἐμπεσεν οἴκῳ, 45
 δοιὰ· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὃς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖσδεσσιν βασίλευε, πατήρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγχυ διαρραΐσει, βίωτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
 μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθέλουσῃ, 50
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι νῆες οἳ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι,
 οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρώγασι νέεσθαι
 Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐδνώσαιο θυγάτρα,
 δοίῃ δ' ὃ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 οἳ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡματα πάντα, 55
 βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄγς καὶ πλοῦας αἶγας,
 εἰλαπινάξουσιν πίνουσί τε αἰθοπα οἶνον
 μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ
 οἶος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῇν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῖ ἀμυνέμεν· ἥ καὶ ἔπειτα 60
 λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν.
 ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δύναμις γε παρείη.
 οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους, 65
 οἳ περιναϊετάουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
 ἦτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει ἠδὲ καθίζει·
 σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἔασατε πένθει λυγρῷ 70
 τεῖρεσθ', εἰ μὴ πού τι πατήρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
 δυσμενέων κακ' ἔρεξεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέξετε δυσμενέοντες,
 τούτους ὀτρύνοντες. ἐμοὶ δὲ καὶ κέρδιον εἴη
 ὑμέας ἐσθιέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε. 75

αἶ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστν ποτιπνυσοίμεθα μύθῳ
χρημάτων ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.“

Ὡς φάτο χωόμενος, ποτὶ δὲ σκηπτρον βάλε γαίῃ,
δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα. 81
ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδὲ τις ἔτλη
Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
Ἀντίνοος δέ μιν ὅλος ἀμειβόμενος προσέειπεν

„Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἔσχετε, ποῖον εἵπες
ἡμέας αἰσχύνων, ἐθέλοισ δέ κε μῶμον ἀνάψαι. 86
σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοί εἰσιν,
ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.

ἦδη γὰρ τρίτον ἔστιν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον,
ἔξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νῆπιον Ἀχαιῶν. 90
πάντας μὲν ὃ' ἔλπει, καὶ ὑπὶσχεταὶ ἀνδρὶ ἐκάστω,
ἀγγελίας προέϊσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.

ἣ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξεν·
στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
λεπτὸν καὶ περιμέτρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν· 95
κούροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάναε διὸς Ὀδυσσεύς,
μῖμνεν' ἐπειρόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος
ἐκτελέσω – μὴ μοι μεταμῶνια νήματ' ὀληται –

Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆρον, εἰς ὅτε κέν μιν
Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι ταυηλεγέος θανατοῖο, 100
μὴ τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νεμεσῇσῃ,
αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται πολλὰ κτεατίστας.

ὥς ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπεΐθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
ἔνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπεὶ δαΐδας παραθείτο. 105
ὥς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοὺς·
ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,

καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἣ σάφα ἦδη,
καὶ τήνγ' ἀλλύουσιν ἐφρεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν.
ὥς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης·
σοὶ δ' ὥδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῆς 111
αὐτὸς σφ' θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
τῷ ὅτεώ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
εἰ δ' ἐτ' ἀνῆσει γε πολὺν χρόνον νῆας Ἀχαιῶν, 115
τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἃ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλὰς
κέρδεά θ', οἷ' οὐπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
τάων αἰ' πάρος ἦσαν ἐϋπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
Τυρῶ τ' Ἀλκμήνῃ τε ἐϋστέφανός τε Μυκῆνῃ 120
τάων οὔτις ἄμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ
ἦδη· ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν.
τόφρα γὰρ οὖν βιότον τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
ὄφρα κε κείνῃ τοῦτον ἔχῃ νόον, ὄντινά οἱ νῦν
ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί. μέγα μὲν κλέος αὐτῇ 125
ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε ποδῆν πολέος βιότοιο·
ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἔμεν οὔτε πῃ ἄλλῃ,
πρὶν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν σφ' ἧ' ἐθέλῃσιν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤρδα
„Ἀντίνο', οὕτως ἔστι δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι 130
ἢ μ' ἔτεχ', ἢ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαῖης,
ζῶει ὅγ' ἢ τέθυκας· κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίθειν
Ἰναρίφ, αἰ' κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων
δώσει, ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσεται Ἐρινὺς 135
οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἔξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.
ὑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεταί αὐτῶν,
ἔξτε μοι μέγαστον, ἄλλας δ' ἀλεγχύνετε δαΐτας

ὕμᾱ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους. 140
 εἰ δ' ὕμῖν δοκέει τόδε λωϊτερον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντον νήποινον ὀλέσθαι,
 κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἶψα ἔοντας,
 αἱ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλλύτιστα ἔργα γενέσθαι.
 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἐντοσθεν ὀλοισθε." 145

Ὡς φράτο Τηλέμαχος, τῷ δ' αἰετὼ εὐρύοπα Ζεὺς
 ὑπόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
 τῷ δ' ἔως μὲν ἥ' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιοι,
 πλησίω ἀλλήλοισι τιτανομένω πτερύγεσσιν·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκέσθην, 150
 ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλὰ,
 ἔς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοντο δ' ὄλεθρον,
 θρυπαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειὰς ἀμφί τε θειρὰς
 δεξιῶ ἤρξαν διὰ τ' οἰκίᾳ καὶ πόλιν αὐτῶν.
 θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν· 155
 ὠρμηναν δ' ἀνὰ θυμὸν ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἦρως Ἀλιθέρσης
 Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος ὀμηλικίην ἐκέκαστο
 ὄρνιθας γινῶναι καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι·
 ὃ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν 160

„Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅτι κεν εἰπῶ·
 μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιρυνσκόμενος τάδε εἰρῶ.
 τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
 δὴν ἀπάνευθε φίλων οἶν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἦδη
 ἐγγυὲς ἐὼν τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυντεύει 165
 πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
 οἳ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδελέλον. ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 φραζώμεσθ' ὥς κεν καταπαύσομεν· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
 πανέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωϊόν ἐστιν.
 οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς· 170
 καὶ γὰρ κέλνω φημί τελευτηθῆναι ἅπαντα

ὥς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ δέ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἄπο πάντας ἐταί-
 ρους,

ἄγνωστον πάντεσσιν ἐεικοσιῶ ἑπαιυτῷ 175
 οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
 ἦνδρα

„ὦ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν
 οἴκαδ' ἰών, μὴ πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·
 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. 180
 ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἡέλλοιο
 φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ὦλετο τῇλ', ὥς καὶ σὺ καταφθιόθαι σὺν ἐκείνῳ
 ὠφέλες, οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ᾧδ' ἀπειής, 185
 σῶ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἶ κε πόρῃσιν.
 ἔλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 κἰ κε νεώτερον ἄνδρα παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδὼς
 παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται, 190
 [πρῆξαι δ' ἐμῃς οὔτι θυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν ἣν κ' ἐνὶ θυμῷ
 τίνων ἀσχάλλῃς· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 μητέρ' ἦν ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι. 195
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔσθνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι ὀτομαι ὕλας Ἀχαιῶν
 μνηστῆρος ἀργαλέης, ἐπεὶ οὔτινα δεῖδιμεν ἐμῃς,
 οὔτ' οὖν Τηλέμαχον, μάλα περ πολύμυθον εἶντα· 200
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γιγραιέ,

μυθῆαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον.
 χορήματα δ' αὐτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδέ ποτ' ἴσα
 ἔσσεται, ὅφρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 ὃν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἡματα πάντα 205
 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριθαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐρχόμεσθ', ὥς ἐπεικὲς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἐκάστω·“

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα
 „Εὐρύμαχ' ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγανοί,
 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω· 210
 ἦδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκὸς' ἐταίρους,
 δῖ' κέ μοι ἐνθα καὶ ἐνθα διαπρήσσωσι κέλυσθον.
 εἰμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαδιόεντα,
 νόστον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, 215
 ἦν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἣ ὅσων ἀκούσω
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν.
 εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοντα καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' αὖν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω μηδ' ἔτ' εἰντος, 220
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δῶσω·“

“Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, τοῖσι δ' ἀνέστη
 Μέντωρ, ὅς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἐταῖρος, 225
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρσπευ οἴκου ἅπαντα,
 πείθεσθαί τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν

„Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω 230
 σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδῶς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσυνὰ ῥέξοι.
 ὥς οὔ τις μέμνηται Ὀδυσσῆος θελοιο

λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατήρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.
 ἀλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγήμερος οὔτι μεγάρω 236
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακορραφίῃσι νόοιο·

σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσσεύος, τὸν δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
 ἦσθ' ἄνεψ, ἀτὰρ οὔτι καταπτόμενοι ἐπέεσσιν 240
 παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἔοντες.“

Τὸν δ' Εὐηνορίδης Λειώκριτος ἀντίον ἤυδα
 „Μέντωρ ἀταρτηρὲ, φρένας ἤλεε, ποῖον εἶπες
 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν. ἀργαλέον δὲ
 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαίτι. 245
 εἶπερ γὰρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαιτυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγανούς
 ἔξελάσαι μέγαροιο μενοινήσει ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάροιτο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 ἐλθόντ', ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι, 250
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν εἶπες.
 ἀλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος,
 τοῦτω δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἥδ' Ἀλιδέφσης,
 οὔτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι εἰσιν ἑταῖροι.

ἀλλ', οἶω, καὶ δηθὰ καθήμενος ἀργελιῶν 255
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν οὔποτε ταύτην.“

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρόν.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὰ πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος,
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θεῖον Ὀδυσσεύος.

Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 χεῖρας νυψάμενος πολιῆς ἀλός, εὐχετ' Ἀθήνῃ. 261

„Κλυθὲ μοι, ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ
 καὶ μ' ἐν νηϊ κέλευσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρέβουσιν Ἀχαιοί, 265

μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερηνορίζοντες.^α

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, σχεδόνθεν δὲ οἱ ἤλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἥμην δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν,
καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Τηλέμαχ', οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσειαι οὐδ' ἀνοήμων,
εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἦν, 271
οἷος κείνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε.

οὐ τοι ἔπειθ' ἀλήη ὁδὸς ἔσσεται οὐδ' ἀτέλεστος.
εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἔσσι γόνος καὶ Πηνελοπείης,
οὐ σέγ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσῃν ἅ μενοινᾷς. 275

παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται,
οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δὲ τε πατρὸς ἀρείους.
ἀλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσειαι οὐδ' ἀνοήμων,
οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν,
ἔλπωρή τοι ἔπειτα τελευτήσαι τάδε ἔργα. 280

τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἔα βουλήν τε νόον τε
ἄφραδέων, ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν,
ὅς δὴ σφι σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἥματι πάντας ὀλέσθαι.
σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται ἦν σὺ μενοινᾷς·
τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι, 286
ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω καὶ ἅμ' ἔφομαι αὐτός.

ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμῖλει,
ὀπλισσόν τ' ἦλα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, 290
δέρμασιν ἐν πυκνοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
αἰψ' ἔθελοντῆρας συλλέξομαι. εἰσὶ δὲ νῆες
πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νῆαι ἠδὲ παλαιαί·
τάων μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόφομαι ἥτις ἀρίστη,
ᾧκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.“ 295

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κούρη Διός· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.

βῆ δ' ἰμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ,
εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν,
αἴλας ἀνιεμένους σιάλους θ' εὖοντας ἐν αὐλῇ. 300

Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο·
ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν
„Τηλέμαχ' ὑπαγόρη, μένος ἄσχετε, μήτι τοι ἄλλο
ἐν στηθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ. 305
ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θᾶσσον ἴκηαι
εἰς Πύλον ἡραθέην μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκουήν.“

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϊδα
„Ἀντίνο', οὕπως ἔστιν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν 310
δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκχλον.
ἢ οὐχ ἄλις ὥς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
κτήματ' ἐμὰ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νῆπιος ἦα;
νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἐνδοθι θυμὸς, 315
πειρήσω ὥς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω,
ἢ Πύλονδ' ἐλθὼν, ἢ αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δήμῳ.
εἰμι μὲν — οὐδ' ἄλῃ ὁδὸς ἔσσεται ἦν ἀγορεύω —
ἐμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων
γίγνομαι· ὥς νῦ πον ὕμιν εἰσατο κέρδιον εἶναι.“

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσαι Ἀντινόοιο 321
ἰδέαι· μνηστῆρες δὲ δόμον κάτα δαῖτα πένοντο],
οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
ὣδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορευόντων·

„Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει. 325
ἢ τινὰς ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος,
ἢ ὄγε καὶ Σπάρτηθεν, ἐπεὶ νῦ περ ἴεται αἰνῶς·
ἢ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πείραν ἄρουραν,
ἰλθεῖν, ὅφρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκη,

ἐν δὲ βάλλῃ κρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλίωσῃ. 330

Ἄλλος δ' αὐτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηγορεόντων
 „τίς δ' οἶδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλῃς ἐπὶ νηὶς
 τῆλε φίλων ἀπόλῃται ἀλώμενος ὥσπερ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμιν·
 κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὐτῆς 335
 τούτου μητέρῃ δοῖμεν ἔχειν ἢ δ' ὅστις ὀπυίοι.“

Ὡς φάν· ὁ δ' ὑπόροφον θάλαμον κατεβήσεται πα-
 τρὸς,

εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλῃς τ' εὐῶδες ἔλαιον·
 ἐν δὲ πίδαοι οἶνοιο παλαιοῦ ἡδυνότοιο 340

ἔστασαν, ἄκρητον θείον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοίχον ἀρηρότες, εἰποτ' Ὀδυσσεύς
 οἴκαδε νοστήσειε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
 κληῖσται δ' ἔπεσαν σανίδες πυκνῶς ἀραρυῖαι,
 δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν νύκτας τε καὶ ἡμῶρ 345
 ἔσχ', ἥ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυδρείησιν,
 Εὐρύκλει', Ὡπὸς θυγάτηρ Πεισηνοριδάο.

τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσας
 „Μαῦ', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον
 ἡδὺν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτατος ὃν σὺ φυλάσσεις, 350
 κείνον ὀλομένη τὸν κάμμορον, εἰποῖεν ἔλθοι
 διογενῆς Ὀδυσσεύς θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
 δῶδεκα δ' ἐμπλησον καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 ἐν δέ μοι ἄλφῖτα χεῦον εὐρραφέεσσι δοροῖσιν·
 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. 355
 αὐτῇ δ' οἶη ἰσθι· τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω·
 ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὅπποτε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῷ ἄναβῃ κοίτον τε μέδῃται.
 εἰμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα, 359
 νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἣν πῶν ἀκούσω.“

Ὡς φάτο, κῶκυσεν δὲ φίλῃ τροφος Εὐρύκλεια,
καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
ἔπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαίαν
μοῦνος ἰὼν ἀγαπητός; ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πατρὸς 365
διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.

οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
ὥς κε δόλῳ φθίῃς, τὰδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσσονται.
ἀλλὰ μὲν' αὐτ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρηὴ
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι.“

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦν δα 371
„θάρσει, μαῖ', ἐπεὶ οὔτοι ἄνευ θεοῦ ἦδε γε βουλή.
ἀλλ' ὅμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τὰδε μυθήσασθαι,
πρίν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τε γένηται,
ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι, 376
ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῶα καλὸν ἰάπῃ.“

Ὡς ἄρ' ἔφη, γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκου ἀπώμνυ.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
κῦτίκ' ἔπειτ' οἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσεν,
ἐν δέ οἱ ἄλφιστα χεῦεν εὐρυαφέςσσι δοροῖσιν· 386
Τηλέμαχος δ' ἐς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.

Ἐνδ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλεμάχῳ δ' εἰκνῖα κατὰ πτόλιν ὦχετο πάντῃ,
καὶ ῥα ἐκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον,
ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει. 385
ἢ δ' αὖτε Φρονίοιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
ῥῖτε νῆα θοὴν· ὁ δὲ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.

Δύσετό τ' ἥελιος σκιδῶντό τε πᾶσαι ἄγνυαι·
καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἶρυσσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
ὅπλ' ἐτίθει, τάτε νῆες εὐσσελμοὶ φορέουσιν. 390
στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
ἄθροοι ἡγερθέντο· θεὰ δ' ὤτρυνεν ἕκαστον.

Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 βῆ δ' ἰμεναι πρὸς δῶματ' Ὀδυσσῆος θείοιο·
 ἔνθα μνηστήρεσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν, 395
 πλάζε δὲ πίνοντας, χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 οἱ δ' εὖδειν ὥρουντο κατὰ πτόλιν, οὐδ' ἄρ' ἔτι δη-
 εῖατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν.
 αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναιεταόντων, 400
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν,
 „Τηλέμαχ', ἦδη μὲν τοι εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 εἶατ' ἐπήρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὄρμην·
 ἄλλ' ἰομεν, μὴ δητὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.“

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη 405
 καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἰχθία βαῖνε θεοῖο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
 εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηκομόωντας ἑταῖρους.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ Ἴς Τηλεμάχοιο

„Δεῦτε, φίλοι, ἦτα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἦδη 410
 ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ· μήτηρ δ' ἐμοὶ οὔτι πέπυσται,
 οὐδ' ἄλλαι θυγαῖ, μία δ' οἴη μῦθον ἄκουσεν.“

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
 οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐσσέλωρ ἐπὶ νηϊ
 κάτθεσαν, ὥς ἐκέλευσεν Ὀδυσσῆος φίλος νιός. 415
 αἶν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἦρχε δ' Ἀθήνη,
 νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔξετο· ἄρχι δ' ἄφ' αὐτῆς
 ἔξετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ προμνήσι' ἔλυσαν,
 αἶν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 τοῖσιν δ' ἰκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη, 420
 ἄκραν Ζέφυρον, κελεύοντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν
 ὄπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
 ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἐντοσθε μεσόδμης

στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν, 425
 ἔλκον δ' ἰστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν.
 ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἱαχε νηὸς ἰούσης·
 ἣ δ' ἔθιεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
 δησάμενοι δ' ἄρα ὄπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν 430
 στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,
 λείβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν,
 ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλανκῶπιδι κούρῃ.
 παννυχίη μὲν ᾧ ἦγε καὶ ἧῶ πείρε κέλευθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

Ἡἷλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
 οὐρανὸν ἔς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φασίνοι
 καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ξείδαρον ἄρουραν·
 οἱ δὲ Πύλον, Νηληῖος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
 ἴξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέξον, 5
 ταύρους παμμέλανας, ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.
 ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντακόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
 εἴατο, καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους.
 εὖθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μῆρ' ἔκηαν,
 οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἰδ' ἰστία νηὸς ἔτσης 10
 στείλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὤρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
 ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαλὺ, ἦρχε δ' Ἀθήνη.
 τον προτέρη προσέειπε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη
 „Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς· οὐδ' ἡβαιόν·

τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωσ, ὄφρα πύθῃαι 15
 πατρὸς, ὅπου κύθε γαῖα καὶ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·
 εἶδομεν ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν.
 λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸς, ὅπως νημερτέα εἴπῃ·
 ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.“ 20

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ ἔειπε
 „Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω πῶς τ' ἄρ' προσπύξομαι
 αὐτόν;

οὐδὲ τί πω μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσιν·
 αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.“

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη 25
 „Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις,
 ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω
 οὐ σέ θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.“

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἰχνα βαῖνε θεοῖο. 30
 Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρῶν τε καὶ ἑδρας,
 ἐνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 δαῖτ' ἐντυνόμενοι κρέα ὥπτων ἄλλα τ' ἐπειρον.
 οἱ δ' ὥς οὖν ξένους ἴδον, ἀνδρόοι ἦλθον ἅπαντες,
 χερσὶν τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγον. 35

πρωῖτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἑλθὼν
 ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἴδρυσεν παρὰ δαίτῃ
 κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλήησιν,
 πᾶρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδει καὶ πατέρϊ φῶ·
 δῶκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν 40
 χρυσεῖῳ δέπαι· δευδισκόμενος δὲ προσηύδα
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κοῦρην Διὸς αἰγιόχοιο,

„Εὐχέο νῦν, ᾧ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἄνακτι·
 τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἦντήσατε δεῦρο μολόντες.
 αὐτὰρ ἐπὶν σπείσῃς τε καὶ εὖξαι, ἣ θέμις ἐστίν, 45

θὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μεληιδέος οἶνου
 σπείσαι, ἐπεὶ καὶ τοῦτον οἶομαι ἀθανάτοισιν
 εὖχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι.
 ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὁμηλικὴ δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
 τοῦνεκα σοὶ προτέρῳ δῶσω χρύσειον ἄλειςον.“ 50

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἶνου·
 χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,
 οὐνεκά οἱ προτέρῳ δῶκε χρύσειον ἄλειςον.
 αὐτίκα δ' εὐχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι.

„Κλῦθι, Ποσειδάον γαιήοχε, μηδὲ μεγέροιο
 ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα. 55

Νέστορι μὲν πρῶτιστα καὶ νιάσι κῦδος ὄπαζε,
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσας ἀμοιβήν
 σύμπασιν Πυλίοισιν ἀρακλειτῆς ἐκατόμβης.
 θὸς δ' ἐτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ προήξαντα νέεσθαι, 60
 οὐνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθαι θεῶν σὺν νηϊ μελαίνῃ.“

Ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἠρώτο καὶ αὐτὴ πάντα τελεῦτα·
 δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 ὥς δ' αὐτῶς ἠρώτο Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο, 65
 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.

„Νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέεσθαι
 ξείνους, οἵτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς. 70
 ὧ ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;
 ἢ τι κατὰ προῆξιν ἢ μασιδίως ἀλάλησθε,
 οἷά τε ληιστῆρος, ὑπεῖρ ἄλλα, τοίτ' ἀλῶνται
 ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες.“

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ' αὖ 75
 θαρσύνει· αὐτὴ γάρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
 θεῇ, ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιχομένοιο ἔροιτο

[ἦδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχησιν].
 „ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 εἴρεαι ὀππόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω. 80
 ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπουνηῖον εἰλήλουθμεν·
 προῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
 πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που ἀκούσω,
 δίου Ὀδυσσεῆος ταλασίφρονος, ὅν ποτέ φασιν
 σὺν σοὶ μαρναμένον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι. 85
 ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρώσιν πολέμιζον,
 κευθόμεθ', ἥχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ,
 κείνου δ' αὖ καὶ ὀλεθρου ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.
 οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν ὀππόθ' ὄλωλεν,
 εἰδ' ὄγ' ἐπ' ἡπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν, 90
 εἶτε καὶ ἐν πελάγῃ μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
 τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα
 κείνου λυγρὸν ὀλεθρον ἐνισπεῖν, εἰ που ὅπως
 ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
 πλαζόμενου· πέρι γάρ μιν οἷζυρὸν τέκε μήτηρ. 94
 μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο μηδ' ἐλαίρων,
 ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἦντησας ὀπωπῆς.
 λίσσομαι, εἰποτέ τοί τι πατήρ ἐμός, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
 ἢ ἔπος ἢ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσσεν
 δῆμψ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί· 100
 τῶν νῦν μοι μνησθαι, καὶ μοι νημερτὲς ἐνίσπες.“
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
 „ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἐμνησας οἷζύος, ἦν ἐν ἐκείνῳ
 δῆμψ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι νῆες Ἀχαιῶν,
 ἡμῶν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον 105
 πλαζόμενοι κατὰ ληϊδ', ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
 ἦδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστρ' ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 μαρναμέθ'· ἐνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
 ἐνθα μὲν Ἀλας κεῖται Ἀργῆος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,

ἔνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστορ ἀτάλαντος, 110
 ἔνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱὸς, ἅμα κρατερός καὶ ἀμύμων,
 Ἀντίλοχος, περὶ μὲν θείειν ταχύς ἦδὲ μαχητής·
 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκείνα
 πάντα γε μυθήσαιο καταδνητῶν ἀνθρώπων;
 οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἑξάετες παραμύμων 115
 ἔξερέοις ὅσα κείθι πάθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·
 πρὶν κεν ἀνηθῆις σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.
 εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες
 παντοίοισι δόλοισι, μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
 ἐνθ' οὔτις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην 120
 ἦθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνὶ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
 παντοίοισι δόλοισι, πατήρ τεός, εἰ ἐτεόν γε
 κείνου ἔκγονός ἐσσι· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 ἦτοι γὰρ μῦθοί γε εἰκότες, οὐδέ κε φράϊς
 ἄνδρα νεώτερον ᾧδε εἰκότα μυθήσασθαι. 125
 ἐνθ' ἦτοι εἰως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
 οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δόλῃ ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
 φραζόμεθ' Ἀργείοισιν ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν, 130
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,
 καὶ τότε δῆ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόστον
 Ἀργείοις, ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
 πάντες ἔσαν· τῷ σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον
 μήνιος ἔξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης, 135
 ἦτ' ἔριον Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
 τὰ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορῇν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
 μαψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα -
 οἱ δ' ἦλθον οἴῳ βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν -
 μῦθον μυθεῖσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγιστον. 140
 ἐνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς

νόστου μινμήσκεσθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἤνδανε· βούλετο γάρ ῥα
 λαὸν ἐρυκακῆειν, ῥέξαι θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
 ὥς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο, 145
 νῆπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἐμελλεν·
 οὐ γάρ τ' αἰψά θεῶν τρέπεται νόος αἶεν ἐόντων,
 ὥς τῷ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
 ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἥχῃ θεσπεσίῃ, δίχα δέ σφισιν ἤνδανε βουλή. 150
 νύκτα μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
 ἀλλήλοισ· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἦρτε πῆμα κακοῖο·
 ἦῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἄλα διὰν
 κτήματά τ' ἐντιδέμεσθαι βαθυζῶνους τε γυναικάς.
 ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες 155
 αὐθι παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
 ἐπλεον, ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
 εἰς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
 οἴκαδ' ἐμενοι· Ζεὺς δ' οὐπω μῆδετο νόστον, 160
 σχέτλιος, ὅς ῥ' ἔριν ὥρσε κακὴν ἐπὶ δεῦτερον αὐτίς.
 οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας
 ἄμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες·
 ἀντάρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἱ μοι ἔποντο, 165
 φεῦγον, ἐπεὶ γίνωσκον ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων.
 φεῦγε δὲ Τυδῆος υἱὸς Ἀρήτος, ὥρσε δ' ἑταίρους.
 ὁψὲ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε Ξανθὸς Μενέλαος,
 ἐν Λέσβῳ δ' ἔκικεν δολιχὸν πλόον ὀρμαίνοντας,
 ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης, 170
 νήσον ἐπὶ Ψυχίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστέφ' ἔχοντες,
 ἢ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἡμερόεντα Μίμαντα.
 ἤτεομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· ἀντάρ ὅγ' ἡμῖν

Ἰεῖξε, καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
 τέμνειν, ὕφρα τάχιστα ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν. 175
 ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὄκα
 ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον, ἐς δὲ Γεραιστὸν
 ἐννύχαι κατάροντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
 πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες·
 τέτρατον ἡμᾶρ ἔην, ὅτ' ἐν Ἀργεὶ νῆας εἶσας 180
 Τυδείδῃω ἔταροι Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 ἔστασαν· αὐτὰρ ἔργωγε Πύλουδ' ἔχον, οὐδέ ποτ' ἐσβῆ
 οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι.
 ὥς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθίης, οὐδέ τι οἶδα
 κείνων, οἳ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἳ τ' ἀπόλοντο. 185
 ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 πεύθομαι, ἢ θέμις ἐστί, δηῆσαι, οὐδὲ σε κεῦσω.
 εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγχεσιμῶρους,
 οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός,
 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν. 190
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσῆγαγ' ἑταίρους,
 οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δὲ οἳ οὔτιν' ἀπηύρα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἑόντες,
 ὥς τ' ἦλθ' ὥς τ' Αἰγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὕλεθρον·
 ἀλλ' ἦτοι κείνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν, 195
 ὥς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφονῆα,
 Αἰγισθον δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 (καὶ σὺ, φίλος—μᾶλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε—
 ἄλκιμος ἔσς, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.) 200
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα
 „ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λίην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἳ Ἀχαιοὶ
 οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 αἶ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύνανιν παραθεῖν, 205

τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
οἵτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανῶνται.
ἀλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπεκλωσαν θεοὶ ὄλβον,
πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμολ' νῦν δὲ χορὴ τετλάμεν ἔμπης.⁴⁴

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος Ἰππότα Νέστωρ
,,ὦ φίλ', ἐπειδὴ ταυτὰ μ' ἀνέμνησας καὶ εἶπες, 211
φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάσθαι.
εἰπέ μοι ἥε ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέγε λαοὶ
ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμῆ. 215
τίς δ' οἶδ' εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἔλθων,
ἡ ὅγε μοῦνος ἐὼν, ἢ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
εἰ γάρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη
ὥς τότ' Ὀδυσσεύς περικῆδετο κυδαλίμοιο
δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί - 220
οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας
ὥς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη -
εἰ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κήδοιτό τε θυμῷ,
τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάθοιτο γάμοιο.⁴⁵

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα 225
,,ὦ γέρον, οὐπὼ τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὁῖω·
λήν γάρ μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει. οὐκ ἂν ἔμοιγε
ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοισιν.⁴⁶

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
,,Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἔρκος ὀδόντων. 230
ὅεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι,
βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογῆσας
οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι
ἢ ἔλθων ἀπολέσθαι ἐφέστιος, ὥς Ἀγαμέμνων
ὦλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἥς ἀλόχοιο. 235
ἀλλ' ἥτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλέμεν, ὅπποτε κεν δῇ

μοῖρ' ὅλοη κατέλῃσι ταυηλεγέος θανάτοιο·“

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα
 „Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα κηδόμενοι περ· 240
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 φῥάσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 Νέστορ', ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων·
 τρὶς γὰρ δὴ μὲν φασιν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν, 245
 ὥστε μοι ἀθάνατος ἐνδάλλεται εἰσορᾶσθαι.

ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπες·
 πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μῆσατ' ὄλεθρον
 Αἰγισθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω. 250
 ἢ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαικοῦ, ἀλλὰ πῃ ἄλλη
 πλάξεν' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνεις κατέπεφνεν;“

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἐγορεύσω.
 ἦτοι μὲν τάδε καὐτὸς ὅτεαι, ὧς κεν ἐτύχθη, 255
 εἰ ζῶν γ' Αἰγισθον ἐν μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνθεν ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος·
 ἐφ' ἧς οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα τόνγε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαφον
 κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκάς ἄστεος, οὐδὲ κέ τις μιν 260
 κλαῦσεν Ἀχαιάδων· μάλα γὰρ μέγα μῆσατο ἔργον.
 ἡμεῖς μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες ἀέθλους
 ἤμεθ'· ὃ δ' εὐκῆλος μυχῶ Ἄργεος ἱπποβότοιο
 πόλλ' Ἀγαμέμνονένῃν ἄλοχον θέλγεσκ' ἐπέεσσιν.
 ἢ δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον αἰετὲς, 265
 δια Κλυταιμνήστρῃ· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν.
 παρ' ὃ' ἄρ' ἔην καὶ αἰδοῖς ἀνὴρ, ᾧ πόλλ' ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνδε κίων εἶρεσθαι ἄκοιτιν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι,

ὃν τότε τὸν μὲν αἰοῖδ' ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην 270
 κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι,
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε.
 πολλὰ δὲ μηρὶ ἔκκε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσὸν τε,
 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὐποτε ἔλπετο θυμῷ. 275
 ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν Τροίηνθιν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν·
 ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνέων,
 ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν, 280
 πηδάλιον μετὰ χειρὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκαίνυντο φῦλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνήσαι, ὅποτε σπερχοιάτ' ἄελλαι.
 ὥς ὁ μὲν ἐνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 ὃφρ' ἔταρον θάπτοι καὶ ἐπὶ κτῆρεσσι κτερίσειεν. 285
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος, ἰὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλαιῶν ὄρος αἰπὺν
 ἴξε θεῶν, τότε δὴ στρυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦεν
 κύματά τε τροφόνετα πελώρια, ἴσα ὄρεσσιν. 290
 ἐνθα διατμήξας τὰς μὲν Κρήτην ἐπέλασσευ,
 ἦχι Κύδωνες ἔναιον Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 ἔστι δὲ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἄλλα πέτρῃ
 ἐσχατιῇ Γόρτυνος, ἐν ἡγεροειδέϊ πόντῳ,
 ἐνθα Νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ᾤθει, 295
 ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει.
 αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἤλθον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον
 ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
 κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρεῖους
 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. 300
 ὥς ὁ μὲν ἐνθα πολὺν βίον καὶ χρυσὸν ἀγείρων

ἤλατο ξὺν νηυσὶ κατ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους
 τόφρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἰκοθι λυγρὰ,
 κτείνας Ἀτρεΐδην, δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
 ἐπτάετες δ' ἦνασσε πολυχρύσοιο Μυκῆνης 306
 τῷ δέ οἱ ὄγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε διὸς Ὅρεστης
 ἄψ ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγισθον δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 ἦτοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
 μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθιοιο 310
 αὐτῆμαρ δέ οἱ ἤλυθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.
 καὶ σὺ, φίλος, μὴ δηθὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησο,
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὔτω ὑπερφιάλους, μὴ τοι κατὰ πάντα φάγωσιν 315
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
 ἔλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
 ἐλθεῖν· κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν,
 ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὅθεν οὐκ ἔλποιτό γε θυμῷ
 ἐλθέμεν, ὄντινα πρῶτον ἀπόσφῆλωσιν ἄελλαι 320
 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον, ὅθεν τέ περ οὐδ' οἴωνοι
 αὐτόετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινὸν τε.
 ἀλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
 παρ δέ τοι υἱὲς ἐμοί, οἳ τοι πομπῆς ἔσονται 325
 ἐς Λακεδαίμονα διαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸς, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ.
 ψευδὸς δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.“
 Ὡς ἔφατ', ἥελιος δ' ἄρ' ἔδν καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη 330
 „ὦ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσθε δὲ οἶνον,
 ὅφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν

σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα· τοιο γάρ ὦρη.
 ἦδη γάρ φάος οἶχεθ' ὑπὸ ζόφον, οὐδὲ ἔοικεν 335
 δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.“

Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ, τοὶ δ' ἔκλυον ἀνδρησάσης.
 τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν,
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοιο,
 νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν· 340
 γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
 δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδής
 ἄμφω ἴεσθην κοίλῃν ἐπὶ νῆα νέεσθαι.

Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαρτόμενος ἐπέεσσιν· 345

„Ζεὺς τόγ' ἄλεξήσῃε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε
 ὥστε τευ ἢ παρὰ πᾶμπαν ἀνείμουνος ἢ πενιχροῦ,
 ᾧ οὔτι χλαῖναι καὶ ῥήγεια πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ,
 οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνευθεῖν. 350
 αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεια καλά.
 οὐ θὴν δὴ τοῦθ' ἀνδρὸς Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς
 νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέγεται, ὅφρ' ἂν ἐγὼ γε
 ζῶω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπονται,
 ξείνους ξεινίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται.“ 355

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 „εὖ δὴ ταυτὰ γ' ἐφησθα· γέρον φίλε· σοὶ δὲ ἔοικεν
 Τηλέμαχον πεῖθεσθαι, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτως.
 ἀλλ' οὗτος μὲν νῦν σοὶ ἅμ' ἔψεται, ὅφρα κεν εὐδῇ
 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν 360
 εἰμ', ἵνα θαρσύνω θ' ἐτάρους εἴπω τε ἕκαστα.
 οἷος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὖχομαι εἶναι·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες ὀμηλικήν μεγαθύμου Τηλεμάχοιο.
 θυθὰ κε λεξαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ 365

νῦν· ἀτὰρ ἤῳθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους
 εἰμ', ἐνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, οὔτι νέον γε,
 οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα,
 πέμψου σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱῷ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 οἷ τοι ἐλαφρότατοι θείειν καὶ κάρτος ἄριστοι.“ 370

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 φήνη εἰδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας
 θαύμαζεν δ' ὁ γεραιὸς, ὅπως ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν

„Ὡ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἐσεσθαι,
 εἰ δὴ τοι νέφ' ὥδε θεοὶ πομπῆς ἐπονται.“ 376

οὐ μὲν γάρ τις ὅδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἔτιμα.

ἀλλὰ, ἄνασσ', ἴληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν, 380
 αὐτῷ καὶ παῖδεσσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτῃ·

σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἥνιν εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 τήν τοι ἐγὼ ῥέξω χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.“

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἐκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, 386
 υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἑὰ πρὸς δώματα καλά.

ἀλλ' ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγκυλὰ τοιοῦτον ἄνακτος,
 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε,
 τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέραςσεν 390
 οἶνον ἡδυπότοιο, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 ᾧῃεν ταμὴν καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·

τοῦ ὁ γέρων κρητῆρα κέραςσατο, πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὔχετ' ἀποσπένδων, κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεισάν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος, 396
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,

Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θείοιο,
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰδούσῃ ἐριδούπῃ,
 παρ δ' ἄρ' εὐμελίην Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 ὃς οἱ ἐτ' ἡΐθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν. 401

αὐτὸς δ' αὐτὲ καθεῦθε μυχῶ δόμου. ὑψηλοῖο,
 τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῇφι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, 405

ἐκ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λῖθοισιν,
 οἳ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν

λευκοί, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἔζεσκεν, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·

ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ θαμεῖς Ἀιδόσδε βεβήκει, 410

Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐφίττε Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν,
 σκήπτρον ἔχων. περὶ δ' οἷες ἀολλέες ἡγερέθοντο

ἐκ θαλάμῳ ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε Στρατίος τε
 Περσεύς τ' Ἀρητός τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης.

τοῖσι δ' ἐπειθ' ἔκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἥρως, 415

παρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἶσαν ἄγοντες.

τοῖσι δὲ μῦθων ἥρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ

„Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηήνατ' ἐέλδωρ,
 ὅφρ' ἦτοι πρῶτιστα θεῶν ἱλάσσομ' Ἀθήνην,

ἥ μοι ἐναργγὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν. 420

ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἵτω, ὅφρα τάχιστα
 ἔλθῃσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·

εἰς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δὴ οἶους·

εἰς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεια δεῦρο κελέσθω 425

ἐλθεῖν, ὅφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.

οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, εἶπατε δ' εἰσω
 δμῳῇσιν κατὰ δῶματ' ἀγκυλιτὰ δαῖτα πένεσθαι,

ἔδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ.“

Ὦς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνουν. ἦλθε μὲν
 ἄρ' βοῦς 430

ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ θοῆς παρὰ νηὸς ἕως
 Τηλεμάχου ἕταροι μεγαλήτορος, ἦλθε δὲ χαλκεὺς
 ὕπλ' ἐν χειρὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης,
 ἄκμονά τε σφυρὰν τ' εὐποίητόν τε πυράργην,
 οἷσιντε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη 435
 ῥῶν ἀντιώσα. γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιέχευεν
 ἀσκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεῶν κεχάροιτο ἰδοῦσα.
 βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίλος καὶ ὄλος Ἐχέφρων.
 χέρνιβα δὲ σφ' Ἀρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι 440
 ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἑτέρη δ' ἔχεν οὐλὰς
 ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 ὄξυν ἔχων ἐν χειρὶ παρίσκατο, βοῦν ἐπικόψων.
 Περσεὺς δ' ἄμνιον εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο, πολλὰ δ' Ἀθήνη 445
 εὐχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 αὐτίκα Νέστορος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἦλασεν ἄγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας
 αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ' ὀλόλυξαν 450
 θυγατέρες τε νυοὶ τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
 Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν.
 οἳ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἶμα ῥύη, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς,
 αἰψ' ἄρα μιν διέχευαν, ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον 456
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυνσαν
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὤμοθέτησαν.
 κατε δ' ἐπὶ στήθεος ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἰδοπα οἶνον
 λαίβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν. 460

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειραν,
ᾧπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελούς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ Νηληϊάδαο. 165

αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
ἄμφι δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
ἐκ ᾧ ἄσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
παρ δ' ὄγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, ποιμένι λαῶν.

Οἱ δ' ἐπεὶ ᾧπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
δαίνυνθ' ἐξόμενοι· ἐπὶ δ' ἄνδρες ἐσθλοὶ ὄροντο 171
οἶνον οἶνοχοεῦντες ἐνὶ χρυσείοις δεπάσσουσιν.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρου ἔντο,
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

„Παῖδες ἐμοί, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλιτέριχας ἵππους
ξεύξασθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσῃσιν ὁδοῖο.“ 176

Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπὶ-
θοντο,

καρπαλλίμως δ' ἐξεύξαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους.
ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν
ὄψα τε, οἷα ἐδουσι διοτρεφέες βασιλῆες. 180

ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βήσετο δίφρου·
παρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀν-
δρῶν,

ἐς δίφρου τ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάξετο χερσίν,
μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην
ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὴν πτολίεθρον. 185
οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἄμφω ἔχοντες.

Δύσετό τ' ἡέλιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀρνυαί·
ἐς Φηγάς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
υἱὸς Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν, ὃ δὲ τοῖς παρ' ξείνια θῆκεν. 190

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἐβαινον·
 [ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπον·]
 μάστιξεν δ' ἐλάαν, τὰ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Ἴξον δ' ἐς πεδίον πυρρηφόρον, ἔνθα δ' ἔπειτα 495
 ἦνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκείες ἵπποι.
 δύσετό τ' ἠέλιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγνυαί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

Τὰ ἐν Λακεδαιμόνι.

Οἱ δ' Ἴξον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
 πρὸς δ' ἄρα δῶματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 τοῖν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν
 υἱέος ἥδ' ἐ θυγατρὸς ἀμύμονος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
 τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱέϊ πέμπειν 5
 ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι, τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἔξετέλειον.
 τὴν ἄρ' ὄγ' ἐνθ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπε νέεσθαι
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ περικλυτὸν, οἷσιν ἄνασσεν.
 υἱέϊ δὲ Σπάρτῃθεν Ἀλέκτορος ἥγετο κούρην, 10
 ὃς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθεος
 ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκ' ἐφαινον,
 ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν,
 Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσείης Ἀφροδίτης.

[Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερσφες μέγα δῶμα 15
 γείτονες ἥδ' ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
 τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλλετο θεῖος ἀοιδὸς

πορμίζων· δοίω δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνευον κατὰ μέσσοις.]

Τὼ δ' αὐτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῶ τε καὶ
ἵππῳ, 20

Τηλέμαχος δ' ἦρως καὶ Νέστορος ἄγλαος υἱός,
στῆσαν· ὁ δὲ προμολῶν ἰδετο κρείων Ἑτεωνεύς,
ὄτρηρός τεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο,
βῆ δ' ἱμεν ἄγγελέων διὰ δῶματα ποιμένι λαῶν,
ἄγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα 25

„Ξείνων δὴ τινα τῷδε, διοτρεφεὺς ᾧ Μενέλαε,
ἄνδρε δύω, γενεῇ δὲ Διὸς μέγαλοιο ἔϊκτον.
ἀλλ' εἰπ' ἢ σφαλῶν καταλύσομεν ὠκείας ἵππους,
ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ.“

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος 30
„οὐ μὲν νῆπιος ἦσθα, Βοηθολίδη Ἑτεωνεῦ,
τὸ πρὶν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πάλῃς ὥς νῆπια βάζεις.
ἢ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντες
ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ', αἱ κέ ποθι Ζεὺς
ἐξοπλίσω περ παύσῃ ὀϊζύος. ἀλλὰ λυ' ἵππους 35
ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.“

Ὡς φάθ', ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέδυστο, κέκλετο δ'
ἄλλους

ὄτρηρούς τεράποντας ἅμα σπέσθαι ἐοῖ αὐτῷ.
οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἱππέησιν ἀπήσιν, 40
πὰρ δ' ἔβαλον ξειᾶς, ἀνὰ δὲ κρητὲν λευκὸν ἔμιξαν,
ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφεὺς βασιλῆος.
ὥστε γὰρ ἡέλιου αἶγλη πέλεν ἢ ἐσελήνης 45
δῶμα καθ' ὕπερεφ' ἑ Μενελάου κυδαλίμοιο.
αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὄφθαλμοῖσιν,

ἔς δ' ἄσκαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
 τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαί λούσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
 ἄμφι δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλλον ἠδὲ χιτῶνας, 50
 ἔς ῥα θρόνους ἕζοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον.
 χέρνιβα δ' ἀμφέπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νύσασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα, 55
 εἶδατα πόλλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 [δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων, παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.]
 τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος
 „Σίτον θ' ἄπτεσθον καὶ χαίρετον. αὐτὰρ ἔπειτα
 δείπνου πασσαμένῳ εἰρησόμεθ' οὔτινές ἐστον 61
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὶ διοτρεφέων βασιλῆων
 σκηπτούχων, ἐπεὶ οὐ κακοὶ τοιοῦσδε τέκοιεν.“
 ὣς φάτο, καὶ σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πύονα θῆκεν 63
 ὅππ' ἐν χερσὶν ἐλὼν, τὰ ῥά οἱ γέρα ἀρῆθισαν αὐτῷ.
 οἱ δ' ἐπ' οὐνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρου ζῆτο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 ὅγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πενθοῖαθ' οἱ ἄλλοι· 70
 „Φράζεο, Νέστορίδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπὴν καὶ δῶματα ἠχήμενα,
 χρυσοῦ τ' ἠλέκτρον τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή,
 ὅσσα τὰδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορῶντα.“
 Τοῦ δ' ἀγορευόντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος, 76
 καὶ σφας φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα
 „Τέκνα φίλ', ἦτοι Ζητὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔεσιν·

ἀνδρῶν δ' ἣ κέν τις μοι ἐρίσσεται, ἥδ' καὶ οὐκί, 80
 κτήμασιν. ἣ γὰρ πολλὰ παθῶν καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς
 ἠγαγομην ἐν νηυσὶ καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον·
 Κύπρου Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 Αἰθιοπὰς θ' Ἰκάρην καὶ Σιδονίους καὶ Ἑρεμβοὺς
 καὶ Αἰβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν. 85
 τρὶς γὰρ τίκει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 ἐνθα μὲν οὔτε ἀναξ ἐπιδευῆς οὔτε τι ποιμῆν
 τυροῦ καὶ κρειῶν, οὔδ' ὅ γλυκεροῖο γάλακτος,
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηεταυρόν γάλα θῆσθαι.
 εἶος ἐγὼ περὶ κείνα πολὺν βίοτον συναγείρων 90
 ἡλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπεφνε
 λάθρη, ἀνωϊστὶ, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὥς οὔτοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκουέμεν, οὔτινες ὑμῖν
 εἰσὶν, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἐπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον 95
 εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 ὦν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 ναίειν, οἳ δ' ἄνδρες σόοι ἐμμεναι, οἳ τότ' ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἐκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο.
 ἀλλ' ἐμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων 100
 πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 ἄλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 παύομαι· αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.
 τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 ὥς ἐνός, ὅσπερ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδῆν 105
 μυσομένην, ἐπεὶ οὔτις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν
 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἦρατο. τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 αὐτῷ κῆδ' ἐσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἶν' ἄλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται, οὔδ' ἐτι ἴδμεν,
 ἕσπερ ὄγ' ἣ τέθυηκεν. ὀδύρονται νῦν ποῦ αὐτόν 110
 Δαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια

Τηλέμαχος δ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.⁴

Ὡς φάτο, τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὑφ' ἱμερον ὥρσει γόοιο
δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε πατὴρ ἀ-
κούσας,

χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών 115
ἀμφοτέρῃσιν χερσίν. νόησε δέ μιν Μενέλαος,
μερμήριξε δ' ἐπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
ἥέ μιν αὐτὸν πατὴρ ἐάσειε μνησθῆναι,
ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιο.

Εἶος ὁ ταυτ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυάδεος ὑπορόφοιο 121
ἦλυνεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.

τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίῃν εὐτυκτον ἔθηκεν,
Ἀλκίππῃ δὲ τάπητα φέρειν μαλακοῦ ἐρίοιο,
Φυλῷ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τόν οἱ ἔδωκεν 125
Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἐναὶ ἐνὶ Θήβῃς
Αἰγυπτίῃς, ὅδι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
ὃς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.

χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα· 130
χρυσέην τ' ἡλακάνην τάλαρόν δ' ὑπόκυκλον ὅπασσεν
ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο.

τόν ῥά οἱ ἀμφίπολος Φυλῷ παρέθηκε φέρουσα
νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
ἡλακάνη τετάνυστο ἰοδυεφὲς εἶρος ἔχουσα. 135

ἔξετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρηῆνυς ποσὶν ἦεν.
αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα·

„Ἴδμεν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφεῖς, οὔτινες οἷδε
ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
ψεύσομαι, ἢ θυμὸν ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός. 140
οὐ γάρ πώ τινά φημι ἰοικότα ὥδε ἰδέσθαι
οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα - σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν -

ὥς ὅδ' Ὀδυσσεύς μεγαλήτορος νῆϊ ἔοικεν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ 145
 ἦλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες."

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος
 „οὐτῶ νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὥς σὺ ἔσκεις·
 κείνου γὰρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες
 ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφύπερθέ τε χαίται
 καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσῆϊ 151
 μυθεόμην, ὅσα κείνος ὀξύσας ἐμόγησεν
 ἄμφ' ἐμοί, ἀντάρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν,
 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών."

Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ηὔδα
 „Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διωτρεφές, ὄρχαμε λαῶν, 156
 κείνου μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ σαόφρων ἐστί, νημεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ
 ὥδ' ἔλθων τὸ πρῶτον ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
 ἅντα σέθεν, τοῦ νῶτ' θεοῦ ὥς τερόμεθ' αὐτῇ. 160
 ἀντάρ ἐμὲ προέηκε Γερῆνιος Ἰηπότα Νέστωρ
 ἱγ' ἅμα πομπὸν ἔπεσθαι· ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι,
 ὄφρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθήσεται ἢ τι ἔργον.
 πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατρὸς παῖς οἰχομένοιο
 ἐν μεγάροισι, ᾧ μὴ ἄλλοι ἀσσοσητῆρες ἔωσιν, 165
 ὥς νῦν Τηλεμάχῳ ὁ μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
 εἰς· οἷ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα."

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος
 „ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλον ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 ἵκεθ', ὃς εἵνεκ' ἐμεῖο πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους· 170
 καὶ μιν ἔφην ἔλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῶτ' ὑπεῖρ ἅλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θοῇσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεὺς.
 καὶ κ' οἱ Ἀργεὶ νάσσα πόλιν καὶ δῶματ' ἔτευξα,

ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκει ᾧ 175
καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
αἶ περιναϊετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἔμοι αὐτῷ.
καὶ κς θάμ' ἐνθάδ' εἶντες ἐμισγόμεθ'· οὐδὲ κεν ἡμέας
ἄλλο δεικνύνει φιλέοντέ τε τερπομένω τε,
πρίν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν
ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτὸς, 181
ὃς κείνου δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.“

Ὡς φάτο, τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἱμερον ὥρσε γόοιο.
κλαῖτε μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, Λιδὸς ἐκγεγαυῖα,
κλαῖτε δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος, 185
οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς Ἀδαικρύτω ἔχεν ὅσσε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀνύμονος Ἀντιλόχοιο,
τόν ῥ' Ἡοῦς ἔκτεινε φαιειῆς ἀγλαὸς υἱός·
τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεῖς ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευεν·

„Ἀτρεΐδη, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι 190
Νέστωρ φάσχ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σείο
[οἶσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν],
καὶ νῦν, εἰ τί που ἔστι, πίδαίό μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, ἀλλὰ καὶ Ἡὸς
ἔσσεται ἡριγένεια· νεμεσσῶμαι γε μὲν οὐδὲν 195
κλαίειν ὃς κς θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀξυροῖται βροτοῖσιν,
κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι κἀνιστος
Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἰδμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε 200
ἦντησ' οὐδὲ ἰδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
Ἀντίλοχον, πέρι μὲν θάλειν ταχὺν ἡδὲ μαχητὴν.“

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος
„ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες ὅς' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
εἰποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη· 205
τοίου γὰρ καὶ πατρός, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις.

ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος ᾗτε Κρονίων
 ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἡματα πάντα,
 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν, 210
 υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους.
 ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἑάσομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη,
 δόρπου δ' ἐξαυτίς μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 χευάντων. μῦθοι δὲ καὶ ἡῶθέν περ ἔδονται
 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ διασιπόμεν ἀλλήλοισιν. 215

Ὡς ἔφατ', Ἀσφαλίων δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 οἱ δ' ἐπ' οὐεῖαδ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας λαλлон.

Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἐλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, 220
 νηπευδῆς τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων.
 ὃς τὸ καταβρόῃειεν, ἐπὴν κρητῆρι μυγείη,
 οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 οὐδ' εἰ οἱ κατατεθναίῃ μήτηρ τε πατήρ τε,
 οὐδ' εἰ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν 225
 χαλκῷ θηλόφεν, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωτο.
 τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα,
 ἐσθλὰ, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρεν, Θῶνος παράκοιτις,
 Αἰγυπτίῃ, τῇ πλεῖστα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα
 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
 λυγρὰ 230

λητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων
 ἀνθρώπων· ἡ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἐνέηκε κέλευσέ τε οἴνοχοῆσαι,
 ἐξαυτίς μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφεὲς ἡδὲ καὶ οἷδε 235
 ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλῳ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοῖ· δύνатаι γὰρ ἅπαντα —

ἤτοι νῦν δαίνυσθε καθήμενοι ἐν μεγάροισιν
 καὶ μύθοις τέρπειςθε· εἰκότα γὰρ καταλέξω.
 πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, 240
 ὅσσοι Ὀδυσσῆος ταλασίφρονός εἰσιν ἄσθλοι·
 ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 αὐτόν μιν πληγῆσιν ἀεικέλῃσι θαμάρσας,
 σπείρα κακ' ἄμφ' ὥμοισι βαλὼν, οἰκῆε εἰκώς, 245
 κύνδρων δυσμενέων κατέδυν πόλιν εὐρύαργιαν·
 ἄλλω δ' αὐτόν φωτὶ κατακρύπτων ἦισκεν,
 δέκτῃ, ὃς οὐδὲν τοῖος ἦεν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 τῷ ἔκελος κατέδυν Τρώων πόλιν, οἱ δ' ἀβάκησαν
 πάντες· ἐγὼ δέ μιν οἴῃ ἀνίγνων τοῖον ζόντα, 250
 καὶ μιν ἀνιρώτων· ὁ δὲ κερδοσύνη ἀλλέεινεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λόεον καὶ χρίον ἐλαίῳ,
 ἄμφι δὲ εἴματα ἔσσα, καὶ ὥμοσα καρτερὸν ὄρκον
 μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,
 πρὶν γε τὸν ἐς νῆας τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι, 255
 καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναήκει χαλκῷ
 ἦλθε μετ' Ἀργείους, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
 ἐνθ' ἄλλαι Τρῳαὶ λγ' ἐκώκνον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 χαῖρ', ἐπεί ἦδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι 260
 ἄψ οἰκόνδ', ἅτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτῃ
 δῶκ', ὅτε μ' ἤγαγε κείσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης,
 παῖδά τ' ἐμήν νοσφισσαμένην θάλαμόν τε πόσιν τε
 οὗ τευ δεινόμενον, οὗτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι εἶδος. 264

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος
 „ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν εἶπες.
 ἦδη μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
 ἀλλ' οὔπω τοιοῦτον ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν

οἶον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ 270
 οἶον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 ἵππῳ ἐνὶ ξεστῷ, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων Τρῳέεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 ἦλθες ἔπειτα σὺ κείσε· κελυσσέμεναι δέ σ' ἔμελλεν
 δαίμων, ὃς Τρῳέεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι· 275
 καὶ τοι Διτφοβὸς θεοεικέλος ἔσπετ' ἰούσῃ.
 τρὶς δὲ περιστείξας κοῖλον λόχον ἀμφοφώσας,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἰσκονσ' ἀλόχοισιν.
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδεΐδης καὶ ὄτος Ὀδυσσεὺς 280
 ἦμενοι ἐν μέσσοισιν ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας.
 νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὀρμηθέντε
 ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἐνδοθεν αἰψ' ὑπακοῦσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένῳ περ.
 [ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἱᾶς Ἀχαιῶν, 285
 Ἀντικλὸς δὲ σέγ' ὀλος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἠθέλεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεξεν
 νολεμέως κρατερῇσι, σάωσε δὲ πάντας Ἀχαιοὺς,
 τόφρα δ' ἐχ' ὄφρα σε νοσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]“
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα 290
 „Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφεῖς, ὄρχαμε λαῶν,
 ἄλγιον· οὐ γάρ οἱ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρὴ ἐνδοθεν ἦεν.
 ἀλλ' ἄγετ' εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὄφρα καὶ ἦδη
 ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.“ 295
 ὣς ἔφατ', Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῳῇσι κέλευσεν
 δέμνι ὑπ' αἰθούσῃ θίμεναι, καὶ δῆγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαῖνας τ' ἐνθιέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρουιο θάος μετὰ χερσὶν ἔχουσai, 300
 δέμνια δὲ στόρεσαν· ἐκ δὲ ξείλους ἄγε κῆρυξ

οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμφῳ δόμον αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος δ' ἦρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦθε μυχρῷ δόμον ὑψηλοῖο,
 παρ' δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο, δια γυναικῶν. 305

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη φοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῇφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 εἴματα ἐσσάμενος, περὶ δὲ ἕλφος ὅξυν' ἔειπ' ὦμφ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 βῆ δ' ἱμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἑναλγύκιος ἄντην, 310
 Τηλεμάχῳ δὲ παρῖξεν ἔπος ἑ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν

„Τίπτε δέ σε χρεῖ᾽ ἀεὺρ' ἤγαγε, Τηλέμαχ' ἦρως,
 ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 δῆμιον, ἢ ἰδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἐνίσπες.“

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα 315
 „Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἤλυθον, εἰ τινα μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις.
 ἐσθίεται μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πλοῖνα ἔργα,
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείος δόμος, οὔτε μοι αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς, 320
 μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
 τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἰ κ' ἀθέλησθα
 κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἰ που ὀπίσπας
 ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
 πλαζομένου· πέρι γάρ μιν ὀξυρὸν τέκε μήτηρ. 325
 μηδέ τί μ' αἰδόμενος μελίσσαιο μηδ' ἐλεάρων,
 ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἦντησας ὀπωπῆς.
 λίσσομαι, εἴποτέ τοί τι πατὴρ ἐμός, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
 ἢ ἔπος ἦέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσσειν
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί· 330
 τῶν νῦν μοι μνησάι, καὶ μοι νημερτὲς ἐνίσπες.“

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος
 „ὦ πόποι, ἢ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ

ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ εἶντες.
 ὥς δ' ὅπότε ἐν ξυλόχῳ ἑλαφος κρατεροῖο λέοντος 335
 νεβροὺς κοιμήσασα νεηγευέας γαλαθηνοὺς
 κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκυα ποιήεντα
 βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἦν εἰσῆλυθεν εὐνήν,
 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν,
 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει. 340
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
 τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
 ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαυσεν ἀναστάς,
 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 τοῖος ἐὼν μνηστήρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς. 345
 πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 ταῦτα δ' ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσσαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
 ἄλλα παρὲξ εἵποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω·
 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρον ἄλιος νημερτής,
 τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω. 350
 Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι
 ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σφιν ἔρεξα τεληέσσας ἐκατόμβας.
 [οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνησθαι ἐφειγμένων.]
 νῆσος ἔπειτά τις ἔστι πολυκλύστη ἐνὶ πόντῳ
 Αἰγύπτου προπάροιθε, Φάρον δὲ ἐκικλήσκουσιν, 355
 τόσσον ἄνευθ' ὅσσον τε πανημερίῃ γλαφυρῇ νηὺς
 ἦνυσεν, ἥ λιγὺς οὗρος ἐπιπνεύησιν ὀπισθεν·
 ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἴσας
 εἰς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
 ἐνθα μ' εἰκόσιν ἡματ' ἔχον θεοί, οὐδέ ποτ' οὐροί
 πνείοντες φαίνουθ' ἄλειαές, οἳ ῥά τε νηῶν 361
 πομπῆς γίγνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 καὶ νῦν κεν ἦλα πάντα κατέφθιτο καὶ μένέ' ἀνδρῶν,
 εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο καὶ μ' ἐσάωσεν,
 Πρωτέος ἰφθίμου θυγάτηρ, ἄλιόιο γέροντος, 365

Εἰδοῦθ' ἐν τῇ γὰρ ῥα μάλιστα γε θυμὸν ὄρινα,
 ἥ μ' οἶω ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἐταίρων·
 αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυόασκον
 γναμπτοῖς ἀγνίστροισιν, ἔτιρε δὲ γαστέρα λιμός.
 ἢ δ' ἐμεῦ ἄγχι σῆσ' ἔπος φάτο φώνησέν τε, 370
 'νήπιός εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσου ἡδὲ χαλίσφων,
 ἡὲ ἐκὼν μεθίεις καὶ τέρπεται ἄλγεα πάσχων;
 ὥς δ' ἡ δὴδ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμων
 εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δὲ τοι ἦτορ ἐταίρων·
 ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον 375
 'ἐκ μὲν τοι ἐρέω, ἥτις σὺ πέρ ἐσσι θεάων,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν καταρύκομαι, ἀλλὰ νῦ μέλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 ἀλλὰ σὺ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάσ' καὶ ἔδησε κελεύθου, 380
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα·
 ὥς ἔφάμην, ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων,
 'τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτής,
 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅσπερ θαλάσσης 385
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς·
 τὸν δέ τ' ἐμόν φασιν πατέρ' ἔμμεναι ἡδὲ τεκέσθαι.
 τόν γ' εἰ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι,
 ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα. 390
 καὶ δέ κ' ἐτοίμῃσιν, διοτρεφεὺς, αἶ κ' ἐθέλῃσθαι,
 ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται,
 οἴχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
 ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 'αὐτὴ νῦν φράξεν σὺ λόχον θεόιο γέροντος, 395
 μὴ πῶς με προιδῶν ἢ προδαῖς ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἀνδρὶ δαμῆναι.'

ὡς ἐφάμην, ἥ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων
 'τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξένη, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκε, 400
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἰσι γέρον ἄλιος νημερτῆς
 πνοιῇ ὕπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικὴ καλυφθεὶς,
 ἐκ δ' ἐλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης
 ἀθρόαι εὐδουσιν, πολίης ἁλὸς ἐξαναδῦσαι, 405
 πικρὸν ἀποπνέουσai ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν.
 ἐνθα σ' ἐγὼν ἀγαροῦσα ἄμ' ἦοι φαινομένηφιν,
 εὐνάσω ἐξέλῃς· σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἐταίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν ἐϋστέλμοισιν ἄριστοι.
 πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφῶνα τοῖο γέροντος. 410
 φῶκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὶν πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἰδῆται,
 λέξεταί ἐν μέσσησι, νομεὺς ὥς πάσει μῆλῶν.
 τὸν μὲν ἐπὶν δὴ πρῶτα κατεννηθέντα ἰδῆσθε,
 καὶ τότε ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε, 415
 αὐτὶ δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι
 πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
 ἐρπετὰ γίνονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῖς πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἄστεμφέως ἐχέμεν μᾶλλον τε πιέζειν.
 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ σ' αὐτὸς ἀνείρῃται ἐπέεσσιν, 420
 τοῖος ἐὼν οἷόν κε κατεννηθέντα ἰδῆσθε,
 καὶ τότε δὴ σῆσθαι τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἦρως, εἴρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα·
 ὥς εἰποῦσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα. 425
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιάοντι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
 δόρυπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίῃ νύξ·

δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. 430
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θύνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦτα πολλὰ θεοὺς γονινοῦμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεπολῖθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύι.

Τόφρα δ' ἄρ' ἦγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 τέσσαρα φωκῶν ἐκ πόντου δέρματ' ἐνείκεν. 435
 πάντα δ' ἔσαν νεύδαρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψας· ἀλήησιν
 ἦστο μένους· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 ἐξείης δ' εὐνήσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω. 440
 ἔνθα κεν αἰνότατος λόχος ἐπλετο· τείρε γὰρ αἰνῶς
 φωκῶν ἀλιοτρεφῶν ὀλοώτατος ὁδμή.

τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κῆτει κοιμηθεῖη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 ἀμβροσίην ὑπὸ θύνα ἐκάστω θῆκε φέρουσα. 445
 ἡδὺ μάλα πνείουσιν, ὅλεσσε δὲ κήτεος ὁδμήν.

πᾶσαν δ' ἡοίην μένομεν τετληότι θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἁλὸς ἤλθον ἀολλέες. αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἐνδιος δ' ὁ γέρων ἤλθ' ἐξ ἁλὸς, εὖρε δὲ φῶκας. 450
 ζατρεφῆας, πᾶσας δ' ἄρ' ἐπώχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κήτεσιν, οὐδὲ τι θυμῷ
 ὠϊσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.

ἡμεῖς δὲ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ', ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης, 455
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ', ἠϋγένειος,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πόρδαλις ἡδὲ μέγας σῦς·
 γίγνετο δ' ὕγρον ὕδωρ καὶ δένδρεον ὕψιπέτηλον.
 ἡμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχομεν τετληότι θυμῷ.

ἀλλ' ὅτε δὴ ᾧ ἀνίαξ' ὁ γέρων ὀλοφώτα εἰδὼς, 460
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν

‘τίς νύ τοι, Ἀτρεός υἱέ, θεῶν συμφράσσαστο βουλᾶς,
 ὄφρα μ’ ἔλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; τέο σε χορή;
 ὥς ἔφατ’, αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 ‘οἴσθα, γέρον — τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγο-
 ρεύεις; — 465

ὥς δὴ δῆθ’ ἐνὶ νήσῳ ἐρύνκομαι, οὐδέ τι τέκμωρ
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἐνδοθην ἦτορ.
 ἀλλὰ σύ περ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασι —
 ὅστις μ’ ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 νόστον θ’, ὥς ἐπὶ πόντου ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.’ 470
 ὥς ἔφάμην, ὃ δέ μ’ αὐτίκ’ ἀμειβόμενος προσέειπεν,
 ‘ἀλλὰ μάλ’ ὥφελλες Διὶ τ’ ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 ῥέξας ἱερὰ κάλ’ ἀναβαινέμεν, ὄφρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ’ ἴκοιο πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ’ ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι 475
 οἶκον ἐνκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 πρὶν γ’ ὅτ’ ἂν Αἰγύπτῳ, διπτετέος ποταμοῖο,
 αὐτίς ὕδωρ ἔλθῃς ῥέξῃς θ’ ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοί, ἦν σὺ μενοινᾷς.’ 480
 ὥς ἔφατ’, αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 οὐνεκά μ’ αὐτίς ἄνωγεν ἐπ’ ἡεροειδέα πόντον
 Αἰγυπτὸνδ’ ἵεναι, δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
 ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἐπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 ‘ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελῶ, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις. 485
 ἀλλ’ ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἄτρεκέως κατάλεξον,
 ἢ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 ἦε τις ὦλετ’ ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἧς ἐπὶ νηὸς,
 ἦε φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον πολύπλευσεν.’ 490
 ὥς ἔφάμην, ὃ δέ μ’ αὐτίκ’ ἀμειβόμενος προσέειπεν
 ‘Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεΐρεαι; οὐδέ τί σε χορή

ἰδμεναι, οὐδὲ δαῆναι ἐμὸν νόον· οὐδὲ σέ φημι
 δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὴν σὺ πάντα πύθῃαι.
 πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν γε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο· 490
 ἀρχοὶ δ' αὖ δύο μούνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρήσθαι.
 εἰς δ' ἔτι πον ζῶς καταρύνεται εὐρεῖ πόντῳ.
 Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιχηρέμοισιν.
 Γυρῆσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσεν 500
 πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης·
 καὶ νῦ κεν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ,
 εἰ μὴ ὑπερφύαλον ἔπος ἐβαλε καὶ μέγ' ἀάσθη·
 φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φηγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.
 τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἐκλυεν αὐδῆσαντος· 505
 αὐτίκ' ἔπειτα τρίαينαν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
 ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μένει, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ,
 τῷ ῥ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεξόμενος μέγ' ἀάσθη·
 ὃν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα. 510
 [ὥς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πίνε ἀλμυρὸν ὕδωρ.]
 σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς ἡδ' ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσε δὲ πότνια Ἥρα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλειαῶν ὄρος αἰπὺ
 ἵζεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα 515
 πόντον ἐπ' ἰχθυύεντα φέρεν μεγάλα στενάχοντα,
 ἄγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν, ὅθι δῶματα ναῖε Θυέστης
 τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἔναιε Θυεστιάδης Αἰγισθοῦς.
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
 ἄψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, καὶ οἰκαδ' ἰκόντο, 520
 ἦτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἰῆς,
 καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἶδε γαῖαν.
 τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὃν ῥα καθείσεν

Ἀλγισθός δολόμητις ἄγων, ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθόν 525
 χρυσοῦ δοιὰ τέλαιντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
 μὴ ἔλάθοι παριῶν, μνησαιοτο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 βῆ δ' ἔβρεν ἀγγελέων πρὸς δῶματα ποιμένι λαῶν.
 αὐτίκα δ' Ἀλγισθός δολλήν ἐφράσσατο τέχνην·
 κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσι φῶτας ἄριστους 530
 εἶσε λόχον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ἱπποισιν καὶ ὄχεσφιν, αἰκεία μερμηρίζων.
 τὸν δ' οὐκ εἰδὼτ' ὄλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνε
 δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βούν ἐπὶ φάτῃ. 535
 οὐδέ τις Ἀτρεΐδεω ἐτάρων λίπεθ' οἷ οἱ ἔποντο,
 οὐδέ τις Αἰγίσθου, ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.
 ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος, οὐδέ νύ μοι κῆρ
 ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄραν φάος ἡελίοιο. 540
 αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθη,
 δὴ τότε με προσέειπε γέρον ἄλιος νημερτῆς
 μηκέτι, Ἀτρεΐς υἱε, πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὔτω
 κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήμεν'· ἀλλὰ τάχιστα
 πείρα ὅπως κεν δῆ σὴν πατρίδα γαῖαν ἱκῇαι. 545
 ἦ γάρ μιν ζῶόν γε κιχήσεται, ἦ κεν Ὀρέστης
 κτεῖνεν ὑποφθάμενος· σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσῃς.
 ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήμερος
 αὐτίς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχνυμένω περ, ἰάνθη·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπσα πτερόεντα προσηύδων· 550
 'τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
 ὅστις ἐτι ζῶὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ
 [ἦε θανὼν· ἐθέλω δὲ, καὶ ἀχνυμένός περ, ἀκοῦσαι].
 ὥς ἐφάμην, ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν
 'υἱὸς Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων· 555
 τὸν δ' ἶδον ἐν νήσῳ θαλαρρὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,

Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἐταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. 560
 σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 Ἀργεῖ ἐν ἱπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν,
 ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδλὸν καὶ πείρατα γαίης
 ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς,
 τῇ περ δηῖσται βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν· 565
 οὐ νικητὸς, οὔτ' ἄρ' χειμῶν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
 ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγὺ πνέοντας ἀήτας
 Ὠκεανὸς ἀνέησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους,
 οὔνεκ' ἔχεις Ἑλένην καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἴσσι.
 ὥς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα. 570
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄμ' ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 ἦκα, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ὅ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἄμβροσίη νύξ·
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. 575
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη δοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διαν,
 ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν ἕσσης·
 ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζουσιν·
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἅλα τύπτουν ἱετροῖς. 580
 ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτιοιο, διυπετεος ποταμοῖο,
 στήσα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἱκατόμβας,
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,
 χεὺδ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵν' ἄσβεστον κλέος εἴη.
 ταῦτα τελευτήσας νεόμην, δίδοσαν δέ μοι οὔρον 585
 ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν,
 ὄφρα κεν ἑνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τε γένηται·

καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα
 τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον ἐϋξοον· αὐτὰρ ἔπειτα 590
 δώσω καλὸν ἄλειςον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
 ἀθανάτοις, ἐμέθεν μεμνημένος ἥματα πάντα.“

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ ὕδα
 „Ἀτρεΐδῃ, μὴ δὴ με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκε.
 καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοίγ' ἀνεχοίμην 595
 ἥμενος, οὐδέ κέ μ' οἶκον ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκῆων·
 αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἐπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων
 τέρομαι. ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
 ἐν Πύλῳ ἡγαθῆν· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις.
 δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω· 600
 ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίῳ ἀνάσσεις
 εὐρέος, ᾧ ἐνὶ μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον
 πυροὶ τε ξικαί τ' ἠδ' εὐρυφυῆς κρεῖ λευκόν.
 ἐν δ' Ἰθάκῃ οὗτ' ἄρ' ὁρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμών· 605
 αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο.
 οὐ γάρ τις νῆσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων,
 αἷθ' ἀλλ' κεκλίεται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.“

ὣς φάτο, μεῖδῃσεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν. 610

„Αἵματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
 δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται
 δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν.
 δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ 615
 ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἐφαιστόιο· πόρεν δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἐὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν
 κτεῖσέ με νοστήσαντα· τεῖν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.“

ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, 620

[θαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θεῖου βασιλῆος,
οἳ δ' ἤγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον·
σῦτον δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔπεμπον.
ὥς οἳ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο,]
μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο 625
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἑντες,
ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
'Αντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδῆς,
ἄρχοι μνηστῆρων, ἄρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἐγγύθεν ἐλθὼν 630
'Αντίνοον μύθοισιν ἀνειρόμενος προσέειπεν

„'Αντίνο', ἥ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἥε καὶ οὐκί,
ὅππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
νῆά μοι οἶχετ' ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς
Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἐνθα μοι ἵπποι 635
δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί
ἄδμητες· τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην.“

Ὡς ἔφαθ', οἳ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐδάμβεον· οὐ γὰρ ἔφραστο
ἐς Πύλον οἶχεσθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ που αὐτοῦ
ἄρχων ἢ μῆλοισι παρέμμεναι, ἥε συβώτῃ. 640

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱὸς,
„νημερτές μοι ἐνίσπε, πότ' ὥχετο καὶ τίνας αὐτῷ
κοῦροι ἔπουτ'; Ἰθάκης ἐξαίρετοι, ἢ ἐοῖ αὐτοῦ
θητές τε δμῶές τε; δύναϊτό κε καὶ τὸ τελέσσαι.
καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ, 645
ἢ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μέλαιναν,
ἥε ἐκὼν οἳ δῶκας, ἐπεὶ προσπτόξατο μύθῳ.“

Τὸν δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἀντίον ἤυδα
„αὐτός ἐκὼν οἳ δῶκα· τί κεν ῥέξεις καὶ ἄλλος,
ὅππότε' ἀνὴρ τοιοῦτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ 650
αἰτίλῃ; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἶη.
κοῦροι δ' οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσιν μεθ' ἡμέας,

οἳ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἄρχον ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
Μέντορα, ἥε θεόν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐφίκει.
ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα διόν 655
χθιζὸν ὑπηοῖον· τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλουδε·“

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός,
τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ.
μνηστῆρας δ' ἄμυδις κἀδισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.
τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱὸς 660
[ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην·]

„Ὡ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη
Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
ἐκ τόσσων δ' ἀέκητι νέος παῖς οἴχεται αὐτῶς, 665
νηᾶ ἐρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
ἄρξει καὶ προτέρῳ κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ
Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.
ἀλλ' ἄγ' ἐμοὶ δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκὸς' ἐταίρους,
ὄφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχῆσομαι ἠδὲ φυλάξω 670
ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
ὥς ἂν ἐπισμυγεῶς ναυτίλλεται εἴνεκα πατρός.“

Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον
αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.

Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος 675
μύθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμενον·
κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μένδων, ὃς ἐπευθίετο βουλάς
αὐλῆς ἐκτὸς ἐών· οἱ δ' ἐνδοθι μῆτιν ὕφαινον.
βῆ δ' ἱμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελοπείῃ·
τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσήνδα Πηνελόπεια 680

„Κῆρυξ, τίπτι δὲ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγανοί;
ἢ εἰπέμεναι δμῳῇσιν Ὀδυσσῆος θελοιο
ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πίνεισθαι,
μὴ μνηστεύσαντες μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες

ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν. 685
 οἳ θάμ' ἀγριόμονοι βίοτον κατακίρρετα πολλόν,
 κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· οὐδέ τι πατρῶν
 ὑμετέρων το πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἔοντες,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 οὔτε τινα ῥέξας ἐξαΐσιον οὔτε τι εἰπὼν 690
 ἐν δῆμῳ· ἦτ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλῆων·
 ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίῃ.
 κείνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει·
 ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ αἰεκέα ἔργα
 φαίνεται, οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.“ 695

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μένδων, πεπνυμένα εἰδώς,
 καὶ γὰρ δὴ, βασιλεία, τόδε πλεῖστον κακὸν εἶη.
 ἀλλὰ πολὺν μετξόν τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο
 μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων·
 Τηλέμαχον μεμάασι κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ 700
 οἴκαδε νισσόμενον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν
 εἰς Πύλον ἡγαθήν ἥδ' εἰς Λακεδαίμονα δίαν.“

Ὡς φάτο, τῆς δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόφι πλησθέν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή, 705
 ὅψ' δὲ δὴ μιν ἐπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν

„Κηρυνε, τίπτε δέ μοι παῖς οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεὼ
 νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἶθ' ἄλως ἵπποι
 ἀνδράσι γίνονται, περώσσι δὲ πούλυν ἐφ' ὕγρην.
 ἦ ἵνα μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;“ 710

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Μένδων, πεπνυμένα εἰδώς,
 „οὐκ οἶδ' εἰ τίς μιν θεὸς ὥρσεν, ἥε καὶ αὐτοῦ
 θυμὸς ἐφωρμήθη ἴμεν εἰς Πύλον, ὄφρα πύθηται
 πατρὸς ἐοῦ ἢ νόστον, ἢ ὄντινα πύτμον ἐπέσπεν.“

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμα Ὀδυσῆος. 715
 τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἐτ' ἔτλη

δίφρῳ ἐφέξεισθαι πολλῶν κατὰ οἶκον ἑόντων,
 ἀλλ' ἄρ' ἐπ' ἰοῦ ἴξε πολυκμήτου θαλάμοιο
 οἴκτρ' ὅλοφ' οἰμένη· περὶ δὲ δμῳαὶ μινύριζον
 παῖσαι, ὅσαι κατὰ δῶματ' ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί. 720
 τῆς δ' ἀδινὸν γοῶσα μετηύδα Πηνελόπεια

„Κλῦτε, φίλαι· πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
 ἐκ πασέων, ὅσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο,
 ἣ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν, 725
 [ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσου
 Ἄργος.]

νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι
 ἀκλέα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὀρηθέντος ἤκουσα.
 σχέτλιαί, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θύεσθε ἐκάσθη
 ἐκ λεχέων μ' ἀνεγείραι, ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ, 730
 ὁππότε κείνος ἔβη κοίλῃν ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὀρμαίνοντα,
 τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο,
 ἣ κέ με τεθυνητῶν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
 ἀλλὰ τις οἰσηρῶς Δολίον καλέσεις γέροντα, 735
 δμῷ ἑμὸν, ὃν μοι ἔδωκε πατήρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,
 καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυθένδρεον, ὅφρα τάχιστα
 Λαέρτη τάδε πάντα παρεξόμενος καταλέξῃ,
 εἰ δὴ πού τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας
 ἐξελεθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἳ μεμάασιν 740
 ὃν καὶ Ὀδυσσεύς φθίσαι γόνου ἀντιθέοιο.“

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια
 „νύμφα φίλῃ, σὺ μὲν ἄρ με κατὰκτανε νηλέε χαλκῷ,
 ἣ ἔα ἐν μεγάρῳ μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω.
 ἦδ' ἐγὼ τάδε πάντα, πόρον δέ οἱ ὅσσ' ἐκέλευεν, 745
 σίτον καὶ μέθυ ἠδὲ· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον
 μὴ πρὶν σοὶ ἐρέειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι

ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορηθέντος ἀκοῦσαι,
ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῶα καλὸν ἰάπτῃς.
ἀλλ' ὕδρηναμένη, καθαρὰ χροῖ εἵμαθ' ἐλοῦσα, 750
εἰς ὑπερῶ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
εὖχε' Ἀθηναίῃ κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο·

ἢ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σαῶσαι.
μηδὲ γέροντα κάκον κευκακωμένον· οὐ γὰρ ὄλω
πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεσιτιάδαο 755
ἐχθέσθ', ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσειται ὅς κεν ἔχῃσιν
δῶματά θ' ὑπερεφεία καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς·

Ὡς φάτο, τῆς δ' εὐνησε γόον, σθέθε δ' ὄσσε γόοιο.
ἢ δ' ὕδρηναμένη, καθαρὰ χροῖ εἵμαθ' ἐλοῦσα,
εἰς ὑπερῶ' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν, 760
ἐν δ' ἔειπ' οὐλοχύτας κανέω, ἥρᾳτο δ' Ἀθήνη

„Κλυθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
εἰποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς
ἢ βοός ἢ ὄλος κατὰ πλοῖα μηρὶ ἔκηνε,
τῶν νῦν μοι μνηῆσαι, καὶ μοι φίλον νῆα σάωσον, 765
μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας·

Ὡς εἰποῦσ' ὀλόλυξε, θεὰ δέ οἱ ἐκλυεν ἀρῆς.
μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκυόεντα·
ᾧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέόντων·

„Ἡ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήστη βασιλεία 770
ἀρνύει, οὐδέ τι οἶδεν ὅ οἱ φόνος νῆϊ τέτυκται·

Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.
τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν

„Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλλασθε
παντας ὁμῶς, μή πού τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἰσω. 775
ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρει ἡμῖν·

Ὡς εἰπὼν ἐκρίνατ' εἰλκοσι φῶτας ἀρίστους,
βᾶν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα δοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.

νῆα μὲν οὖν πάμπρωτον ἄλως βένθοσδε ἔρυσσαν, 780
 ἐν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ,
 ῥετύναντο δ' ἔρετμὰ τροπαῖς ἐν δερματίνοισιν
 [πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἤνειακον ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 ὕψον δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὥρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί· 785
 ἔνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.

Ἡ δ' ὑπερωῖφ αὐτῇ περιφρων Πηνελόπεια
 κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἡδὲ ποτήτος,
 ὀρμαίνουσ' εἰ οἱ θάνατον φύγοι νῆος ἀμύμων,
 ἢ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη. 790
 ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ
 δείσας, ὅπποτε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσιν,
 τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος·
 εὖθε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθην δὲ οἱ ἄψα πάντα.

Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 795
 εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἦεντο γυναικί,
 Ἰφθίμῃ, κόρυη μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,
 τὴν Εὐμήλος ὄπνις, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 πέμπε δέ μιν πρὸς δῶματ' Ὀδυσσεύος θείοιο,
 εἴως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοόωσαν, 800
 παύσειε κλαυθμοῖο γοοῖό τε δακρυόεντος.
 ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληΐδος ἱμάντα,
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν
 „Εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιμημένῃ ἦτορ;
 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἐῷσι θεοὶ ῥεῖα ζῶοντες 805
 κλαίειν οὐδ' ἀκέχρησθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐτι νόστιμός ἐστιν
 σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμενός ἐστιν.“

Τὴν δ' ἡμεῖβει· ἔπειτα περιφρων Πηνελόπεια,
 ἥδ' ἄλ' ἄρ' ἐκείνη· ἐν ὀνείρεϊσι πύλῃσιν,
 „Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἦλυθες; οὔτι πάρος γε 810
 πωλέ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δῶματα ναίεις·

καί με κέλειαι παύσασθαι ὀϊζύος ἥδ' ὀδυνάων
 πολλέων, αἵ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἣ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 παντοίης ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν, 815
 [ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὺ καδ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.]
 νῦν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κολλῆς ἐπὶ νηὸς,
 νῆπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων.
 τοῦ δ' ἔγωγε καὶ μάλλον ὀδυρόμαι ἥπερ ἐκείνου.
 τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεῖδια μὴ τι πάθῃσιν, 820
 ἣ ὅγε τῶν ἐνὶ δῆμῳ, ἴν' οἴχεται, ἣ ἐνὶ πόντῳ·
 δυσμενέες γάρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται,
 ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.“

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλον ἄμαυρόν
 „θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δεῖδιθι λίην· 825
 τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἄμ' ἔρχεται, ἥντε καὶ ἄλλοι
 ἀνέρες ἠρήσαντο παρεστάμεναι — δύναται γάρ —
 Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει·
 ἣ νῦν με προέηκε τεῖν τάδε μυθήσασθαι.“

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια 830
 „εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
 εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κτεῖνον ὀϊζυρὸν κατάλεξον,
 εἶπον ἔτι ζῶει καὶ ὄφρ' φάος ἡέλιοιο,
 ἣ ἤδη τέθνηκε καὶ ἐν Ἀῖδαο δόμοισιν.“

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλον ἄμαυρόν 835
 „οὐ μὲν τοι κτεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
 ζῶει ὄγ' ἣ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμάλια βάζειν.“

Ὡς εἰπὼν σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη
 ἐς πνοιάς ἀνέμων· ἣ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσεν
 κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη, 840
 ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ.

Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλευθα,
 Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.

ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἄλλ' πετρώεσσα,
 μεσσηγυὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης, 845
 Ἄστερις, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
 ἀμφίδυμοι· τῇ τόνγε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεύως σχεδία.

Ἦώς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγᾶνοῦ Τιθωνοῖο
 ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
 οἱ δὲ θεοὶ θωκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κῆδεα πόλλ' Ὀδυσῆος 5
 μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἔων ἐν δώμασι νύμφης·
 „Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 μὴ τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδώς·
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσὺλα ῥέξοι, 10
 ὥς οὔτις μέμνηται Ὀδυσῆος διελίοιο
 λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατήρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι· 15
 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 νῦν αὖ παιδ' ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμνάσιν
 οἰκαδὲ νισσόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν
 εἰς Πύλον ἡγαθέην ἡδ' εἰς Λακεδαιμόνα διάν.“ 20

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
 „τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φήγεις ἔρκος ὀδόντων·
 οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
 ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἔλθων;
 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως — δύνασαι
 γάρ — 25

ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἵκηται,
 μνηστῆρες δ' ἐν νηϊ παλιμπετὲς ἀπονέωνται.“
 Ἦ ἄρα, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν φίλου, ἀντίον ἠΐδα
 „Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὐτε τά τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι·
 νύμφη ἐϋπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλὴν, 30
 νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται
 οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου πῆματα πάσχων
 ἤματι κ' εἰκοστῷ Σχερίην ἐρίβωλον ἵκοιτο,
 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἱ ἀγχίθεοι γεγάασιν, 35
 οἳ κέν μιν περὶ κῆρι θεὸν ὥς τιμῆσουσιν,
 πέμψουσιν δ' ἐν νηϊ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες,
 πόλλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς,
 εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἷσαν. 40
 ὥς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.“

Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπλήθησε διάκτορος Ἀργειφόντης.
 αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρων ἡμὺν ἐφ' ὕγρην 45
 ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
 ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
 Πιερίην δ' ἐπιβάς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντιω· 50
 σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα λάρω ὄρνιδι εἰκωὺς,

ὅστε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἄλως ἀτρυνέτοιο
 ἰχθῦς ἀγρώσσω πυκινὰ πτερὰ δέυεται ἄλμῃ·
 τῷ ἱκελος πολέεσσιν ὀχρήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν, 55
 ἐνθ' ἐκ πόντου βᾶς ἰοειδέος ἤπειρόνυδε
 ἦεν, ὄφρα μέγα σπῆος ἵκετο, τῷ ἐνι νύμφῃ
 ναίεν ἐϋπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν.
 πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὁδμὴ
 κέδρου τ' εὐκαέτοιο θυού τ' ἀνὰ νῆσον ὁδῶδει 60
 δαιομένων· ἡ δ' ἐνδον αἰοιδιάουσ' ὅπλ' ἀκαλῇ,
 ἱστὸν ἐποιομένη χρυσεῖη κερκίδ' ὕφαινευ,
 ὕλῃ δὲ σπῆος ἄμφι πεφυκεί τηλεθόωσα,
 κλήθρη τ' ἀλγειρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος
 ἐνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο, 65
 σκῶπές τ' ἱρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 εἰνάλλαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμνηεν.
 ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείλους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῆσιν·
 κοῖναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκαῖ, 70
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
 ἄμφι δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἰου ἡδὲ σελίνου
 θήλεον· ἐνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 θηήσαιο ἰδὼν καὶ τερψιδεῖη φρεσὶν ἦσιν.
 ἐνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης. 75
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐφ' ἐθήσατο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὸν σπῆος ἦλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
 ἡγνόησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ, δῖα θεῶων —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 ἀθάνατοι, οὐδ' εἰ τις ἀπόπροθι δῶματα ναίει — 80
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἐνδον ἔτετμεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλατε καθήμενος, ἐνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων

[πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων].

Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, δια θεῶν, 85
ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φασινῶ, σιγαλόεντι

„Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόορατι, εἰλήλουθας
αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμύζεις.
αὐδὰ ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν. 90
[ἀλλ' ἔπειο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω.]“

Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν
ἀμβροσίης πλήσασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργειφόντης.
αὐτὰρ ἔπει δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ, 95
καὶ τότε δῆ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν

„Εἰρωτῆς μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω· κέλεαι γάρ.
Ζεὺς ἐμέ γ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἄλμυρὸν ὕδωρ 100
ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οὔτε θεοῖσιν
ἱερά τε ῥέξουσιν καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.

ἀλλὰ μάλ' οὕτως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔδ' ἀλιῶσαι.

φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων, 105

τῶν ἀνδρῶν οἳ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο
εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἄλκοντο,

ἣ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.

[ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθινον ἐσθλοὶ ἑταῖροι, 110

τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασσαν.]

τὸν νῦν σ' ἠνώγειν ἀποπεμπέμεν ὅτι τάχιστα·

οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι,

ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι

οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν.“ 115

Ὡς φάτο, ῥίγησεν δὲ Καλυψώ, δῖα θεάων,
καί μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Σχέτλιοι ἔστε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
οἵτε θεαῖς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
ἀμφοδίνην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται' ἀκοίτην. 120

ὥς μὲν ὅτ' Ὀδρῖων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
τόφρα οἱ ἠγάσθε θεοὶ ἦετα ζῶντες,
ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνή
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνευ.

ὥς δ' ὁπότε' Ἰασίῳ ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ, 125

ᾧ θυμῷ εἴξασα, μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ
νειῶ ἐνι τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
ὥς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
τὸν μὲν ἐγὼ ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα 130

οἶον, ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

[ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιπεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσαν.]
τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἥδ' ἐφασκον 135
θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήρων ἥματα πάντα.

ἀλλ' ἐπεὶ οὕτως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἁλιῶσαι,
ἔρρετω, εἰ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον. πέμψω δέ μιν οὐπη ἔργωγε· 140
οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκηταί.“

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης 145
„οὔτω νῦν ἀπέπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίξσο μῆνιν,
μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.“

ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης·
 ἢ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη
 ἦλ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων. 150
 τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὖρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὅσσε
 δακρυόφιν τέρσοντο, κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε νύμφη.
 ἀλλ' ἦτοι νύκτας μὲν λαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ· 155
 ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡλόνεσσι καθίζων
 [δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων]
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσεφώνεε διὰ θεάων 159
 „Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδὲ τοι αἰὼν
 φθινέτω· ἦδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 ἀλλ' ἄγε δούρατα μακρὰ ταμιὼν ἀρμόξεο χαλκῷ
 εὐρεῖαν σχεδίην· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑψοῦ, ὥς σε φέρησιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
 κῦτάρ ἐγὼ στίτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρόν 165
 ἐνθήσω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι,
 εἴματά τ' ἀμφιέσω, πέμψω δέ τοι οὖρον ὀπισθεν,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαῖαν ἱκναι,
 αἰ κε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 οἳ μεν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναι τε.“ 170
 ὣς φάτο, ὤλγησεν δὲ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεᾷ, τόδε μῆδεαι οὐδέ τι κομπῆν,
 ἢ με κέλεαι σχεδίῃ περᾶαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι 175
 ὠκύποροι περὶ ὥσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῳ.
 οὐδ' ἂν ἐγὼν ἀέκητι σέθεν σχεδὶός ἐπιβαίην,
 εἰ μή μοι τλαίης γε, θεᾷ, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι
 μήτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.“

Ὡς φάτο, μείδησεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεάων, 180
 χειρὶ τὲ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν
 „Ἢ δὴ ἄλιτρός γ' ἔσσι καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς,
 οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι.
 ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν
 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος 185
 ὄρκος δεινότητός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
 μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσθ' ἂν ἐμοὶ περ
 αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖ᾽ ὅσον ἴκοι·
 καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὐδὲ μοι αὐτῇ 190
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.“

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο διὰ θεάων
 καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἰχθὺα βαῖνε θεοῖο.
 Ἴξον δὲ σπείρος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ,
 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνον ἐνθεν ἀνέστη 195
 Ἑρμείας, νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
 ἐσθνεῖν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἐδουσιν·
 αὐτῇ δ' ἀντίον ἴξεν Ὀδυσσεύς θεοῖο,
 τῇ δὲ παρ' ἄμβροσίην δμῶα καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱκλουν. 200
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 τοῖς ἄρα μῦθων ἤρχε Καλυψώ, διὰ θεάων·

„Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 ἀντίκα νῦν ἐθέλεις ἵεναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπηξ. 205
 εἰγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν ὅσσα τοι αἶσα
 κήδε' ἀναπλήσai, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 ἐνθάδε κ' αὐθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις
 ἀθάνατός τ' εἴης, ἡμιρόμενός περ ἰδέσθαι
 σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεται ἤματα πάντα. 210
 οὐ μὲν θῆν κείνης γὰρ χερσίων εὐχόμαι εἶναι,

οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, ἐπεὶ οὐπὼς οὐδὲ ἔοικεν
θυνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρῖζειν.“

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς

„πότνα θεά, μὴ μοι τόδε χόεο· οἶδα καὶ αὐτὸς 215
πάντα μάλ', οὔνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
εἶδος ἀκιδνοτέρῃ μέγεθός τ' εἰσάντα ἰδέσθαι·
ἢ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω·
ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
οἴκαδ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι. 220
εἰ δ' αὖ τις θάλησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
τλήσομαι ἐν στήθεσσι νύκτωρ ταλαπενθέα θυμόν·
ἥδη γὰρ μάλα πόλλ' ἐπαῖον καὶ πόλλ' ἐμόγησα
κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι μενέσθω.“

Ὡς ἔφατ', ἡέλιος δ' ἄρ' ἰδὺ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν· 225
ἔλθόντες δ' ἄρα τῶγε μυχῷ σπείους γλαφυροῖο
τερπέσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
αὐτίχ' ὃ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς,
αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφη, 230
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱεὺς
καλὴν χρυσεῖην· κεφαλῇ δ' ἐφύπερθε καλύπτειν·
καὶ τότε Ὀδυσσεὺς μεγάλῃ τορὶ μῆδετο πομπήν.
δῶκέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ 235
στελεσιὸν περικαλλὲς ἐλάτνουν, εὖ ἑναρῆρός·
δῶκε δ' ἐπειτα σκέπαρνον ἐϋξοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
νῆσου ἐπ' ἰσχυρῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
κλήθρη τ' αἰγιερός τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
αὐὰ πάλαι, περὶ κηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. 240
αὐτὰρ ἐπειδὴ δειξ' ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
ἢ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, δῖα θεάων,

αὐτὰρ ὁ τὰ μνηστο δούρα· θοῶς δὲ οἱ ἦν ντο ἔργον.
 εἰκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
 ξέσσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάδμην ἰθύνειν. 245
 τόφρα δ' ἔνυϊκε τέρετρα Καλυψῶ, διὰ θεῶων·
 τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμοσεν ἀλλήλοισιν,
 γόμφοισιν δ' ἄρα τήνγχε καὶ ἁρμονίησιν ἄρασσεν.
 ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνῶσεται ἀνήρ
 φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, 250
 τόσσον ἐπ' εὐρείαν σχεδὴν ποιήσας· Ὀδυσσεύς.
 ἱκρία δὲ στήσας, ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσιν,
 ποίει· ἀτὰρ μακροῖσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.
 ἐν δ' ἰστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·
 πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι. 255
 φράζεε δὲ μιν δίπτεσσι διαμπερὲς οἰδυῖνῃσιν
 κύματος εἰλαρ ἔμεν· πολλήν δ' ἐπεχεύατο ἔλῃν.
 τόφρα δὲ φάρε' ἔνυϊκε Καλυψῶ, διὰ θεῶων,
 ἰστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
 ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, 260
 μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήνγχε κατείρυσεν εἰς ἄλλα διαν.

Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
 τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,
 εἴματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.
 ἐν δὲ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο 265
 τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἦα
 κωρύκῳ· ἐν δὲ οἱ ἦσα τίθει μενοεικέα πολλά·
 οὐρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 γηθόσυννος δ' οὐρῶν πέτασ' ἰστία διὸς Ὀδυσσεύς.
 αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰθύνετο τεχνήεντος 270
 ἤμενος· οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν
 Πηλεΐδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὅψε δύνοντα Βοώτην
 Ἄρκτον δ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
 ἦτ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,

οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὀκειανοῖο· 275
 τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψώ, διὰ θεῶων,
 ποντοπορευόμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
 ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἡμάτα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιάεντα
 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῶ· 280
 εἶσατο δ' ὥς ὅτε ῥινὸν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.

Τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνιὼν κρείων ἐνοσίχθων
 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἰδεν· εἶσατο γάρ οἱ
 πόντον ἐπιπλώων· ὁ δ' ἐχάσατο κηρόδι μᾶλλον,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν 285
 „ὦ πόποι, ἣ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
 ἄμφ' Ὀδυσῇ ἐμεῖο μετ' Αἰθιοπέσσιιν ἑόντος,
 καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἐνθα οἱ αἶσα
 ἐκφυγέειν μέγα πείραρ ὀλβύος, ἣ μιν ἱκάνει·
 ἀλλ' ἐτι μὲν μὲν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.“ 290

Ὡς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
 χερσὶ τρίαιναν ἐλῶν· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
 παντοίων ἀνέμων, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ,
 σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐπεσε Ζέφυρός τε δυσαῆς
 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῆμα κυλίνδων. 296
 καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν

„ὦ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νῦ μοι μήκιστα γένηται:
 δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν, 300
 ἣ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαίαν ἱκίσθαι,
 ἄλγε' ἀναπλήσειν· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται,
 οἷοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
 παντοίων ἀνέμων. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος. 305
 τρισμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότε ὄλοντο

Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπῆν
 ἡματι τῷ ὅτε μοι πλείστοι χαλκῆρεα δοῦρα
 Τρῶες ἐπέροισαν περὶ Πηλείωνι θανόντι. 310
 τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καὶ μεν κλῖος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι.“

Ὅς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν.
 τῆλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πέσε, πηδάλιον δὲ 315
 ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἔαξεν
 δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἔλθοῦσα θυέλλα,
 τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπὶ κριὸν ἔμπεσε πόντῳ.
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδ' ἔδυ-
 νάσθη

αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλον ὑπὸ κύματος ὄρμης·
 εἴματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δῖα Καλυψώ. 321
 ὅψ' δὲ δὴ ῥ' ἀνέδνυ, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 πικρὴν, ἣ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυξεν.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς σχεδῆς ἐπελήθετο, τειρόμενός περ,
 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν ἐλλάβετ' αὐτῆς, 325
 ἐν μέσση δὲ καθίζε τέλος θανάτου ἁλεείνων.
 τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἐνθα καὶ ἐνθα
 ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης φορέησιν ἀκάνθας
 ἄμ πεδίον, πικιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται,
 ὡς τὴν ἄμ πέλαγος ἀνεμοὶ φέρον ἐνθα καὶ ἐνθα· 330
 ἄλλοτε μὲν τε νότος βορέη προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' εὖρος ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.

Τὸν δὲ ἶδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἦν βροτὸς εὐδήςεσσα,
 νῦν δ' ἄλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἔξ ἔμμορε τιμῆς. 336
 ἣ ῥ' Ὀδυσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα·
 [αἰδυίη δ' εἰκυῖα ποτὴ ἀνεδύσετο λίμνης,]

ἴξε δ' ἐπὶ σχεδίνῃς πολυδέσμον εἰπέ τε μῦθον·

„Κάρμορε, τίπτε τοι ᾧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 ᾠδύσατ' ἐκπάρλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει; 340
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μεναιάνων.
 ἀλλὰ μάλ' ᾧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 εἴματα ταῦτ' ἀποδὺς σχεδίνῃν ἀνέμοισι φέρεσθαι·
 κάλλιπ', ἅτῃρ χεῖρεσσιν νέων ἐπιμαίεο νόστου
 γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι. 345
 τῇ δέ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο ταυύσσα
 ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθέειν θεός οὔδ' ἀπολέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπὴν χεῖρεσσιν ἐφάψεται ἡπίροιο,
 ἃς ἀπολυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον
 πολλὸν ἀπ' ἡπίρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.“

Ἦς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν, 351
 αὐτὴ δ' ἃς ἐς πόντον ἔδύσσετο κυμαίνοντα
 κλιδνὴν εἰκυῖα· μέλαν δέ τ' κῦμα κάλυψεν.
 αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν 355

„ὦ μοι ἐγὼ, μὴ τίς μοι ὑφαίνησιν δόλον αὐτε
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδίνῃς ἀποβῆναι ἀνώγει.
 ἀλλὰ μάλ' οὐπω πείσομ', ἐπεὶ ἐκὰς ὀφθαλμοῖσιν
 γαίαν ἐγὼν ἰδύμην, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 ἀλλὰ μάλ' ᾧδ' ἔρξω, δοκεῖ δέ μοι εἶναι ἄριστον· 360
 ὅφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἀρμονίῃσιν ἀρήρη,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ μοι σχεδίνῃν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νήξομ', ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.“

Εἶτος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων, 365
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές, ἤλασε δ' αὐτόν.
 ὥς δ' ἄνεμος ξαῖς ἦτων θημῶνα τινάξῃ
 καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη,

ὥς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὥς ἵππον ἐλαύνων, 371
 εἵματα δ' ἐξαπέδυνε, τὰ οἱ πόρρ' ὀϊα Καλυνψά.
 αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν,
 αὐτὸς δὲ προηῆς ἀλλ' κάππεσε, χεῖρε πετάσσας,
 νηχόμεναι μεμαῶς· ἴδε δὲ κρείων ἐνοσίχθων, 375
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μνθήσατο θυμόν

„Οὔτω νῦν κακὰ πολλὰ παῖδ' ἄλωα κατὰ πόντον,
 εἰσόκεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.“

Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχος ἱππῶς, 380
 ἔκετο δ' εἰς Αἰγᾶς, ὅθι οἱ κλυτὰ θώματ' ἔασιν.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρυη Διὸς, ἄλλ' ἐνόησεν·
 ἦτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδθησε κελεύθους,
 παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ ἐννηθῆναι ἅπαντας·
 ὥρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν,
 ἕως ὅγε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγείη 385
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.

Ἐνθα δὴ νύκτας δύο τ' ἡματα κύματι πηγῶ
 πλάζετο, πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσει ὄλεθρον.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ εὐπλόκαμος τέλεισ' Ἦώς, 390
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο ἠδὲ γαλήνη
 ἐπλετο νηνεμίη, ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσίδε γαίαν
 ὀξὺ μάλα προῖδ' ὄν, μεγάλον ὑπὸ κύματος ἄρθεῖς.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀσπᾶσιος βλοτος παῖδεσσι φανήη
 πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κῆται κρατέρ' ἄλγεα πάσχαν, 395
 δηρὸν τηκόμενος, στενγερός δὲ οἱ ἔχραε δαίμων,
 ἀσπᾶσιον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν,
 ὥς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν εἰόσατο γαῖα καὶ ὕλη,
 νῆχε δ' ἐπειγόμενος ποσσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι.
 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, 400
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης -

φοχσει γάρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο
 δεινὸν ἐρευρόμενον, εἴλυτο δὲ πάνθ' ἄλως ἄχνη·
 οὐ γὰρ ἔσαν λιμένας νηῶν ὅχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 ἀλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε - 405
 καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν

„ὦ μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπεῖα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαῖμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
 ἐκβασίς οὔπη φαίνεθ' ἄλως πολιοῖο θυράξ· 410
 ἐκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 βέβρυχεν ῥόδιον, λισσὴ δ' ἀναδέσσομε πέτρῃ,
 ἀγκιβαθῆς δὲ θάλασσα, καὶ οὐπὼς ἐστὶ πάδεςσιν
 στημέναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγέειν κακότητα·
 μὴ πῶς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ 415
 κῦμα μέγ' ἀρπάξαν· μελέῃ δέ μοι ἐσσηται ὁρμή.
 εἰ δέ κ' ἐτι προτέρω παρανήξομαι, ἦν πον ἐφεύρω
 ἥϊόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης,
 δεῖδω μὴ μ' ἑξαυτίς ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντου ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ βαρεῖα στενάχοντα, 420
 ἥε τί μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλως, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη·
 οἶδα γὰρ ὥς μοι ὁδῶδυσται κλυτὸς ἐννοσίγαιος.“

Εἶος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δέ μιν μέγα κῦμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτὴν. 425
 ἐνθα κ' ἀπὸ ρινοῦς δρύφθη, σὺν δ' ὅστε' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἰως μέγα κῦμα παρήλθεν.
 καὶ τὸ μὲν ὥς ὑπάλυξε, παλιρρόδιον δέ μιν αὖτις
 πλήξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ. 431
 ὥς δ' ὅτε πονυλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λαῖγγες ἔχονται,

ὥς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 ῥινοὶ ἀπέδρυνφθεν· τὸν δὲ μέγα κῦμα κάλυψεν. 435
 ἐνθα κε δὴ θύστηνος ὑπέρορον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κύματος ἐξαναδύς, τάτ' ἐρεύγεται ἥπειρόνδε,
 νῆχε παρῆξ, ἐς γαίαν ὀρώμενος, εἰ που ἐφεύροι
 ἠϊόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης. 440
 ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 ἔξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἰσάτο χῶρος ἄριστος,
 λειὸς πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 ἐγνώ δὲ προρέοντα καὶ εὔξατο ὄν κατὰ θυμόν
 „Κλυθι, ἄναξ, ὅτις ἐσσί· πολὺλλιστον δέ σ' ἰκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς. 446
 αἰδοῖός μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἀνδρῶν ὅστις ἴκηται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σόν τε ῥόον σά τε γούναθ' ἰκάνω πολλὰ μογήσας.
 ἔλλ' ἐλέαιρε, ἄναξ· ἰκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι.“ 450
 ὣς φάθ', ὃ δ' ἀντίκα παῦσεν ἐὼν ῥόον, ἔσχε δὲ
 κῦμα,

πρόσθε δὲ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχοάς· ὃ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν
 χεῖράς τε στιβαράς· ἀλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 ὣδε δὲ χροά πάντα, θάλασσα δὲ κῆκτε πολλή 455
 ἂν στόμα τε ῥῖνός θ'· ὃ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἀναυδος
 κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἴκανε.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρεθι,
 καὶ τότε δὴ κρηδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο.
 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμόν ἀλιμυρήεντα μεθῆκεν, 460
 ἄψ δ' ἐφερεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον, αἶψα δ' ἄρ' Ἴνω
 δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὃ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχολίῳ ὑπεκλίνθη, κυσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν

„ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
 εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάσσω, 465
 ἢ μ' ἄμυδις στίβῃ τε κακῇ καὶ θῆλυς ἑέρση
 ἐξ ὀλιγηπελὲς δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν·
 αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἥϊοτι πρό.
 εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην 470
 θάμνοισι ἐν πυκνοῖσι καταδράθω, εἰ με μεθεῖη
 ὄϊνος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δεῖδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.“

Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
 βῆ δ' ἴμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν 475
 ἐν περιφαινομένῳ· δαιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,
 ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὔτε ποτ' ἥελιος φασέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 οὐτ' ὄμβρος περάσσκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ 480
 ἰλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδῖς· οὓς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
 δύσετ'. ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν
 εὐρεῖαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἥλιθα πολλή,
 ὅσσον τ' ἥε δύω ἥε τρεῖς ἄνδρας ἐρυσθαι
 ὥρη χειμερῆι, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι. 485
 τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
 ὥς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ
 ἄγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὔῃ, 490
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 ὕπνον ἐπ' ὀμμοῖσι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
 ἵσπονέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεύς ἄφιξις εἰς Φαίακας.

Ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 βῆ δ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
 οἳ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
 ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων,
 οἳ σφρας συνέσκοντο, βίῃφι δὲ φέεττεροι ἦσαν.
 ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδῆς,
 εἶσεν δὲ Σχερῆη, ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφειστάων,
 ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας. 10
 ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμείῃ Ἀιδόσθε βεβήκει,
 Ἀλκίνοος δὲ τότ' ἤρχε, θεῶν ἅπο μῆδεα εἰδώς.
 τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα· θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη,
 νόστον Ὀδυσσεῖ μεγάλῃτορι μητιόωσα.
 βῆ δ' ἱμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρῃ 15
 κοιμάτ' ἀθανάτησι φρὴν καὶ εἶδος ὁμοίη,
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγάλῃτορος Ἀλκινόοιο,
 παρ' δὲ δὺ' ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἅπο κάλλος ἔχουσαι,
 σταθμοῖν ἐκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαίναί.
 ἡ δ' ἀνέμου ὥς πνοιῇ ἐπέσσαντο δέμνια κούρης, 20
 στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
 εἰδομένη κούρη ναυσικλειτοῖο Λύμαντος,
 ἥ οἱ ὀμηλικὴ μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ.
 τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλανκῶπις Ἀθήνη
 „Ναυσικάα, τί νύ σ' ᾧδε μεθήμονα γέλνατο μήτηρ;
 εἴματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδία σιγαλόεντα, 25

σοι δὲ γάμος σχεδὸν ἐστίν, ἵνα χορὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
 ἔννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἳ κέ σ' ἄγωνται. —
 ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
 ἐσθλῇ, χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. 30
 ἔλλ' ἵομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν·
 καὶ τοι ἐγὼ συνέριπτος ἅμ' ἔσομαι, ὅφρα τάχιστα
 συντύνειαι, ἐπεὶ οὗτοι ἐτι δὴν παρθένος ἐσσεαι·
 ἦδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ. 35
 ἀλλ' ἄγ' ἐπότερνον πατέρα κλυτὸν ἠῶθι πρό
 ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἣ κεν ἄγῃσιν
 ζωστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 καὶ δὲ σοὶ αἶδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ πόδεσσιν
 ἐρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοὶ εἰσι πόληος. 40

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλύμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 ἔμμεναι· οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
 δεύεται οὔτε χιὼν ἐπιπίλνεται, ἀλλὰ μάλ' αἶθρη
 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη· 45
 τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἥματα πάντα.
 ἔνθ' ἀπέβη γλαυκῶπις, ἐπεὶ διςπεπραδὲς κούρη.

Αὐτίκα δ' Ἡὼς ἦλθεν εὐθρόνος, ἣ μιν ἐγείρειν
 Ναυσικάαν εὐπεπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον,
 βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δῶμαθ', ἐν' ἀγγελίῃ τοκεῦσιν, 50
 πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κυχῆσατο δ' ἔνδον ἔοντας.
 ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦστο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε
 ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας
 ἐς βουλήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγανοί. 55
 ἡ δὲ μάλ' ἄγχι σταῖσα φίλον πατέρα προσέειπεν

„Πάππα φίλ', οὐκ ἄν δή μοι ἐφοπλίσσεις ἀπήνην
 ὑψηλὴν εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι

ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι ῥερυπωμένα κεῖται·
καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρῶτοισιν ἔοντα 60
βουλὰς βουλευέειν καθαρὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.
πέντε δέ τοι φίλοι υἱες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν,
οἱ δὲ ὄπνιλοντες, τρεῖς δ' ἡλθεοὶ θαλέθοντες·
οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἴματ' ἔχοντες 64
ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμνηεν·“

Ὡς ἔφατ'· ἀλδετο γὰρ θαλερόν γάμον ἐξονομῆναι
πατρὶ φίλῳ· ὁ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μῦθῳ
,,Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλον.
ἔρχεν· ἀτὰρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην
ὑψηλὴν εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.“ 70

Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέκλετο, τοὶ δ' ἐπλθοντο.
οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
ᾧπλεον, ἡμιόνους δ' ὕπαγον ξευξάν δ' ὑπ' ἀπήνη·
κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν.
καὶ τὴν μὲν κατέσθηκεν εὐξέστω ἐπ' ἀπήνη, 75
μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἔδωδῆν
παυτοίην, ἐν δ' ὕψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
ἀσκήῳ ἐν αἰγείῳ – κούρη δ' ἐπεβήσετ' ἀπήνης –
δῶκεν δὲ χρυσέῃ ἐν ληνύθῳ ὕγρον ἔλαιον,
εἰως χυτλάσσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν. 80
ἣ δ' ἔλαβεν μᾶστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα,
μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιν·
αἱ δ' ἄμστον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα καὶ αὐτήν,
οὐκ οἴην, ἔμα τῆγγε καὶ ἀμφιπόλοι κίου ἄλλαι.

Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἴκοντο, 85
ἐνθ' ἦτοι πλυντοὶ ἦσαν ἐπηγετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ὑπόποντα καθῆραι,
ἐνθ' αἰγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.
καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα
τροάγειν ἄρωσιν μελιηδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης 90

εἴματα χερσὶν ἔλοντο καὶ ἐσφόρουν μέλαν ὕδωρ,
 στείβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε κάθηράν τε δύναι πάντα,
 ἐξελθὲς πέτασαν παρὰ θῖν' ἄλods, ἥχι μάλιστα
 λάλγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. 94
 αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρυσάμεναι λίπ' ἑλάτω
 δεῖπνον ἐπειθ' εἵλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
 εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι ἀνγῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμῶαί τε καὶ αὐτῇ,
 σφαίρῃ ταίγ' ἅρ' ἐπαιζον, ἀπὸ κρηδεμνα βαλοῦσαι·
 τῇσι δὲ Νανσικία λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς. 101
 οἷη δ' Ἄρτεμις εἰσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα,
 ἢ κατὰ Τηϋγετον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
 τερπομένη κάπροις καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν·
 τῇ δέ θ' ἄμα νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, 105
 ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δὲ τε φρένα Αἰτωῶ·
 πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
 ῥεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δὲ τε πᾶσαι·
 ὣς ἦγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἁδμῆς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι 110
 ξεῦξας ἡμιόνους πτύξασά τε εἴματα καλὰ,
 ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἔγροίτο, ἴδοι τ' ἐνώπιδα κούρην,
 ἣ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσατο.
 σφαίραν ἐπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασιλεια· 115
 ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείη δ' ἐμβαλε δῖνῃ,
 αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν. ὁ δ' ἔγχετο δῖος Ὀδυσ-
 σεύς,
 ἐξόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 „ὦ μοι ἐγὼ, τέων ἀντε βροτῶν ἐς γαίαν ἰκάνω;
 ἦ ῥ' οἶγ', ὑβρίζεται τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, 120
 ἢ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης;

ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτῇ,
 νυμφαῶν, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα
 καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πῖσσα ποιήεντα.

ἦ νῦν που ἀνθρώπων εἰμι σχεδὸν αὐδηέντων; 125
 ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἥδ' ἰδωμαι."

Ὡς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθου κλάσε χεῖρὶ παχείῃ
 φύλλων, ὥς θύσαιο περὶ χροῦ μῆδεα φωτός.

βῆ δ' ἱμεν ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλλὰ πεποιθώς,
 ὅσ' εἶδ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος, ἐν δὲ οἱ ὅσσε 131
 δαίεται· αὐτὰρ ὁ βοῦσι μετέρχεται ἢ ὀτεσσιν

ἢ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δὲ ἑ γαστήρ
 μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·

ὥς Ὀδυσσεὺς κούρησιν εὐπλοκάμοισιν ἔμελλεν 135
 μιξέσθαι, γυμνὸς περ ἐὼν· χροῖά γάρ ἱκανεν.

σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη κεκακωμένος ἄλμῃ,
 τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἠΐονας προὔχουσας·

οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γάρ Ἀθήνη
 ἴαρος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖον. 140

στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμηρίζεν Ὀδυσσεύς,
 ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν ἐνώπιδα κούρην,

ἢ αὐτὼς ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισιν
 [λίσσοιτ', εἰ δείξεις πόλιν καὶ εἴματα δοίη].

ὥς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, 145
 λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισιν,

μή οἱ γούνα λαβόντι χολᾶσαιο φρένα κούρη.
 αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·

„Γοννοῦμαι σε, ἄνασσα· θεὸς νῦν τις ἢ βροτος
 ἔσσι;

εἰ μὲν τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 150
 Ἀρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρη μέγαλοιο,

εἰδὸς τε μέγεθός τε φωνὴν τ' ἄγχιστα ἴσκω·
 Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκῃ Βεροίας

εἰ δὲ τίς ἴσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,
 τρισμάκαρες μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν ἐυφροσύνησιν λαίνεται εἵνεκα σεῖο, 156
 λευσσοντῶν τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοικνεῦσάν.
 κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάριτατος ἔξοχον ἄλλων,
 ὅς κέ σ' ἐέδνυοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγῃται.
 οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτῶν ὀφθαλμοῖσιν, 160
 οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Ἀήλω δὴ ποτε τοῦτον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ
 φοίνικος νέον ξυνὸς ἀνερχόμενον ἐνόησα -
 ἦλθον γάρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 τὴν ὁδὸν ἧ δὴ ἔμελλεν ἔμοι κακὰ κῆδ' ἐσσεῖσθαι -
 ὥς δ' αὐτῶς καὶ κείνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ 166
 δὴν, ἐπεὶ οὐπω τοῖον ἀνῆλυνθεν ἐκ δόρου γαίης.
 ὥς σέ, γύναι, ἄραμαί τε τέθηπά τε δεῖδιά τ' αἰνῶς
 γούνων ἄψαρθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 γθυζὸς ἐεικοστῷ φνύγον ἥματι οἶνοπα πόντον· 170
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμ' ἐφόρει κραιπναί τε θυέλλαι
 νήσου ἀπ' Ὀγυγλῆς· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
 ὄφρα τί πον καὶ τῇδε πάθω κακόν· οὐ γάρ οἶω
 παύσεσθ', ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσιν πάροιθεν.
 ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰκόμην, τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα 176
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 ἄστνυ δέ μοι δεῖξον, δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἰ τί πον εἰλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰούσα.
 σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοτεν ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, 180
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρείσσον καὶ ἄρειον,
 ἧ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχῃτον
 ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν, 184

χάσματα δ' εὐμενέτησι· μάλιστα δέ τ' ἐκλυον αὐτοί·¹⁸⁹

Τὸν δ' αὖ Νανσικᾶα λευκώλενος ἀντίον ἤῤῥα
 „ξεῖν', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φῶτί· ἔοικας –
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἤδ' ἐκακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω·
 καὶ που σοὶ τάγ' ἔδωκε, σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμψης –
 νῦν δ', ἐπεὶ ἤμετέρην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκάνεις,
 οὔτ' οὖν ἐσθλήτος δευήσῃαι οὔτε τευ ἄλλου,
 ὦν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπεῖριον ἀντιάσαντα.
 ἄστυ δέ τοι δείξω, ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν.

Φαίηκες μὲν τῇνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν, 195
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.“

Ἡ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσεν
 „στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι;
 ἢ μὴ πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν; 200
 οὐκ ἐσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτῶς, οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἱκηται
 δημοτῆτα φέρων· μάλα γάρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 οἰκόμεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 ἐσχατοὶ, οὐδὲ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος. 205
 ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομέειν· πρὸς γάρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξεῖνοί τε πτωχοί τε, δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε. —

ἀλλὰ δότε, ἀμφίπολοι, ξεῖνῳ βρώσιν τε πόσιν τε, 209
 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.“

Ὅς ἔφαθ', αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν,
 καὶ δ' ὁ ἄρ' Ὀδυσσεὺς ἔβαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν
 Νανσικᾶα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 παρ δ' ἄρα οἱ φῶρός τε χιτῶνά τε εἴματ' ἔθηκαν,
 ὅσῃ δὲ χρυσῇ ἐν ληκυθῷ ὑγρὸν ἔλειον, 215
 ἥνωγον δ' ἄρα μιν λούσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν.

δή ἔα τότ' ἀμφιπόλοισι μετηύδα δῖος Ὀδυσσεύς
 „Ἀμφίπολοι, στήθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅφρ' ἐγὼ
 αὐτὸς

ἄλμην ὥμοιιν ἀπολούσομαι, ἄμφι δ' ἐλαίῳ
 χρύσομαι· ἥ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή. 220
 αὐτην δ' οὐκ ἂν ἔρωγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι κοῦρησιν ἐὺπλοκάμοισι μετελθών.“

Ὡς ἔφαθ', αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα
 κοῦρη.

αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χροά νίξετο δῖος Ὀδυσσεύς
 ἄλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὥμους· 225
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χροόν ἀτρυγέτοιο.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
 ἄμφι δὲ εἴματα ἔσσσαθ' ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμῆς,
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσανα, καὶ δὲ κάρητος 230
 οὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθει ὁμοίας.

ὥς δ' ὅτε τις χροὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνῆρ
 ἰδρὺς, ὃν Ἑφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει,
 ὥς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὥμοις. 235
 ἔξετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 κάλλει καὶ χάρισι στίλβων· θηεῖτο δὲ κοῦρη.

δή ἔα τότ' ἀμφιπόλοισιν ἐὺπλοκάμοισι μετηύδα

„Κλυτέ μεν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅφρα τι εἴπω.

οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν, 240
 Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀγὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν·
 πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι αἰκελίος θέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἵοικε, τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

αἱ γὰρ μοι τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη
 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μῖνυιν. 245
 ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βοῶσιν τε πόσιν τε.“

Ὡς ἔφαθ', αἶ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπύ-
θοντο,

παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσεὶ ἔθεσαν βρώσιν τε πόσιν τε.
ἦτοι ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς
ἀρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἅπαστος. 250

Αὐτὰρ Ναυσικαά λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
εἴματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
ξεύξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, αὖ δ' ἔβη αὐτή.
ᾠτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν· 254

„Ὀρσεο δὴ νῦν, ξείνε, πόλινδ' ἵμεν, ὄφρα σε πέμψω
πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθα σέ φημι
πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσοι ἄριστοι.

ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδειν· δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
ὄφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἵομεν καὶ ἐργ' ἀνθρώπων, 259

τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν
καρπαλίμως ἐρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβείομεν ἦν πέρι πύργος
ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτερθε πόληος,

λεπτὴ δ' εἰσίδμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστω. 265

ἐνθα δέ τέ σφ' ἀγορῇ, καλὸν Προσιδῆϊον ἀμφίς,
ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα,

ἐνθα δὲ νηῶν ὄπλα μελαινώων ἀλέγουσιν,
πίσματα καὶ σπεῖρα, καὶ ἀποξύνουσιν ἔρετμά.

οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτηρ, 270
ἀλλ' ἱστοὶ καὶ ἔρετμά νεῶν καὶ νῆες εἶσαι,

ἧσιν ἀγαλλόμενοι πολιὴν περὶώσι θάλασσαν,
τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὑπὶ σσω

μωμεύῃ – μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφύλατοι κατὰ δῆμον –
καὶ νῦν τις ὧδ' εἶπῃσι κακώτερος ἀντιβολήσας 275

τίς δ' ὅδε Ναυσικαά ἔπεται καλὸς τε μέγας τε
ξείνος; ποῦ δέ μιν εὖρε; πόσις νῦν οἱ ἔσσεται αὐτῇ.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἥς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, ἐπεὶ οὐτινες ἐγγύθεν εἰσὶν·
 ἢ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρετος θεὸς ἤλθεν 280
 οὐρανόθεν καταβὰς, ἔξει δέ μιν ἡματα πάντα.
 βέλτερον, εἰ καὐτὴ περ ἐποιχομένη πόσιν εὖρει
 ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τοῦσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοὶ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί·
 ὥς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνειδέα ταῦτα γένοιτο. 285
 καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἥτις τοιαυτὰ γε ῥέξοι,
 ἦτ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς εὐντων
 ἀνδράσι μίσγηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.
 ξεῖνε, σὺ δ' ὦδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὕφρα τάχιστα
 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἐμοῖο. 290
 θῆεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθηνῆς ἄγχι κελεύθου
 αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν·
 ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος τεθαλυῖά τ' ἄλωη,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 ἔνθα καθεζόμενος μέναι χρόνον, εἰσόκεν ἡμεῖς 295
 ἄστυδε ἐλθωμεν καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρὸς.
 αὐτὰρ ἐπὶν ἡμέας ἔλπη ποτὶ δῶματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἔμεν ἐς πόλιν ἡδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 ρεῖα δ' ἀρήγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν πάρος ἡγήσαιο 300
 νήπιος· οὐ μὲν γάρ τι ξοικότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἥρωος. ἀλλ' ὅποτ' ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή,
 ὦκα μάλα μεγάροιο διελθόμεν, ὅφρ' ἂν ἱκηαι
 μητέρ' ἐμήν ἢ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς ἀνγῇ,
 ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι, 306
 κίονι κεκλιμένη· θυμῶν δέ οἱ εἶατ' ὀπισθεν.
 ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ,
 τῷ ὄγε οἶνοποτάζει ἐφήμενος ἀθάνατος ὧς.

τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας 310
βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἡμᾶρ ἴδῃαι
χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
[εἰ κέν τοι κείνῃ γε φίλα φρονέῃς ἐνὶ θυμῷ,
ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐνκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.]“ 315

Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ
ἡμιόνους· αἱ δ' ὥκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα.
αἱ δ' εὖ μὲν τρώων, εὖ δὲ πλίσσονται πόδεσσιν.
ἡ δὲ μάλ' ἡμιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἐποίατο πεξοὶ
ἄμφιπολοί τ' Ὀδυσσεύς τε· νόφ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἴκοντο 321
ἱρὸν Ἀθηναίης, ἵν' ἄρ' ἔξετο δῖος Ὀδυσσεύς.
αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλοι

„Κλυθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυγῶνι·
νῦν δὴ πέρ μεν ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας
φαιομένον, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς ἐννοσίγαιος. 326
δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν.“

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
αὐτῷ δ' οὔ πω φαίνεται ἐναντίη· αἶδετο γάρ ῥα
πατροκασίγνητον· ὁ δ' ἐπιξαφελῶς μενέαινεν 330
ἀντιθέφ' Ὀδυσῆϊ πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεύς εἰσοδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἠρᾶτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
κούρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρειν μένος ἡμιόνου.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ δ' ὅτε δὴ οὐ πατρὸς ἀνακλυτὰ δώμαθ' ἵκανεν,
 στήσαν ἄρ' ἀποδοῦναι, κασίγνητοι δέ μιν ἀμφὶς
 ἴστατ' ἀδελφοὶ τε κλέριοι, οἳ δ' ὑπ' ἀπήνης 5
 ἡμίονους ἔλυσαν ἐνθάδε, τε ἔσφεραν εἰσω.
 αὐτὴ δ' ἐξ ὀδύσσειας ἦε· δαΐε δέ οἱ πῦρ
 γρηῦς ἄλκιμον, ὀδυσσεύς, ἔνθα μὲν πόλος Εὐρυμέδουσα,
 τὴν ποτ' ἀπείρηθεν νέες ἥγαγον ἀμφιέλισσαι·
 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὕνεκα πᾶσιν 10
 Φαιήκεσσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὥς δῆμος ἄκουεν·
 ἢ τρέφε Νηυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν
 ἢ οἱ πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἰσω δόρπον ἐκόσμει.

Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ὦρτο πόλινδ' ἱμεν· αὐτὰρ
 Ἀθήνη

πολλὴν ἡέρα χεῦε φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆι, 15
 μὴ τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέσσει καὶ ἐξερέοιδ' ὅτις εἴη.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐρανὴν,
 ἐνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ. 20
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς
 „ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω
 τηλόθεν ἐξ ἀπείης γαίης· τῷ οὔτινα οἶδα 25
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.“

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον ὃν με κελεύεις
 δεῖξω, ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει.
 ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω· 30
 μηδὲ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο μηδ' ἐρέεινε.
 οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
 οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ' ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ.

νηυσὶ θοῇσιν τοιγε πεποιθότες ὠκείησιν
λαῖτμα μέγ' ἐκπερώουσιν, ἐπεὶ σφισι δῶκ' ἐνοσίχθων
τῶν νέες ὠκείαι ὥσει πτερὸν ἢ ἐ νόημα. 36

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγγέσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἰχθία βαίνει θεοῖο.
τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
ἐρχόμενον κατὰ ἄστρ' διὰ σφέας· οὐ γὰρ Ἀθήνη 40
εἶα ἐυπλόκαμος, θεινὴ θεός, ἢ ῥά οἱ ἀχλὺν
θεσπεσίην κατέχευε φίλα φρονέουσ' ἐν θυμῷ.
θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας εἵσας
αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγοράς καὶ τείχεα μακρὰ
ὑψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι. 45
ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγκλυστὰ δώμαθ' ἵκοντο,
τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

„Οὗτος δὴ τοι, ξείνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
πεφραδέμεν· δῆεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας,
δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσω κτε μὴδὲ τι θυμῷ 50
τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
ἐργοῖσιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
δέσποιναν μὲν πρῶτα κυχῆσαι ἐν μεγάροισιν·
'Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκῆων
τῶν αὐτῶν οἴπερ τέκον' Ἀλκίνοον βασιλῆα. 55

Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
γένεατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
ὀπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος,
ὃς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν.
ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτὸς,
τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη, καὶ ἐγένεατο παῖδα 61
Ναυσίθοον μεγάρυμον, ὃς ἐν Φαίῃσιν ἄνασσει·
Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορά τ' Ἀλκίνοόν τε.
τὸν μὲν ἄκουρον ἶοντα βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἶην παῖδα λιπόντα 66

Αρήτην· τήν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατ' ἄκοιτιν,
 καί μιν ἔτιδ' ὥς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
 ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.
 ὥς κέλη περὶ κῆρι τετίμηται τε καὶ ἔστιν
 ἔκ τε φίλων παίδων ἕκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο 70
 καὶ λαῶν, οἳ μὲν ῥα θεὸν ὥς εἰσορόωντες
 δειδέχεται μῦθοισιν, ὅτε στείχῃσ' ἀνὰ ἄστν.
 σὺ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἐσθλοῦ·
 οἷσιν τ' εὖ φρονέησι καὶ ἀνδράσι νείκεα λῦει.
 εἰ κέν τοι κέλη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ, 75
 ἐλπωρή τοι ἐπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, λίπε δὲ Σχερρίην ἐρατεινήν,
 ἦκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγνιαν Ἀθήνην, 80
 δῦνε δ' Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀλκινόου πρὸς δῶματ' ἰε κλυτὰ· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
 ὦρμαιν' ἰσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰκέσθαι.
 ὥστε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἥε σελήνης
 δῶμα κάθ' ὑπερφῆς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο. 85
 χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλέατ' ἐνθα καὶ ἐνθα,
 ἐς μυχὸν ἕξ οὐδοῦ, περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
 σταθμοὶ δ' ἀργύρεοι ἐν χαλκῷ ἕστασαν οὐδῶ,
 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσῇ δὲ κορώνῃ. 90
 χρύσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωσ ἥματα πάντα.
 ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα, 95
 ἐς μυχὸν ἕξ οὐδοῖο διαμπερές, ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ εὐνήητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.

ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριόωντο
 πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν 100
 ἕστασαν αἰδομένους δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δῶματα δαιτυμόνεσσιν.
 πεντήκοντα δέ οἱ ἄνωγ' ἀνὰ δῶμα γυναικες
 αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 αἱ δ' ἱστοὺς ὑφώουσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν 105
 ἤμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγέροιο·
 καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἰδρῖες ἀνδρῶν
 νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἔλαυνέμεν, ὥς δὲ γυναικες
 ἱστὸν τεχνήσσαι· πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη 110
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλὰς.
 ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
 ὄγχυαι καὶ ῥοῖαι καὶ μῆλαι ἀγλαόκαρποι 115
 συκῆαι τε γλυκεραὶ καὶ ἑλαΐαι τηλεθόωσαι.
 τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρους, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίῃ πνέουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 ὄγχυη ἐπ' ὄγχυη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ, 120
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἀλωή ἐρριζωται,
 τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 τέρσεται ἡελίῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγώουσιν,
 ἄλλας δὲ τραπέουσιν· πάροιθε δὲ τ' ὄμφακές εἰσιν 125
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκαΐουσιν.
 ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεῖατον ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανώσασιν·
 ἐν δὲ δύνῳ κρῆναι ἢ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα

σκίδνυται, ἥ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἴησιν 130
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.

Ἐνθα στας θηεῖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐφ' ἤσαστο θυμῷ,
 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δώματος εἰσω. 135

εὗρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπᾶσσιν ἐϋσκόπῳ Ἀργεифόντῃ,
 ᾧ πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησάιατο κοῖτου.

αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 πολλὴν ἡέρ' ἔχων, ἣν οἱ περίχευεν Ἀθήνη, 140
 ὄφρ' ἴκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.

ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς,
 καὶ τότε δῆ ὅ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἄηρ.
 οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο δόμον κάτα φῶτα ἰδόντες,

θαύμαζον δ' οὐδ' ὄντες· ὁ δ' ἐλλιπᾶνευεν Ὀδυσσεύς
 „Ἀρήτη, θύγατερ Πηξήνορος ἀντιθέοιο, 146
 σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας,

τούσδε τε δαιτυμόνας, τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν
 ζῶέμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι γέρας θ' ὅ τι δήμος ἔδωκεν. 150

αὐτὰρ ἐμὸι πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱκέσθαι
 θάσσον, ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχω.“

ὧς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπ' ἐσχάτῃ ἐν κονίῃσιν
 παρ πυρί· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 ὃψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρον ἥρως Ἐχένηος, 155

ὅς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μῦθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν

„Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ εἰοικεν,
 ξείνον μὲν χαμαὶ ἤσθαι ἐπ' ἐσχάτῃ ἐν κονίῃσιν· 160
 οἷδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται.

ἀλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
 εἰσον ἀναστήσας, σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
 οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Αἰὼν τερπικεραυνῷ
 σπείσομεν, ὅσθ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. 165
 δόρπον δὲ ξείνῳ ταμὴν δότω ἔνδον ἐόντων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἐλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ὥρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν καὶ ἐπὶ θρόνου εἶσε φαεινοῦ,
 υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα, 170
 ὃς οἱ πλησίον ἴξε, μάλιστα δὲ μιν φιλέσκειν.
 χερσὶν δ' ἀμφίπολος προχόφ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 σίτον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε φέρουσα, 175
 εἶδατα πόλλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο

„Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Αἰὼν τερπικεραυνῷ 180
 σπείσομεν, ὅσθ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.“

Ὡς φάτο, Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
 νῶμυσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἠθέλε θυμὸς,
 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν 185

„Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείμετε οἴκαδ' ἰόντες·
 ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες 190
 ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν ἠδὲ θεοῖσιν
 ῥέξομεν ἱερὰ καλὰ, ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξείνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαίαν ἱκηται

χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν,
 μηδὲ τι μεσσηγὺς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν 195
 πρὶν γε τὸν ἧς γαίης ἐπιβήμεναι· ἐνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται ἄσσα οἱ Αἰῶα κατὰ Κλωῶθες τε βαρεῖται
 γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμνηχανόωνται. 200
 αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἔναργεῖς
 ἡμῖν, εὖτ' ἔρδωμεν ἀγκλειτὰς ἐκατόμβας,
 δαίνυνται τε παρ' ἅμμι καθήμενοι ἐνθα περ ἡμεῖς.
 εἰ δ' ἄρα τις καὶ μούνος ἰὼν ξύμβληται ὀδίτης,
 οὔτι κατακρύπτουσιν, ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμὲν, 205
 ὥσπερ Κύκλωπες τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων."

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 „Ἀλκίνο', ἄλλο τί μοι μελέτω φρεσίν· οὐ γὰρ ἐγώ γε
 ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 οὐδέμας οὐδὲ φωνήν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν· 210
 οὔστινας ὑμεῖς ἴσθε μάλιστ' ὀχέοντας ὀλβύν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσώσασθην.
 καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μνηθασάμην,
 ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἔασθε κηθόμενόν περ· 215
 οὐ γάρ τι στυγερὴ ἐπὶ γαστέρι κύνταρον ἄλλο
 ἐπλετο, ἦτ' ἐκέλευσεν ἔο μνησασθαι ἀνάγκη
 καὶ μάλα τειρόμενον καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 ὥς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσίν, ἣ δὲ μάλ' αἰεὶ
 ἐσθιέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν, ἐκ δὲ με πάντων 220
 ληθάνει ὅσσο' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
 ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πατρὸς,
 καίπερ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰῶν
 κτήσιν ἐμὴν, θμῶός τε καὶ ὑπερφεὶς μέγα δῶμα." 225

Ὡς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἢ δ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
 οἳ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
 αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς, 230
 παρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδῆς
 ἦσθην· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἦρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἰδοῦσα
 καλὰ, τὰ ῥ' αὐτῇ τεύξε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν· 235
 καί μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν;
 οὐ δὴ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;“

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 ἥοργαλέον, βασιλεια, διηνεκῶς ἀγορεύσαι 241
 κῆδε', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες·
 τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάς.
 Ὀγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἄλλ' κεῖται,
 ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Καλυψώ, 245
 ναίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
 μίσγεται οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 ἀλλ' ἐμὲ τὸν δῖσθηνον ἐφέστιον ἦγαγε δαίμων
 οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσφ' ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. 250
 [ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθινον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 αὐτὰρ ἐγὼ τρώπιν ἀγκὰς ἐλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης
 ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοὶ, ἐνθα Καλυψώ
 ναίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεός, ἥ με λαβοῦσα 255
 ἐνδυκῶς ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἠδὲ ἔφρασκεν
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήρων ἥματα πάντα·

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπειθεν.]
 ἔνθα μὲν ἐπτάστες μένον ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
 θάκρυσι δεύεσκον, τὰ μοι ἄμβροτα δῶκε Καλυψώ· 260
 ἀλλ' ὅτε δὴ ὀγδόατόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐκέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι
 Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἣ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
 πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 σίτον καὶ μέθυ ἥδ' οὐ, καὶ ἄμβροτα εἴματα ἔσσειν, 265
 οὔφρον δὲ προσέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 ἐπτα δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἥματα ποντοπορεύων,
 ὄντωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
 γαίης ὑμετέρης, γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ
 δυσμῶρ' ἣ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὄξυνι 270
 πολλῇ, τὴν μοι ἐπαῶρε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κέλευθα,
 ὄριεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον, οὐδέ τι κῦμα
 εἶα ἐπὶ σχεδὴς ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
 τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἔγωγε 275
 νηχόμενος τόδε λαίτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίῃ
 ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.
 ἔνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
 πέτρῃς πρὸς μεγάλῃσι βαλὼν καὶ ἄτερπέε' ἡρώ·
 ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, εἶος ἐπῆλθον 280
 εἰς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἰσάτο χῶρος ἄριστος,
 λειὸς πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων, ἐπὶ δ' ἄμβροσίῃ νύξ
 ἦλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διπτετός ποταμοῖο
 ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον, ἄμφι δὲ φύλλα 285
 ἡφυσάμην· ὕπρην δὲ θεὸς κατ' ἀπείρουνα χεῦεν.
 ἔνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμῆμενος ἦτορ,
 εὐδὸν παννύχιος καὶ ἐπ' ἡῶ καὶ μέσον ἡμαρ·
 δύσετό τ' ἥελιος, καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς 290
 παίζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἔην εἰκυῖα θεῇσιν.

τὴν ἰκέτευς· ἥ δ' οὔτι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ,
 ὥς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
 ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
 ἦ μοι σῖτον ἔδωκεν ἄλλῃς ἡδ' αἰθοπα οἶνον, 295
 καὶ λουῖσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τάδε εἶματ' ἔδωκεν.
 ταῦτά τοι ἀχνύμενός περ ἀληθείην κατέλεξα.“

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε
 „ἔειν", ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐγαίσιμον οὐκ ἐνόησεν
 παῖς ἐμῇ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν 300
 ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτην ἰκέτευσας.“

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 „ἦρως, μὴ μοι ποῦνεν' ἀμύνονα νείκεε κούρην·
 ἡ μὲν γὰρ μ' ἐκέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπισθαι·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον δείσας αἰσχυνόμενός τε, 305
 μὴ πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι·
 δύσζηλοι γὰρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.“

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε
 „ἔειν", οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 μαψιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἰσιμα πάντα. 310
 αἶ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλόνι,
 τοῖος ἐὼν οἷός ἐσσι, τὰ τε φρονέων ἄτ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρός καλέεσθαι
 αὐθι μένων· οἶκον δέ τ', ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην,
 εἰ κ' ἐθέλων γέ μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει 315
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
 αὔριον ἔς· τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνω
 λέξῃαι, οἱ δ' ἐλώωσι γαλήνην, ὅφρ' ἂν ἴκηαι
 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἐστίν, 320
 εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἐκαστέρω ἔστ'· Εὐβοίης,

τῆνπερ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι οἳ μιν ἴδοντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Παδᾶμανθον
 ἦγον ἐποφόμενον Τιτυὸν, Γαιήϊον υἱόν.
 καὶ μὲν οἳ ἐνθ' ἤλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν 325
 ἤματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπῆνυσαν οἰκαδ' ὀπίσσω.
 εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὅσσον ἄρισται
 νῆες ἔμαλ καὶ κοῦροι ἀναρρίπτειν ἄλα πηδῶ.“

ὣς φάτο, γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' οὐνόμαζεν 330

„Ζεῦ πάτερ, αἰδ' ὅσα εἶπε τελευτήσειεν ἅπαντα
 Ἀλκίνοος· τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ξείδωρον ἄρουραν
 ἄσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἰκοίμην.“

ὣς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν 335
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρουιο δᾶος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πνικινὸν λέχος ἐγκονέουσai, 340
 ὦτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·

„Ὅρσο κέων, ὦ ξείνε· πεποίηται δέ τοι εὐνή.“

ὥς φάν· τῷ δ' ἀσπαστὸν εἶδατο κοιμηθῆναι.
 ὥς ὁ μὲν ἐνθα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ· 345
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο,
 παρ δὲ γυνῇ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

Ὀδυσσέως ἀνστασις πρὸς Φαίακας.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 ἂν δ' ἄρα διογενὴς ὦρτο πολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἣ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο. 5
 ἐλθόντες δὲ καθίζου ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν
 πλησίον· ἣ δ' ἀνὰ ἄστν μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσα,
 καὶ ἅ ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον· 10
 „Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵεναι, ὅφρα ξείνοιο πύθῃσθε,
 ὃς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα
 πόντον ἐπιπλαγχθεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.“

Ὡς εἰπουῖς ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστον. 15
 καρπαλίμως δ' ἐμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἔδραι
 ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρα θηήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα. τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις,
 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, 20
 ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο
 δεινός τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν 25

„Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,

ὅφρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 ξείνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἢ πρὸς ἠοίων ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων·
 πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἐμπεδον εἶναι. 30
 ἡμεῖς δ', ὥς τὸ πάρος περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 οὐδὲ γάρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διὰν
 πρωτόπλοον, κούρω δὲ δῦα καὶ πεντήκοντα 35
 κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
 ἔκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι 40
 σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὅφρα ξείνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν·
 μηδέ τις ἀρνείσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδόν,
 Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν
 τέρευν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν. 45
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 σκηπτοῦχοι· κῆρυξ δὲ μετόχχeto θεῖον ἀοιδόν.
 κούρω δὲ κρινθέντε δῦα καὶ πεντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ θιν' ἁλὸς ἀτρυγέτιο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν, 50
 νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἐρύσσαν,
 ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηϊ μελαίνῃ,
 ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,
 πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν.
 ὕψου δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὤρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα 55
 βάν ῥ' ἱμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 πληντο δ' ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν
 [ἀγορῶν· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἡδὲ παλαιοί].

τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἔφρευσεν,
ὅκτω δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς· 60
τοὺς δέρου ἀμφί θ' ἔπου, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.

Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν,
τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε·
ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον 65
μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
καὶ δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγεια
αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
κῆρυξ· παρ δ' ἐτίθει κάνεαν καλήν τε τράπεζαν,
παρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. 70
οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἔτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλοὶ
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρου ἔντο,
Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν αἰδόμεναι κλέα ἀνδρῶν,
οἴμης τῆς τότε ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνειν,
νεῖκος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδης Ἀχιλλεύς, 75
ὥς ποτε θηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλερῇ
ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν, ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
χαῖρε νόρῳ, ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν θηριώοντο.
ὥς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Πυθοῖ ἐν ἡραθέρῃ, ὅδ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν 80
χρησόμενος· τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πῆματος ἀρχὴ
Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μέγαν διὰ βουλὰς.

Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς αἶδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν
καὶ κεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα· 85
αἶδετο γάρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
ἦτοι ὅτε λήξειεν αἰείδων θεῖος ἀοιδός,
δάκρυ' ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἄπο φᾶρος ἔλεσκεν
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν σπείσασκε θεοῖσιν
αὐτὰρ ὅτ' ἄψ' ἄρχοιτο καὶ ὀτρύνειαν αἰεῖειν 90

Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν,
 ἄψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κρατὰ καλυψάμενος νοήσασκεν.
 ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάυνθαιε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσασθ' ἠδ' ἐνόησεν
 ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. 95
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα

„Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 ἦδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἔλσης
 φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήγορός ἐστι θαλεΐη·
 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν 100
 πάντων, ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
 οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγιννόμεθ' ἄλλων
 πύξ τε παλαιμοσύνη τε καὶ ἄλμασιν ἠδὲ πόδεσσιν.“

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἔποιτο.
 καὶ δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγριαν,
 Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο 106
 κῆρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν ἦνπερ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἀέθλια θαυμανέοντες.
 βᾶν δ' ἱμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πουλὺς ὄμιλος,
 μυρίοι· ἂν δ' ἴσταντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἰσθλοί. 110
 ὦρτο μὲν Ἀκρόνεώς τε καὶ Ὀκύναιος καὶ Ἐλατρεὺς
 Ναυτεὺς τε Πρυμνεὺς τε καὶ Ἀρχίαλος καὶ Ἐρετμεὺς
 Ποντεὺς τε Περφρεὺς τε, Θώων, Ἀναβησίνεώς τε
 Ἀμφιαλός θ', υἱὸς Πολυνήϊον Τεκτονίδαο·
 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολοίγῳ ἴσος Ἀρηΐ, 115
 Ναυβολίδαος θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδός τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀνύμονα Λαοδάμαντα.
 ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀνύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἀλῖος τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος·
 οἱ δ' ἦτοι πρῶτον μὲν ἐπείρησαντο πόδεσσιν. 120
 τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέτοντο κούλοντες πεδίῳ.

τῶν δὲ θῆεν ὅχ' ἄριστος ἔην Κλυτόνηος ἀνύμων
 ὅσσον τ' ἐν νειῶ οὐρον πέλει ἡμιόνουιν,
 τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἴκεθ', οἱ δ' ἐλίποντο. 125
 οἱ δὲ παλαιμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.
 ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολὺ φέρετατος ἦεν Ἐλατρεὺς,
 πύξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο. 130
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοισι,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο

„Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα εἰ τίς ἀέθλοι
 οἷδ' ἐτε καὶ δεδάηκε· φωνή γε μὲν οὐ κακὸς ἐστίν,
 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθεῖν 135
 αὐχένα τε στιβαρὸν μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥβης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν.
 οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
 ἄνδρα γε συγγεῖναι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.“

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε 140
 „Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 [αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἰὼν καὶ πέφραδε μῦθον.]“

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στῆ ὅ' ἐς μέσσον ἰὼν καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν

„Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἰ τινά που δεδάηκας· ἔοικε δέ σ' ἰδμεν ἀέθλους. 146
 οὐ μὲν γὰρ μείζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾗσιν,
 ἢ ὅ τι ποσσὶν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 ἀλλ' ἄγε πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κῆδεα θυμοῦ·
 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκ ἐτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη 150
 νηὺς τε κατέκυσται καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.“

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σεύς

„Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες;

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθηκὴ Βεροῖο

κήδεά μοι καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶν ἤπερ ἄεθλοι,
ὃς πρὶν μὲν μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων 156
ἦμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.“

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο νείκεσε τ' ἄντην
„οὐ γάρ σ' οὐδὲ, ξεῖνε, δαήμονι φωτὶ εἴσχω
ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται, 160
ἀλλὰ τῷ ὅσθ' ἅμα νηϊ πολυκλήϊδι θαμίζων,
ἀρχὸς ναυτῶν οἷτε πρηκτῆρες ἔασιν,
φόρτου τε μνημόνων καὶ ἐπίσκοπος εἰσιν ὕδαίνων
κερδέων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.“

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολὺμητις Ὀδυσ-
σεύς 165

„ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθαλῶ ἀνδρὶ ἔοικας.
οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
ἀνδράσιν, οὔτε φυὴν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητὴν.
ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεισι στέφει, οἱ δὲ τ' ἐς αὐτὸν 170
τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν,
ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἅστυ θεὸν ὧς εἰσορῶσιν.
ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλέγκιος ἀθανάτοισιν,
ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν, 175
ὧς καὶ σὺ εἶδος μὲν ἀριπρεπὲς, οὐδὲ κεν ἄλλως
οὐδὲ θεὸς τεύξεις, νόον δ' ἀποφώλιός ἐσσι.

ὦρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
ὧς σύ γε μυθεῖται, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὄλω 180
ἔμμεναι, ὅφρ' ἦβῃ τε πεποιθέα χερσὶ τ' ἐμῇσιν,
νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
ἀλλὰ καὶ ὧς κακὰ πολλὰ παθὼν πειρήσομ' ἀέθλων·

θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.“ 185

Ἡ δ' αὖ καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναίξας λάβε δίσκον
μείζονα καὶ πάχεται, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ
ἢ οἷον Φαίηκες ἐδίδσκεον ἀλλήλοισιν.

τόν δ' αὖ περιστρέψας ἤκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς,
βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἐπτηξαν ποτὶ γαίῃ 190

Φαίηκες δολικήροισι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
λαὸς ὑπὸ ῥιπῆς· ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντα
ῥίμψα θεῶν ἀπὸ χειρὸς· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη
ἄνδρσι δέμας εἰκνία, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

„Καὶ κ' ἁλῆός τοι, ξεῖνε, διακρίνεις τὸ σῆμα 195
ἀμφορόων· ἐπεὶ οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
ἀλλὰ πολὺν πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον·
οὔτις Φαιήκων τόνγ' ἔξεται οὐδ' ὑπερήσει.“

Ὡς φάτο, γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων οὔνεχ' ἐταῖρον ἐνὲά λεῦσσε ἐν ἀγῶνι. 200
καὶ τότε κορυφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσιν

„Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
ἦσιν ἢ τοσσοῦτον ὀλομαι ἢ ἔτι μᾶλλον.

τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει,
θεῶν ἄγε πειρηθῇτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην, 205
ἢ πρὸς ἢ ἐπὶ πάλῃ ἢ καὶ ποδῖν, οὔτι μεγαίρω,
πάντων Φαιήκων πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.

ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχουτο;
ἔφρων δὴ κείνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ,
ὅστις ξεινοδόκῳ ἐριδα προφέρειται ἀέθλων 210

δῆμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολουέι.

τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀπαρξίζω,
ἀλλ' ἐθέλω ἰδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἄντην.

πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι ἄεθλοι.
εὖ μὲν τόξον οἶδα εὖξοον ἀμφοφάσασθαι· 215

πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι ὀλοτεύσας ἐν ὁμίλῳ

Δημόστριον Κενταύκην βιβλιοθήκην Βερολίνου

ἀνδρῶν δυσμενέων, εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
 ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξαζοίατο φωτῶν.
 οἷος δὴ με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ
 δῆμῳ ἐν Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί. 220
 τῶν δ' ἄλλων ἐμὲ φημι πολὺν προφερέστερον εἶναι,
 ὅσσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθέλησω,
 οὐδ' Ἡρακλῆϊ οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλιῇ,
 οἳ ἦα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων. 225
 τῷ ἦα καὶ αἰψὺ ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 ἵκετ' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
 δουρὶ δ' ἀκοντίζω ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἶστω.
 οἷοισιν δεῖδοικα ποσὶν μὴ τις με παρέλθῃ 230
 Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἔδαμάσθην
 κύμασιν ἐν πολλοῖς, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα
 ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.
 Ὡς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν 235
 „Μεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σῆν φαινέμεν, ἥ τοι ὀπηθεῖ,
 χωόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἄγωνι παραστάς
 νείκεσεν, ὥς ἂν σῆν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο
 ὅστις ἐπίσταιτο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν. 240
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅφρα καὶ ἄλλῳ
 εἴπῃς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
 δαινύῃη παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίλῃσι διαμπερὲς ἔξέτι πατρῶν. 245
 οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαιστοί,
 ἀλλὰ ποσὶ κραίπνωσθε θεόμεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι,
 αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κλῆαρίς τε χοροὶ τε

εἵματα τ' ἐξημοιβὰ λοστρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
 ἀλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες ὄσσοι ἄριστοι, 250
 παῖσατε, ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
 οἴκαδε νοστήσας, ὄσσον· περιγινόμεθ' ἄλλων
 ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶ καὶ ὄρχηστῷ καὶ ἀοιδῇ.

Δημοδόκῳ δέ τις αἶψα κῶν φόρμιγγα λίγειαν
 οἰσέτω, ἣ που καίται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν. 255

Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοείκελος, ὥρτο δὲ κῆρυξ
 οἷσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 αἰσυννῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν
 δῆμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας εὖ πρήσσεσκον ἕκαστα,
 λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὖρυναν ἀγῶνα. 260

κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κέ' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κοῦροι
 πρωθῆβαι ἴσταντο, δαήμενες ὄρχηθμοιο,
 πέπληγον δὲ χορὸν θείον ποσίν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ. 265

Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀεΐδειν
 ἀμφ' Ἀρεῖος φιλότῃτος εὖστεφάνου τ' Ἀφροδίτης,
 ὥς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἠφαιστοιο δόμοισιν
 λάθρῃ· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἥσχυνε καὶ εὐνὴν
 Ἠφαιστοιο ἄνακτος· ἄφαρ δὲ οἱ ἄγγελος ἦλθεν 270
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότῃτι.

Ἠφαιστος δ' ὥς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἤκουσεν,
 βῆ ῥ' ἱμεν ἐς χαλκῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων,
 ἐν δ' ἔειπε ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, κόπτε δὲ δεσμούς
 ἀρρήκτους ἀλύτους, ὅφρ' ἐμπεδον αὐτῇ μένοιεν. 275
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε δόλον κεχολωμένος Ἀρεῖ,
 βῆ ῥ' ἱμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο,
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμίσιν χεε δέσματα κύκλω ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 ἥντ' ἀράχια λεπτὰ, τὰ γ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο, 280

οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόευντα τέτυκτο.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
 εἶσατ' ἴμεν ἐς Αἴημον, ἐϋκτιμενον ποτλίεθρον,
 ἧ οἱ γαῖάων πολὺ φιλάτῃ ἐστὶν ἀπασέων.
 οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,

285

ὥς ἶδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κιόντα·
 βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο,
 ἰσχανόων φιλότῃτος ἐϋστεφάνου Κυθερείης.
 ἡ δὲ νέον παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος Κρονίωνος
 ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔξεθ'· ὁ δ' εἶσω θάματος ἦει,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαξεν·

290

„Δεῦρο, φίλῃ, λέκτρονδε τραπέομεν ἐννηθέντας·
 οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ πού ῃδῃ
 οἴχεται ἐς Αἴημον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.“

ὣς φάτο, τῇ δ' ἀσπαστὸν εἰσάτο κοιμηθῆναι.
 τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἥφαιστοιο,
 οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι.

295

καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκέτι φυνκτὴ πέλοντο.
 ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς ἀμφιγυνῆεις,
 αὐτίς ὑποστρέψας, πρὶν Αἴημον γαῖαν ἰδέσθαι·
 Ἥελιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν εἰπέ τε μῦθον.

300

[βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ·]
 ἔστη δ' ἐν προθύροισι, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 σμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσιν

305

„Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
 δεῦθ', ἵνα ἔργα γελαστά καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδῃσθε,
 ὥς ἐμὲ χολὸν ἔοντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδῆλον Ἄρηα,
 οὐνεχ' ὁ μὲν καλὸς τὲ καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἐγώ γε
 ἠπεδανὸς γενόμην· ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκῆς δύω, τῷ μὴ γέινασθαι ὀφείλλον.

310

ἀλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῶγε καθεύδεται ἐν φιλότῃ,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὀρόων ἀκάχημαι.
 οὐ μὲν σφας εἴ' εὐλπα μίνυνθ' αὖ γε κειέμεν οὔτω, 315
 καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐθέλησεται ἄμφω
 εὖδειν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμός ἐρύξει,
 εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατήρ ἀποδώσει ξέδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης,
 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἅτ' οὐκ ἐχέθνυμος." 320

Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβιατῆς δῶ
 ἦλθε Ποσειδάων γαιήοχος, ἦλδ' ἐριούνης
 Ἑρμείας, ἦλθεν δὲ ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἐκάστη.
 ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ, δωτῆρες ἑάων. 325
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν
 τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο.
 ὣς δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

„Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα· κίχάνει τοι βραδὺς ὦκυν,
 ὥς καὶ νῦν Ἡφαιστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἀθηνα, 330
 ὠκύντατόν περ ἐόντα θιωὶν οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 χωλὸς ἐὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχάγρ' ὀφέλλει."·

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων
 „Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων, 335
 ἢ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς
 εὖδειν ἐν λίκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;"·

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργεϊφόντης
 „αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἄναξ ἐκατηβόλ' Ἀπόλλων.
 δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρονες ἄμφω ἔχουσιν, 340
 ὑμεῖς δ' εἰσορόωτε θεοὶ πᾶσαι τε θεάιναι,
 αὐτὰρ ἐγὼν εὖδοιμι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ."·

Ὡς ἔφατ', ἐν δὲ γέλωι ὥρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλωι ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ

Ἥφαιστον κλυτοεργὸν ὅπως λύσειεν Ἄρηα· 345
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα
„Αὔσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὶσχομαι, ὥς σὺ κε-
λεύεις,

τίσειν αἵσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.“

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς ἄμφιγυῆς 350
„μὴ με, Ποσειδάων γαῖήοχε, ταῦτα κέλευε·
δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυῖαι ἐγγυάσθαι.
πῶς ἂν ἐγὼ σε θέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο χρεὸς καὶ δεσμὸν ἀλύξας;“

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων 355
„Ἥφαιστ', εἶπερ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας
οἴχηται φεύγων, αὐτός τοι ἐγὼ τάδε τίσω.“

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς ἄμφιγυῆς
„οὐκ ἔστ' οὐδὲ τοίκα τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.“

Ὡς εἰπὼν δεσμὸν ἀνίει μένος Ἥφαιστοιο.
τὼ δ' ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἐόντος,
αὐτίκ' ἀναΐξαντε ὁ μὲν Ὀρήκηνδε βεβήκει, 361
ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη,
εἰς Πάφον· ἐνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυνῆεις.
ἐνθα δέ μιν Χάριτες λοῦσαν καὶ χρῶσαν ἐλαίῳ
ἄμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπεινήνοθεν αἶεν ἐόντας, 365
ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι.

Ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς ἄειδε περικλυτός· ἀντάρ Ὀδυσ-
σεύς

τέρπειτ' ἐνὶ φρεσὶν ἧσιν ἀκούων ἡδὲ καὶ ἄλλοι
Φαίηκες δολιχόρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.

Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν 370
μοννάξ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὔτις ἔριξεν.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων.
τὴν ἕτερος ῥήπτασκε ποτὶ νεφεα σκιδέοντα

ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψός' ἀερθεὶς 375
 θηδύλως μεθέλισκε, πάρος ποσὶν οὐδας ἰκέσθαι.

αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο,
 ὠρχεῖσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πούλυβοτείρῃ
 ταρφέ' ἀμειβομένω· κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι
 ἑσταότες κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπῳ ὀρώρει.
 δὴ τότ' ἄρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς 381

„Ἀλκίνοε κρεῖτον, πάντων ἀριθεύετε λαῶν,
 ἡμὲν ἀπέλυσας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἡδ' ἄρ' ἔτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.“

Ὡς φάτο, γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, 385
 αἴψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηῦδα

„Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκείει πεπνυμένος εἶναι.
 ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὥς ἐπιεικής.

δῶδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀρικρεπέες βασιλῆες 390
 ἄρχοι κραίνουσι, τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·

τῶν οἱ φᾶρος ἕκαστος ἐϋπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμῆντος.

αἴψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὅφρ' ἐνὶ χερσὶν
 ξεῖνος ἔχων ἐπὶ δόρπον ἔη χαίρων ἐνὶ θυμῷ. 395

Εὐρύαλος δὲ ἔαυτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δῶρω, ἐπεὶ οὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν ζειπεν.“

Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον,
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.

τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε 400
 „Ἀλκίνοε κρεῖτον, πάντων ἀριθεύετε λαῶν,

τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις.
 δάσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἐπὶ κάρη

ἀργυρεῇ, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
 ἀμφιδεδίνηται· πολὺς δὲ οἱ ἄξιον ἔσται.“ 405

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 δηρὸν οἷα Κενταύκῃ Βιβλιοθηκῇ Βέροου,

καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα

„Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται
δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι.
σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι 410
δοῖεν, ἐπειδὴ δηδὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχεις.“

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς

„καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν,
μηδὲ τί τοι ξίφεός γε ποδῇ μετόπισθε γένοιτο
τουτου, ὃ δὴ μοι δῶκας, ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.“ 415

Ἦ ῥα καὶ ἄμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
δύσετό τ' ἠέλιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν·
καὶ τὰ γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγανοί·
δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο
μητρὶ παρ' αἰδοίῃ θήσαν περικαλλέα δῶρα. 420
τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
δὴ ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο

„Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη·
ἐν δ' αὐτῇ θῆς φᾶρος ἐϋπλυνὲς ἥ δὲ χιτῶνα. 425
ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
ὅφρα λοεσσάμενός τε ἰδῶν τ' εὖ κείμενα πάντα
δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονος ἐνθάδ' ἔνειακιν,
δαιτί τε τέρπηται καὶ αἰοιδῆς ὕμνον ἀκούων.
καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλειςον ἐμὸν περικαλλές ὀπάσσῃ, 430
χρύσειον, ὅφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἦματα πάντα
σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.“

Ὡς ἔφατ', Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῶησιν ἔειπεν
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅτι τάχιστα.
αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ, 435
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖτον ἐλουῦσαι.
γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ

τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλον
 ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
 ἐσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν· 440
 ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν καλόν τε χιτῶνα,
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θεῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλον,
 μὴ τίς τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅππότε ἂν αὐτε
 εὐδῇσθα γλυκὺν ὕπνου ἰὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ.“ 445

Αὐτὰρ ἔπει τόγ' ἄκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, θεῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλεν
 ποικίλον, ὃν ποτέ μιν δέδασε φρεσὶ πότνια Κίρκη,
 αὐτόδοιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἀνώγει
 ἐς ᾧ' ἀσαμίνθον βάνθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
 θερμὰ λοέτρ', ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γε θαμίξεν, 451
 ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἠΰκόμοιο·

τόφρα δέ οἱ κομιδὴ γε θεῶ' ὥς ἔμπεδος ἦεν.
 τὸν δ' ἔπει οὖν δμῶαί λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 ἄμφι δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἠδὲ χιτῶνα, 455
 ἐκ ᾧ' ἀσαμίνθου βᾶς ἄνδρας μετὰ οἶνοποτηῆρας
 ἦτε· Ναυσικαὰ δὲ θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα
 στήθα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώσα,
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα 460

„Χαῖρε, ξέν', ἵνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
 μνήσῃ ἐμεῦ, ὅτι μοι πρώτη ξωάγρ' ὀφέλλεις.“

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σεύς

„Ναυσικαὰ, θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 οὔτω νῦν Ζεὺς θεῖη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, 465
 οἴκαδ' εἴ ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι·
 τῷ κέν τοι καλὸν κεῖθι θεῶ' ὥς εὐχετοράμην
 αἰεὶ ἡματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβιάσας, κόρυς.“

Ἦ ἄρα καὶ ἐς θρόνον ἴξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.
οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἔνεμον κερδῶντό τε οἶνον. 470
κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρήθρον ἀοιδόν,
Δημόδοκον λαοῖσι τετιμένον· εἰς δ' ἄρ' αὐτὸν
μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
νώτον ἀποπροταμών - ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο - 475
ἀργιόδοντος υἱός, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή·

„Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε κρέας, ὄφρα φάγησιν,
Δημόδοκον, καί μιν προσπύξομαι, ἀχνύμενός περ.
πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὸν
τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφέας 480
οἶμας Μοῦσ' ἐδίδαξε, φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν.“

Ὡς ἄρ' ἔφη, κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
ἦρω Δημόδοκον· ὁ δ' ἐδέξατο, χεῖρε δὲ θυμῷ.
οἱ δ' ἐπ' ὀνειδάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρου ἔντο, 485
δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς

„Δημόδοκ', ἔσοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων·
ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.
λήην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖδεις,
ὅσς' ἔρξαν τ' ἐπαθόν τε καὶ ὅσς' ἐμόγησαν Ἀχαιοί,
ὥστε πού ἢ αὐτὸς παρεῶν ἢ ἄλλου ἀκούσας. 491
ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον
δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθῆνῃ,
ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλῳ ἤγαγε διὸς Ὀδυσσεύς,
ἀνδρῶν ἐμπλήσας οἷ' Ἴλιον ἐξαλάπαξαν. 495

αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξης,
αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν
ὥς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν ἀοιδίην.“

Ὡς φάθ', ὁ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαίνει δ'
ἀοιδὴν

ἐνθεν ἔλων ὥς οἱ μὲν εὐσσεέλμων ἐπὶ νηῶν 500
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι, τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐν Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἱππῶ·
 αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 ὥς ὁ μὲν ἐστήκει, τοὶ δ' ἄκρια πόλλ' ἀγόρευον 505
 ἡμενοὶ ἀμφ' αὐτόν· τρίχα δέ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 ἥε διαπληξαι κοῖλον δόρυ νηλεὲ χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετράων βαλλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρης,
 ἢ ἑάαν μὲν ἄγαλμα θεῶν θελκτήριοι εἶναι,
 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν· 510
 αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύνῃ
 δουράτεον μέγαν ἱππον, ὅθ' εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων Τρῶεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 ἦϊδεν δ' ὥς ἄστυ διέπραθον νῆες Ἀχαιῶν
 ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες. 515
 ἄλλον δ' ἄλλη ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπὴν,
 αὐτὰρ Ὀδυσσῆα προτὶ δῶματα Διηφόβοιο
 βήμεναι, ἥντ' Ἀρκα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 κείθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα
 νικῆσαι καὶ ἔπειτα διὰ μεγάρθυμον Ἀθήνην. 520

Ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 σεύς

τήκετο, δάκρυ δ' ἔδενεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 ὥς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 ὅσπερ ἑὴς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν, 525
 ἄστει καὶ τεκέεσσιν ἀμύνην νηλεὲς ἦμαρ·
 ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδούσα
 ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκυέει· οἱ δὲ τ' ὀπίσθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετὰφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους
 εἰσέρρον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζύν·
 τῆς δ' ἐλεμνοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί· 530

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῖο

ὥς Ὀδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.
 ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν
 ἡμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχουτος ἄκουσεν.
 αἴψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα 535

„Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγεια·
 οὐ γάρ πω πάντεσσι χαριζόμενος τὰδ' αἶδει.
 ἔξ οὗ δορπέομέν τε καὶ ὥρορε θεῖος Ἀοιδὸς,
 ἐκ τοῦδ' οὕτω παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο 540

ὁ ξεῖνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
 ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες
 ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτως·
 εἴνεκα γὰρ ξείνοιο τὰδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες. 545
 ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιφανή πραπίδεςσιν,
 τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν
 ὅττι κέ σ' εἰρωμαι· φάσθαι δὲ σε κάλλιον ἐστίν.
 εἰπ' ὄνομ' ὅττι σε κείθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε, 550
 ἄλλοι θ' οἱ κατὰ ἄστυ καὶ οἱ περιναετάρουσιν.
 οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνάνυμὸς ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται,
 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
 εἰπέ δέ μοι γαῖαν τε τεῆν δῆμόν τε πόλιν τε, 555
 ὅφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκομέναι φρεσὶ νῆες.
 οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἴασιν,
 οὐδέ τι πηδάλί' ἐστὶ, τὰτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 ἀλλ' αὐταὶ ἴασιν νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 καὶ πάντων ἴασιν πόλιας καὶ πύονας ἀγροὺς 560
 ἀνθρώπων, καὶ λαῖτμα τάχιθ' ἄλως ἐκπερόωσιν
 ἥερι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν

οὔτε τι πημάνθηναι ἐπι δέος οὔτ' ἀπολέσθαι.
 ἀλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 Ναυσιθόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι 565
 ἡμῖν, οὔνεκα πομπὸι ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.
 φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἡεροιδῇ πόντῳ
 ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὕρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 ὥς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν, 570
 ἢ κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλου ἔπλετο θυμῷ.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄστινας ἴκεο χώρας
 ἀνθρώπων, αὐτοὺς τε πόλιές τ' εὖ ναιεταώσας,
 ἡμὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, 575
 οἳ τε φιλόξεinoι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 εἰπὲ δ' ὅ τι κλαίεις καὶ οἰδύρεαι ἐνδοθι θυμῷ
 Ἀργείων Δαναῶν ἢ δ' Ἴλίου οἶτον ἀκούων.
 τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
 ἀνθρώποις, ἵνα ἦσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδῇ. 580
 ἢ τίς τοι καὶ πῆδ' ἀπέφθιτο Ἰλιόθι πρό
 ἐσθλὸς ἐὼν, γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, οἷτε μάλιστα
 κῆδιστοι τελέθουσι μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἢ τίς πον καὶ ἐταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς,
 ἐσθλός; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερσίων 585
 γίγνεται ὃς κεν ἐταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνοῦ ἀπόλογοι. Κυκλώπεια.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 „Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
 ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
 τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος ἀνδρῶν.
 οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι 5
 ἢ ὅτ' εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατά δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δῶματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ
 ἡμενοὶ ἐξέλης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
 οἶνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάσσιν· 10
 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα
 εἰρεσθ', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω,
 κήδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες. 15
 νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅφρα καὶ ὑμεῖς
 εἰδετ', ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φηγῶν ὑπο νηλεὲς ἡμᾶρ
 ὑμῖν ξείνος ἔω καὶ ἀπόπροθι δῶματα ναίων.
 εἰμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
 ἀνθρώποισι μέλω, καί μεν κλέος οὐρανὸν ἵκει. 20
 ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ,
 Νήριτον εἰνοσίφυλλον ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλίχιόν τε Σάμη τε καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.
 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλῃ κεῖται 25

πρὸς ζόφον - αἱ δὲ τ' ἀνευθε πρὸς ἥῳ τ' ἡέλιόν τε -
 τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὔτοι ἐργωγε
 ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ιδέσθαι.
 ἢ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρυνε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι· 30
 ὥς δ' αὐτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίη δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐπότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπειθον.
 ὥς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 γίγνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πλοῦνα οἶκον 35
 γαίῃ ἐν ἄλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδὲ' ἐνίσπω,
 ὃν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίῃθεν ἰόντι.

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσευ,
 Ἰσμάρῳ· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἐπραθον, ὦλεσα δ' αὐ-
 τοὺς· 40

ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἄτεμβόμενος κίοι ἴσης.
 ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερχὼ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἠνώγεα, τοὶ δὲ μέγα νῆπιοι οὐκ ἐπείθοντο.
 ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα 45
 ἔσφαζον παρὰ θύνα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγάνευν,
 οἳ σφιν γεῖτονες ἦσαν ἅμα πλέοντες καὶ ἀρείους
 ἥπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἅφ' ἵππων
 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν εἶναι. 50
 ἦλθον ἐπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθηα γίγνεται ὥρη,
 ἠέριοι· τότε δὴ δα κακὴ Διὸς αἴσα παρέστη
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
 στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσιν,
 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐρχέλησιν. 55
 ὄφρα μὲν ἡὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ,

τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάς περ ἔοντας·
 ἦμος δ' Ἡέλιος μετενίσσεται βουλευτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίκονες κλιναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.
 ἔξ δ' ἀφ' ἐκάστης νηὸς εὐκνήμιδες ἑταῖροι 60
 ᾤλονθ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε.

Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 οὐδ' ἄρα μοι προτέρῳ νῆες κλον ἀμφιέλισσαι,
 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρεῖς ἑκαστον αὔσαι, 65
 οἳ θάνου ἐν πεδίῳ Κικόνων ὑπο δρωθέντες.
 νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσαι, ἱστία δέ σφιν 70
 τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν Ἴς ἀνέμοιο.
 καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθμεν, δέξαντες ὀλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προεφύσσαμεν ἠπειρόνδε.
 ἔνθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέατα συνεχὲς αἰεὶ
 κείμεθ', ὁμοῦ καμᾶτο τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες. 75
 ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ ἐϋπλόκαμος τέλεισ' Ἦώς,
 ἱστοὺς στηθάμενοι ἀνά θ' ἱστία λευκὰ ἐρύσαντες
 ἡμεῖα· τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆται τ' ἰθύνον.
 καὶ νύ κεν ἀσκηθῆς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ἀλλὰ με κῆμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαυ 80
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.

Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 γαίης Ἀστυφάγων, οἷτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
 ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδαρ, 85
 αἷψα δὲ δειπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ὅσποιο τε πασσάμεθ' ἠδὲ ποτήτος,
 δὴ τότε ἔργων ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας

οὔτινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δ'ὡς κρένας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας. 90
 οἱ δ' αἰψ' οἰχόμενοι μίγνυν ἀνδράσι λωτοφάγοισιν
 οὐδ' ἄρα λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὀλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι, 95
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἔρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.
 τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη,
 νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
 κιντὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήρας ἐταίρους 100
 σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκείων,
 μὴ πῶ τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθῃται.
 οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον,
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἔρεμιοις.

Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀναχήμενοι ἦτορ. 105
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων,
 ἰκόμεθ', οἳ ἦα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρώσιν,
 ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 πυρροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν 110
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες,
 ἀλλ' οἷγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναλοῦσι κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 παίδων ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν. 115

Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
 γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 ὑλῆεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσiai γεγάασιν
 ἄγριαι· οὐ μὲν γάρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει,
 οὐδὲ μιν εἰσοικνεῖσι κυνηγέται, οἷτε καθ' ὕλην 120

ἄλγεα πάσχουσιν κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
 οὔτ' ἄρα πολὺ μνηστῖν κατασχεταὶ οὔτ' ἀρότοισιν,
 ἀλλ' ἦγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
 ἀνδρῶν χηρεῦει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἰγας.
 οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάροιοι, 125
 οὔδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 νῆας εὐσσελμούς, αἳ κεν τελόιεν ἕκαστα
 ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι, οἳά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν·
 οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοιτο. 130
 οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γε, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλως πολιοῖο παρ' ὄχθας
 ὑδρηλοὶ μαλακοί· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν.
 ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήθρον αἰεὶ
 εἰς ὥρας ἀμῶεν, ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὐδας. 135
 ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματος ἔστιν,
 οὔτ' εὐνάς βαλέειν οὔτε προμνήσῃ ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικέλσαντας μετῆαι χρόνον, εἰσόκε ναυτείων
 θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσῃσι ἀῆται.
 αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, 140
 κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἰγαιοὶ πεφύασιν.
 ἔνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὀρφναίην, οὐδὲ προὔφαινετ' ἰδέσθαι·
 ἄηρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη
 οὐρανόθεν προὔφαινε, κατείχετο δὲ νεφέεσσιν. 145
 ἐνδ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔδ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσελμούς ἐπικέλσαι.
 κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία πάντα,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης· 150
 ἐνθα δ' ἀποβρέξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.

Ἥμος δ' ἠοιγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἡῶς.

νῆσον θαυμάζοντες εδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
 ὥρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 αἴλας ὄρεσκόφους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι. 155
 αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολικάνλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες
 βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 νῆες μὲν μοι ἔποντο δυῶδεκα, ἔς δὲ ἑκάστην
 ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἶψα. 160
 ὥς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 οὐ γάρ πω νηῶν ἐξεφθιτο οἶνος ἐρυθρός,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
 ἠφύσαμεν Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἐλόντες. 165
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν ἐγγυὺς ἰόντων,
 καπνόν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν ὄτων τε καὶ αἰγῶν.
 ἡμος δ' ἥελιος κατέδυν καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 ἡμος δ' ἠοριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως, 170
 καὶ τότε ἔγῳ ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον
 „Ἄλλοι μὲν νῦν μέμνετ', ἐμοὶ ἐρήρηες ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 ἐλθὼν τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οὔτινές εἰσιν,
 ἢ ὅ' οἴγ' ὑβρίζεται τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, 175
 ἢ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.“
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην, ἐκέλευσα δ' ἑταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε προμνήσια λῦσαι.
 οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον,
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτου ἐρετμοῖς. 180
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ' ἐγγυὺς ἰόντα,
 ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἶδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
 ὑψηλὸν, δάφνησι κατηρεφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', ὅτις τε καὶ αἰγες ἱάνεσκον· περὶ δ' αὐλή

ὑψηλὴ δέδμητο κατωφυχέεσσι λίθοισιν 186
μακροῖσιν τε πίτυσιν ἰδὲ θρυσὶν ὑψικόμοισιν.
ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνέαιε πελώριος, ὃς ῥά τε μῆλα
οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ἤδη.
καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον, οὐδὲ ἔφκει 190
ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι
ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.

Ἀὖ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήφας ἐταίρους
αὐτοῦ πάρ νηϊ τε μένειν καὶ νῆα ἐρυσθαι·
αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεξ' ἀρίστους 195
βῆν· ἀτὰρ αἰγεον ἄσκον ἔχον μέλανος οἴνοιο,
ἠδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
ἱρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει,
οὐνεκά μιν σὺν παιδί περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικὶ
ἄξόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δενδρήεντι 200
Φοῖβου Ἀπόλλωνος. ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα,
δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον, αὐτὰρ ἔπειτα
οἶνον ἐν ἀμφοφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας
ἠδὺν ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτόν 205
ἠεῖδη δμῶων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
ἀλλ' αὐτὸς ἄλοχός τε φίλῃ ταμὶν τε μί' οἷη.
τόν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν,
ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
χεῦ', ὁδμὴ δ' ἠδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει, 210
θεσπεσίη· τότ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἄσκον μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἦα
κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι δίστατο θυμὸς ἀγῆνωρ
ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλῃν ἐπιειμένον ἄλκῃν,
ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας. 215

Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδὲ μιν ἐνδον

εὖρομεν, ἀλλ' ἐνόμεινε νομὸν κᾶτα πίονα μῆλα.
 ἔλθοντες δ' εἰς ἄντρον ἐδηγούμεσθα ἕκαστα·
 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βριθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
 ἄρνων ἢ δ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται 220
 ἐρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
 χωρὶς δ' αὐθ' ἔρσαι· ναῖον δ' ὄρω ἄγγεα πάντα,
 γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγ' ἐνθ'
 ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσιν
 τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν, αὐτὰρ ἔπειτα 225
 καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 σηκῶν ἐξελάσαντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρόν ὕδωρ·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην - ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν -
 ὄφρ' αὐτόν τε ἰδοίμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δοίῃ. 229
 οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανείς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
 Ἔνθα δὲ πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν, μένομέν τέ μιν ἔνδον
 ἤμενοι, εἰος ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 ὕλης ἀξαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴῃ.
 ἔντοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὄρουμαγδὸν ἐθήκεν· 235
 ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς मुखὸν ἄντρου.
 αὐτὰρ ὄγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 πάντα μάλ' ὅσσ' ἤμελγε, τὰ δ' ἄρσενα λείπε θυρήφιν,
 ἄρνειούς τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν ἀύλης.
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑφὸς ἀείρας,
 ὄβριμον· οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἰκοσ' ἄμαξαι 241
 ἔσθλαι τετρακύκλοι ἀπ' οὐδοος ὀχλίσσειαν·
 τόσσην ἡλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θυρήφιν.
 ἔξομενος δ' ἤμελγεν οἷς καὶ μηκάδας αἶγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρονον ἦκεν ἐκάστη.
 αὐτίκα δ' ἡμῖσιν μὲν θρόψας λευκοῖο γάλακτος 246
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκεν,
 ἡμῖσιν δ' αὐτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴῃ

μῖνεν αἰνυμένω καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἶη.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ' ἔργα, 250
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δ' ἡμέας
 „ὦ ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρὰ κέλευθα;
 ἢ τι κατὰ προῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε
 οἶά τε ληιστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοῖτ' ἀλόωνται
 ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες; 255
 ὧς ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ
 δεισάντων φθόγγου τε βαρὺν αὐτόν τε πέλωρον.
 ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἐπεσβιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

„Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης, 260
 οἴκαδε ἴμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
 ἦλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι.
 λαοὶ δ' Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν·
 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς 265
 πολλοὺς· ἡμεῖς δ' αὖτε κικανόμενοι τὰ σὰ ροῦνα
 ἰκόμεθ', εἴ τι πόροισι ξεινήτον ἦε καὶ ἄλλως
 δοίης δωτίνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.
 ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεοὺς· ἰκέται δέ τοι εἰμεν.
 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱεστῶν τε ξείνων τε, 270
 ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.“

ὧς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλέεσσι θυμῷ
 „νήπιός εἰς, ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας;
 ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι·
 οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιοχου ἀλέγουσιν 275
 οὐδὲ θεῶν μακάρων, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.
 οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευράμενος περιδοίμην
 οὔτε σέυ οὔθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύει.
 ἀλλὰ μοι εἰφ' ὅπη ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα,
 ἢ που ἐπ' ἔσχατιῃς ἢ καὶ σχεδὸν, ὄφρα δαείω.“ 280

ὣς φάτο πειράζων, ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδότα πολλὰ,
ἀλλὰ μιν ἄφορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσιν·

„Νεῖα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
ἄκρῃ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν· 285
αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.“

ὣς ἐφάμην, ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ,
ἀλλ' ὄγ' ἀναΐξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱάλλεν,
σὺν δὲ δῶμα μάρψας ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, θεῦε δὲ γαῖαν. 290
τοὺς δὲ διὰ μελειστὶ ταμῶν ὠπλίσσατο δόρυον·
ἦσθιτε δ' ὥστε λέων ὄρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν,
ἐγκατά τε σάρκας τε καὶ ὅστέα μυελόεντα.

ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθμεν Διὶ χεῖρας,
σχέτλια ἔργ' ὀρώμεντες· ἀμυχανίῃ δ' ἔχε θυμόν. 295
αὐτὰρ ἐπεὶ Κύνλῳπ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν
ἀνδρόμεα κρῆ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.
τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν
ἴσσουν ἰὼν, ἕλφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, 300
οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.
αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
οὐ γάρ κεν θυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν
χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέειπεν. 305
ὥς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἥῳ δῖαν.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ ἡμελγε κλυτὰ μῆλα,
πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρουον ἦεν ἐκάστη.
αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεύσας ποιησάμενος τὰ ἄεργα, 310
σὺν δ' ὄγε δὴ αὐτε δῶμα μάρψας ὠπλίσσατο δειπνον.
θειπνήσας δ' ἄντρον ἐξήλασε πίονα μῆλα.

δηϊόως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἄψ' ἐπέθηχ', ὥσει τε φαρέτρῃ πᾶμ' ἐπιθείη.
 πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πλόνα μῆλα 315
 Κύνκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
 εἰ πως τισαίμην, δοίῃ δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Κύνκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,
 χλωρὸν ἐλαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὄφρα φοροίῃ 320
 αὐανθῆν. τὸ μὲν ἄμμες εἰσκομεν εἰσορόωντες
 ὅσσον θ' ἰστὸν νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
 φορτίδος εὐρείης, ἣτ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα·
 τόσσον ἦν μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράασθαι.
 τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς, 325
 καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀποξῦσαι δ' ἐκέλευσα·
 οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστάς
 ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλῶ.
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 ἣ ῥα κατὰ σπείλους κέχυτο μεγάλ' ἥλιθα πολλή· 330
 αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάσθαι ἄνωγον,
 ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν αἰείρας
 τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκανοί.
 οἱ δ' ἔλαχον τοὺς ἄν κ' καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 εἰσάρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην. 335
 ἐσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 ἀντίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἦλασε πλόνα μῆλα,
 πάντα μάλ', οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 ἣ τι ὀισάμενος, ἣ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑπόσ' αἰείρας, 340
 ἐξόμενος δ' ἤμελεν ὅς κ' καὶ μηκάδας αἶρας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβροτον ἦκεν ἐκάστη.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἅ ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε δὴ αὐτὲ δύω μάρψας ὠπλίσσατο δόρυπον·

καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς, 346
κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο,

„Κύκλωψ, τῇ, πλε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα
κρέα,

ὄφρ' εἰδῇς οἶόν τι ποτὸν τόδε νηὺς ἐκεκένυθει
ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λουιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
οἴκαδε πέμψειας· σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς. 350
σχέτλιε, πῶς κέν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκοιτο
ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.“

Ὡς ἐφάμην, ὃ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· ἦσατο δ' αἰνώς
ἡδὺ ποτὸν πίνων, καὶ μ' ἦτεε δεύτερον αὐτίς·

„Διὸς μοι ἐτι πρόφρων, καὶ μοι τεὸν οὔνομα εἰπέ
αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίρης. 356
καὶ γὰρ Κυκλώπεςσι φέρει ξείδωρος ἄρουρα
οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὕμβρος ἀέξει·
ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορροῶξ.“

Ὡς φάτ'· ἀτὰρ οἱ αὐτίς ἐγὼ πόρον αἰθήρα οἶνον·
τρεῖς μὲν ἔδωκα φέρων, τρεῖς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν. 361
αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μελιχλοῖσιν

„Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
ἐξερέω· σὺ δὲ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέσθης. 365
Οὔτις ἔμοιγ' ὄνομα· Οὔτιν δέ με κικλήσκουσιν
μήτηρ ἡδὲ πατήρ ἡδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.“

Ὡς ἐφάμην, ὃ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ
„Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισιν, 369
τούς δ' ἄλλους πρόσθεν τὸ δέ τοι ξεινήϊον ἔσται.“

Ἡ καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος, αὐτὰρ ἔπειτα
κειτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, καὶ δὲ μιν ὕπνος
ἦρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος
ψωμοὶ τ' ἀνδρόμεοι· ὃ δ' ἐρεύγετο οἶνοβαρεῖων.
καὶ τότε ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,

εἰως θερμαίνονται· ἐπεσσί τε πάντας εἰαίρων 376
 θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάτνους ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἄψεσθαι, χλωρός περ ἑὼν, διεφαίνεται δ' αἰνῶς,
 καὶ τότε ἑγὼν ἄσπον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἐταί-
 ροι 380

ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων,
 οἳ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλάτνον, ὅξυν ἐπ' ἄκρῳ,
 ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερόθεις
 δίνεον, ὥς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
 τρυπάνῳ, οἳ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσελοῦσιν ἱμάντι 385
 ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·
 ὥς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες
 δινέομεν, τὸν δ' αἶμα περίρρεε θερμὸν ἑόντα.
 πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν αὐτμῇ
 γλήνῃς καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίξαι. 390
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἦε σκέπαρνον
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα λάχοντα
 φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὥς τοῦ σίξ' ὀφθαλμοὺς ἐλαίνεω περὶ μοχλῷ.
 σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν, περὶ δ' ἰαχε πέτρῃ, 395
 ἡμεῖς δὲ δεισάντες ἀπεσσύμεθ'. αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ.
 τὸν μὲν ἐπειτ' ἔρριπεν ἀπὸ ἔο χερσὶν ἀλύνων,
 αὐτὰρ ὁ Κύνκλωπας μεγάλ' ἤπνευ, οἳ ῥά μιν ἐμφὶς
 ᾤκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἡνεμοέσσας. 400
 οἳ δὲ βοῆς ἄλκοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
 ἰστάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος ὅττι ἐ κήδοι·

„Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὦδ' ἐβόησας
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀϋπνοὺς ἄμμε τίθησθα;
 ἢ μή τις σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει; 405
 ἢ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἢ βίηφιν;“

Τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρον προσέφη κρατερὸς Πολύ-
φημος

„ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλω, οὐδὲ βίηφιν.“

Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον

„εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται οἶον ἔοντα, 410

νοῦσόν γ' οὐπὼς ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι,

ἀλλὰ σύγ' εὖχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.“

Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπίοντες, ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλου κῆρ,

ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μήτις ἀμύμων.

Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν, 415

χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθου εἴλε θυράων,

αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο χεῖρε πετάσσας,

εἰ τινα που μετ' ὅεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε·

οὔτω γάρ που μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.

αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο, 420

εἰ τίς ἐταίροισιν θανάτου λύσιν ἦδ' ἐμὸι αὐτῷ

εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,

ὥστε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγυῖθεν ἦεν.

ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.

ἄρσενες οἵπες ἦσαν ἐντρεφές, δασύμαλλοι, 425

καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδυεφές εἶρος ἔχοντες·

τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισιν,

τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εὐδὲ πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς,

σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,

τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἵτην σάουντες ἐταίρους. 430

τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ὅεες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε -

ἄρνεϊὸς γὰρ ἔην, μήλων ὅχ' ἄριστος ἀπάντων -

τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεις

κείμεν· αὐτὰρ χερσὶν ἁώτου θεσπεσίῳ

νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμεν τετληότι θυμῷ. 436

ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῖου

καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενά μῆλα,
 θηλείαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
 οὐδατα γὰρ σφαραγεῦντο. ἀναξ δ' ὀδύνησι κακῆσιν
 τειρόμενος πάντων οἴων ἐπεμαίετο νῶτα 441
 ὀφθαλμῶν ἑσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων οἴων στέρνοισι δέδεντο.
 ὕστατος ἄρνεϊὸς μῆλων ἔστειχε θύραζε,
 λαχνῷ στεινόμενος καὶ ἔμοι πυκινὰ φρονέοντι. 445
 τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερός Πολύφημος
 „Κριὲ πέπον, τί μοι ᾧδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 ὕστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεται οἴῳν,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης
 μακρὰ βιβὰς, πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις,
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεται ἀπονέεσθαι 451
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος. ἦ σὺγ' ἀνακτος
 ὀφθαλμῶν ποθέεις, τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, θαμασσάμενος φρένας οἴνω,
 Οὔτις, ὃν οὔπω φημι πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον.
 εἰ δὴ ὁμοφρονέοις ποτιφωνήεις τε γένοιο 455
 εἰπεῖν ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἤλασκάξει·
 τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλη
 θεινομένου φαίνοιο πρὸς οὔδει, καὶ δέ κ' ἐμὸν κῆρ
 λωφήσεις κακῶν, τὰ μοι οὔτιδανὸς πόρην Οὔτις.“
 ὣς εἰπὼν τὸν κριὸν ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε. 461
 ἐλθόντες δ' ἡβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς
 πρῶτος ὑπ' ἄρνεϊοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἐταίρους.
 καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταυανπόδα, πίονα θυμῷ,
 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὅφρ' ἐπὶ νῆα 465
 ἰκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἶων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἐκάστω
 κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θεῶς καλλίτριχα μῆλα

πόλλ' ἐν νηϊ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρόν ὕδωρ. 470
οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτου ἐρετμοῖς.
ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσσηύδων κερτομίοισιν·

„Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταί-
ρους 475

ἔδμεναι ἐν σπηϊ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφιν.
καὶ λίην σέγ' ἐμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα,
σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄξιο σῶ ἐνὶ οἴκῳ
ἔσθιέμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.“

Ὡς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόφι μᾶλλον·
ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο, 481

καὶ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρόχροιο.

[τυτθὸν ἐδούνησεν δ' οἴηλον ἄκρον ἰκέσθαι.]

ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·

τὴν δ' αἰψ' ἠπειρόνδε παλιρρόδιον φέρε κῦμα, 485

πλημυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.

αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν

ὥσα παρῆξ· ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα

ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν,

κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον. 490

ἀλλ' ὅτε δὴ οἷς τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,

καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσσηύδων· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι

μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·

„Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζεμεν ἄγχιον ἄνδρα;

ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα 495

αὐτὶς ἐς ἠπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.

εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ ἢ αὐδήσαντος ἄκουσεν,

σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆλα δοῦρα

μαρμάρῳ ὀκροῖεντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησιν.“ 499

Ὡς φάσαν, ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν

ἀλλὰ μιν ἄπορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ

„Κύκλωψ, αἶ κέν τις σε καταθυητῶν ἀνθρώπων
ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀικελίην ἀλαωτύν,
φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.“ 505

Ὡς ἐφάμην, ὃ δέ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μύθῳ
„ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάναι.
ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
Τηλέμος Εὐρουμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκέκαστο
καὶ μαντευόμενος κατεγῆρα Κυκλώπεσσιν· 510
ὃς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὁπωπῆς.

ἀλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν·
νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλέρος τε καὶ οὔτιδανός καὶ ἄικυς 515
ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἐδαμάσασατο υἱῷ.
ἀλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσσεῦ, ἵνα τοι παρ' ἑλίκῃ θεῶν
πομπὴν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν ἐννοσίγαιον·
τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεταὶ εἶναι·
αὐτὸς δ', αἶ κ' ἐθέλῃς, λήσεται, οὐδέ τις ἄλλος 520
οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θυητῶν ἀνθρώπων.“

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
„αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀἴδος εἰσω,
ὥς οὐκ ὀφθαλμόν γ' λήσεται οὐδ' ἐνοσίχθων.“ 525

Ὡς ἐφάμην, ὃ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·

„Κλυθι, Ποσειδάον γαιήοχε, κυανοχαῖτα·
εἰ ἐτεόν γε σὸς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεταὶ εἶναι,
δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἴκαδ' ἱκέσθαι 530
[υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα].

ἀλλ' εἰ σὶ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι

οἶκον ἐνὶ κτίμενον καὶ ἐὼν ἐς πατρίδα γαίαν,
ὅψ' ἐκ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἅπο πάντας ἐταίρους,
νῆος ἐπ' ἀλλοτρίης, εὗροι δ' ἐν πῆματα οἶκον." 535

ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε κυανοχαίτης
αὐτὰρ ὅγ' ἑξ' αὖτις πολὺ μείζονα λαὸν αἰείρας
ἧκ' ἐπιδινύσας, ἐπέρρισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον,
καὶ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρωτόροιο
τυτθὸν, ἐδεύησεν δ' οἴηλον ἄκρον ἰκέσθαι. 540

ἔκλυσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι
ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἐνθα περ ἄλλαι
νῆες εὐσσελμοὶ μένον ἄθροαι, ἄμφι δ' ἐταῖροι
εἴατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ, 545

νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθόντες ἐκέλευμεν ἐν ψαμάθοισιν,
ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλόντες
δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίλοι ἴσῃς.
ἄρνοιον δ' ἔμοι οἶον ἐϋκνήμιδες ἐταῖροι 550

μῆλων δαιομένων δόσαν ἕξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
ῥέξας μῆρ' ἔκαιον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
νῆες εὐσσελμοὶ καὶ ἔμοι ἐρήρηες ἐταῖροι. 555

ὥς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἡμεῖθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἡμος δ' ἥελιος κατέδυν καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
ἡμος δ' ἡρογένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως, 560

δὴ τότε ἔγων ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε προμνήσια λῦσαι
οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνουν καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον,
ἕξῃς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.

Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ, 565
ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων καὶ Κίρκης.

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
Αἰολος Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δὲ τέ μιν πέρι τεῖχος
χάλκεον ἄρρηκτον, λισσῇ δ' ἀναδεδρόμε πέτρῃ.
τοῦ καὶ δῶδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν, 5
ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
ἔνθ' ὄγε θυγατέρας πόρεν νῆασι εἶναι ἀκοίτις.
οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ
δαίνυνται· παρὰ δέ σφιν ὀνείατα μυθία κεῖται,
κνισῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ 10
ἥματα· νύκτας δ' αὐτε παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν
εὖδουσ' ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσιν.
καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθαι πόλιν καὶ δῶματα καλά.
μῆνα δὲ πάντα φίλει με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,
Ἴλιον Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν· 15
αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ ὁδὸν ἦτεον ἥδ' ἐκέλευον
πεμπέμεν, οὐδέ τι κεῖνος ἀνήνατο, τεῦχε δὲ πομπήν.
δῶκέ μοι ἐκδείρας ἄσκὸν βοδὸς ἐννεώροιο,
ἐνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδρησε κέλευθα· 20
κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
ἡμὲν πανέμεναι ἥδ' ὀρνύμεν ὃν κ' ἐθέλῃσιν.

νῆϊ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδδει μέρμιδι φαιερῇ
 ἄργυρῃ, ἵνα μὴ τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἄηvai, 25
 ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
 ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν.

Ἐννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμᾶν,
 τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα,
 καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντας. 30
 ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
 αἶει γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, οὐδέ τω ἄλλω
 δῶχ' ἐτάρων, ἵνα θᾶσσον ἰκοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 καὶ μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἰκαδ' ἄγεσθαι
 δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἴπποτάδαο· 36
 ὦδε δέ τις εἵπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

„ὦ πόποι, ὥς ὃδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
 ἀνθρώποις, ὅτεών τε πόλιν καὶ γαίαν ἵκηται.
 πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ 40
 ληΐδος· ἡμεῖς δ' αὐτε ὁμῇν ὁδὸν ἐκτελέσαντες
 οἰκαδὲ νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
 καὶ νῦν οἱ τὰδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃτι
 Αἰολός· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδῶμεθα ὅτι τὰδ' ἐστὶν
 ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκήϊ ἐνεσθιν.“ 45

Ὡς ἔφασαν, βουλή δὲ κακὴ νίκησεν ἐταίρων·
 ἀσκήν μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν,
 τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
 κλαίοντας, γαίης ἄπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔργωγε
 ἐργόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζα 50
 ἢ πεσῶν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
 ἢ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
 ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα, καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ
 κείμεν· αἱ δ' ἐφέρουτο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ

αὐτὶς ἐπ' Αἰολίην νῆσον, στενάχοντο δ' ἑταῖροι. 55

Ἔνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδαρ,
αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.

αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον,
βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δῶματα· τὸν δ' ἔκλχανον 60
δαινύμενον παρὰ ἥ τ' ἀλόχῳ καὶ οἴσι τέκεσσιν.

ἔλθόντες δ' εἰς δῶμα παρὰ σταδμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἔξομεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἐκ τ' ἐρέοντο

„Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
ἦ μὲν σ' ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἀφίκοιο 65
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ ποῦ τοι φίλον ἐστίν.“

Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μεταφώνεον ἀχθυμένος κῆρ
„Ἄσάν μ' ἔταροι τε κακοὶ πρὸς τοῖσιν τε ὕπνος
σχέτλιος. ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὕμνῳ.“

Ὡς ἐφάμην μαλακοῖσι καθαρπτόμενος ἐπέεσσιν· 70
οἱ δ' ἄνεω ἐρέοντο· πατὴρ δ' ἡμῖβετο μῦθῳ

„Ἐρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζώοντων·
οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
ἄνδρα τὸν ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν.
ἔρρ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις.“ 75

Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
ἔνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ.

τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλγερεινῆς
ἡμετέρῃ ματίῃ, ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.

Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ· 80
ἰβδομάτῃ δ' ἰκόμεσθα Λάμον αἰπὺ πτολίεθρον,
Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
ἡπύει εἰσελάων, ὃ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει.

ἔνθα κ' αὔπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς,
τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων·
ἔγγυς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι. 85

ἐνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἦλθομεν, ὃν περὶ πέτρῃ
 ἡλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν,
 ἄκται δὲ προβλήτες ἐναντία ἀλλήλησιν
 ἐν στόματι προὔχουσιν, ἀραιή δ' εἰσοδὸς ἐστίν, 90
 ἐνθ' οἷγ' εἰσὼ πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 αἱ μὲν ἄρ' ἐντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 πλησίαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κύμα γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον, λευκή δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.
 αὐτὰρ ἐγὼν οἶος σχέθιον ἔξω νῆα μέλαιναν, 95
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας·
 ἔστην δὲ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν.
 ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' οἷον ὄρωμεν ἀπὸ χθονὸς αἰτθοντα.
 δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας 100
 οὔτινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῆτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δῶα κρίνας, τρίτατον κήρυχ' αἴμ' ὀπάσσας.
 οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδὸν, ἥπερ ἄμαξαι
 ἄστυνδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.
 κούρη δὲ ξύμβλητο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ, 105
 θυγατέρ' Ἰφιδίμῃ Αἰστρυγόνος Ἀντιφάταο.
 ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον
 Ἀρτακίην· ἐνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστν φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἐκ τ' ἐρέοντο
 ὅσστις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσοι. 110
 ἡ δὲ μίλ' ἀντίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑπερεφθὲς δῖα.
 οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εὖρον ὄσσην τ' ὄρεος κορυφὴν, κατὰ δ' ἔστρυγον αὐτήν.
 ἡ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτηα,
 ὃν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον. 115
 ἀντίχ' ἔνα μάρψας ἐτάρων ὀπλίσσατο δεῖπνον·
 τῷ δὲ δὴν αἰέξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.
 αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοήην διὰ ἄστεος· οἱ δ' αἰόντες

ποίτων ἰφθίμοι Αἰστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 μυριοί, οὐκ ἄνδρεσσιν ἑοικότες, ἀλλὰ Γίγασιν. 120
 οἳ δ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθείσι χερμαδίοισιν
 βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει
 ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων·
 ἰχθυῖς δ' ὥς πείρουτες ἀτερπέα θάττα φέροντο.
 ὅφρ' οἱ τοὺς ὄλεκον λιμένος πολυβενθέος ἐντός, 125
 εὐφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 τῷ ἀπὸ πείσματ' ἐκοῦσα νεὸς κυανοπρώροιο.
 αἴψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν·
 οἳ δ' ἅλα πάντες ἀνέρριψαν, δειδαντες ὀλεθρον. 130
 ἱσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας
 νηὺς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολλέες αὐτόθ' ὄλοντο.
 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀναχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
 Αἰαΐην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναιεν 135
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα,
 αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φρεσιμβρότου Ἥελιοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 ἐνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ καταγαγόμεσθα σιωπῇ 140
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 ἐνθα τότε ἐκβάντες δύο τ' ἡμάτα καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλος' Ἡὼς,
 καὶ τότε ἐγὼν ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν καὶ φάσγανον ὅξυ 145
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνῆλθον ἐς περιωπῆν,
 εἰ πῶς ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπῆν τε πυθοίμην.
 ἔστην δὲ σκοπιῆν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι εἴσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ θυρῶν πυκνὰ καὶ ὕλην. 150

μερμήριζα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
 ἔλθειν ἠδὲ πυνθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἶθοπα καπνόν.
 ὣδε δέ μοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' ἔλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
 δεῖπνον ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πυνθέσθαι. 155
 ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιῶν νεὸς ἀμφιελίσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα,
 ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
 ἦκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης
 πιόμενος· δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἡελίοιο. 160
 τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα·
 πληῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν,
 καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπιτατο θυμός.
 τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 εἰρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ 165
 εἶασ'· αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥωπᾶς τε λύγους τε,
 πείσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν
 πλεξάμενος συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου,
 βῆν δὲ καταλοφάδεια φέρον ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὐπὼς ἦεν ἐπ' ὤμου 170
 χειρὶ φέρειν ἑτέρω· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 καὶ δ' ἐβαλον προπάρουθε νεὸς, ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μιλixίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·

„ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ', ἀχρῦμένοι
 περ,

εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ. 175
 ἀλλ' ἄγετ', ὅφρ' ἐν νηϊ θοῇ βρώσις τε πόσις τε,
 μνησόμεθα βρώμης μὴδὲ τρυχώμεθα λιμῷ.“

Ὡς ἐφάμην, οἱ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πύθοντο·
 ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο
 θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν. 180
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,

χειρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαίτα.
 ὥς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
 ἡμος δ' ἥελιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν, 185
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ φηγμῖνι θαλάσσης.
 ἡμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγων ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον

„[Κέκλυτέ μεν μύθων, κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι·]
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος οὐδ' ὅπη ἡώς, 190
 οὐδ' ὅπη ἥελιος φρασίμβροτος εἰς ὑπὸ γαῖαν
 οὐδ' ὅπη ἀννέται· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον
 εἰ τις ἔτ' ἔσται μῆτις. ἐγὼ δ' οὐκ οἶομαι εἶναι.
 εἶδον γὰρ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν
 νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπειρίτος ἑστεφάνωται· 195
 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' εἴνι μέσση
 ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ θρυμὰ πικνὰ καὶ ὕλην.“

ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ
 μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο
 Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος, ἀνδροφάγοιο. 200
 κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
 ἀλλ' οὐ γάρ τις προῆξίς ἐγίγνετο μυρομένοισιν.

Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας εὐκνήμιδας ἑταίρους
 ἠρίθμεον, ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα·
 τῶν μὲν ἔγων ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής. 205
 κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πᾶλλομεν ὦκα·
 ἐκ δ' ἔθορε κλήρος μεγαλήτορος Εὐρύλοχοιο.
 βῆ δ' ἔκναι, ἅμα τῶγε δύω καὶ εἰκοσ' ἑταῖροι
 κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γοώοντας ὀπισθεν.
 εὖρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δῶματα Κίρκης 210
 ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.

ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἢ δὲ λέοντες,
 τοὺς αὐτὴ κατέθελεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.

οὐδ' οἷγ' ὥρμηθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
οὐρῆσιν μακρῆσι περισσαινόντες ἀνέσταν. 215

ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἄνακτ' αἴνες δαίτηθεν λόντα
σαίνουσ'· αἶψ' αἶψ' γάρ τε φέρει μελλίγματα θυμοῦ·
ὥς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώονυχες ἡδὲ λέοντες
σαῖνον· τοὶ δ' ἔδδειςαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο, 220

Κίρκης δ' ἐνδον ἄκουον ἀειδούσης ὑπὶ καλῇ,
ἱστὸν ἐποικομένης μέγαν ἄμβροτον, οἷα θεᾶν
λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
ὅς μοι κῆδιστος ἐτάρων ἦν κεδνότατός τε· 225

„ὦ φίλοι, ἐνδον γάρ τις ἐποικομένη μέγαν ἱστὸν
καλὸν αἰοιδίαι – δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν –
ἢ θεὸς ἢ γυνή· ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον.“

Ἦς ἄρ' ἐφώνησεν, τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
ἡ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὥϊξε φαινὰς 230

καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, οἷσάμενος ὅσῳ εἶναι.
εἶσεν δ' εἰσαγαγοῦσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε,
ἐν δὲ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρόν
οἶνω Πραμνεῖω ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτω 235

φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖατο πατρίδος αἵης
αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκεν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
ῥάβδῳ πεπληγυῖα κατὰ σφυροῖσιν ἐέργυν.

οἱ δὲ σῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
καὶ θέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος ὥς τὸ πάρος περ.
ὥς οἱ μὲν κλαίοντες ἐέρχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη 241
πάρ' ᾧ ἄκυλον βάλαυόν τ' ἐβαλεν καρπὸν τε κρανείης
ἔδμεναι, οἷα σῦες χαμαιευνάδες αἶν ἐδουσιν.

Εὐρύλοχος δ' ἄψ' ἦλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον. 245

οὐδὲ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἰεμένος περ,
 κῆρ ἄχει μεγάλῳ βεβολημένος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὤλετο θυμός.
 ἀλλ' ὅτε δῆ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,
 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον· 250
 „Ἦιομεν, ὥς ἐκέλευες ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσ-
 σεύ·

ευρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλὰ
 [ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ].
 ἔνθα δέ τις μέγαν ἱστὸν ἐποιχομένην λίγ' αἶιδεν
 ἣ θεὸς ἦε γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες. 255
 ἣ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε φαιινὰς
 καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, οἰσάμενος δόλον εἶναι.
 οἱ δ' ἅμ' αἰστώθησαν ἀολλέες, οὐδὲ τις αὐτῶν
 ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον.“ 260
 „Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλου
 ὦμουν βαλόμεν, μέγα χάλκεον, ἀμφὶ δὲ τόξα·
 τὸν δ' ἄψ ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἠγγήσασθαι.
 αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλλίσσεται γούνων
 [καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα]. 265
 „Μῆ μ' ἄγε κείσ' ἀέκοντα, διοτρεφες, ἀλλὰ λίπ'
 αὐτοῦ·

ἴδω γὰρ ὥς οὔτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι οὔτε τιν' ἄλλον
 ἄξεις σὼν ἐτάρων· ἀλλὰ ξὺν τοῖσδεσι θᾶσσον
 φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἡμαρ.“
 „Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειποι
 „Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ 271
 ἔσθων καὶ πίνων, κοίλῃ παρὰ νηϊ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἰμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.“
 „Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης·
 ἀλλ' ὅτε δῆ ἄρ' ἐμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας 275

Κίρκης ἵξεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 ἔνθα μοι Ἑρμείας χρυσόρραπις ἀντεβόλησεν
 ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἑοικώς,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη. 279
 ἐν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

„Πῇ δ' αὐτ', ὦ δύστηνε, δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος,
 χώρου αἰδρις ἐών; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχεται, ὥστε σύες, πυκινοὺς κενθμῶνας ἔχοντες.
 ἢ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; οὐδέ σε φημι
 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σὺγ' ἔνθα περ ἄλλοι. 285
 ἀλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἡδὲ σωσώ·
 τῇ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δῶματα Κίρκης
 ἔρχευ, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλάλησιν κακὸν ἡμαρ.
 πάντα δέ τοι ἔρῳ ὀλοφώϊα δῆνεα Κίρκης.
 τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτω· 290
 ἀλλ' οὐδ' ὥς θέλξει σε θυνήσεται· οὐ γὰρ ἑάσει
 φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δώσω, ἔρῳ δὲ ἕκαστα.
 ὁππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκει ῥάβδῳ,
 δὴ τότε σὺ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπαίξαι ὥστε κτάμεναι μενεαίνων. 295

ἢ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
 ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνὴν,
 ὅφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτόν τε κομίσσῃ·
 ἀλλὰ κέλεσθαί μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι
 μήτι σοὶ αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο, 300
 μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θεῇη.“

Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργεифόντης
 ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 ῥίξῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἰκελον ἄνθος·
 μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δὲ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται. 306
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον

νησον ἀν' ὑλήεσσας, ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
ἦλθα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.

ἔστην δ' εἰνὶ γυρῷσι θεῶς καλλιπλοκάμοιο· 310

ἔνθα στάς ἐβόησα, θεὰ δέ μεν ἐκλυεν ἀνδῆς.

ἡ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε φαιινὰς

καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν ἀκαχήμενος ἦτορ.

εἶσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνον ἀργυροῆλου,

καλοῦ δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θορήνυς ποσὶν ἦεν· 315

τεῦξε δέ μοι κυκῶ χροσέω δέπα, ὄφρα πίοιμι,

ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.

αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἐκπιον οὐδέ μ' ἔθελξεν,

ῥάβδῳ πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν· 319

„Ἐρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων.“

ὥς φάτ', ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ

Κίρκῃ ἐπήϊξα ὥστε κτάμεναι μνηστῆρων.

ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,

καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδὲ το-

κῆς; 325

θαῦμά μ' ἔχει ὥς οὔτι πῶν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.

νῦν δὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,

ὅς κε πῖη καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.

[σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσι κήλητος νόος ἔστί.]

ἡ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὄντε μοι αἰεὶ 330

φάσκεν ἐλεύσεσθαι χρυσόοραπις Ἀργεϊφόντης,

ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηϊ μελαίνῃ.

ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θέο, νῶϊ δ' ἔπειτα

εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβείομεν, ὄφρα μιγέντε

εὐνῇ καὶ φιλότῃ πεποίδομεν ἀλλήλοισιν.“ 335

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειποι

„ὦ Κίρκη, πῶς γάρ με κέλει σοὶ ἥπιον εἶναι,

ἢ μοι σὺς μὲν ἐθῆκας ἐνὶ μεγάροισιν ἑταίρους,

αὐτον δ' ἐνθάδ' ἔχουσα δολοφρονέουσα καλεύεις
 ἐς θάλαμόν τ' ἵεναι καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς, 340
 ὄφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης.
 οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι
 μήτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο." 344

"Ὡς ἐφάρμην, ἣ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν ὥς ἐκέλευον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ' ὁμοσέν τε τελευτήσέν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.

Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τέσσαρες, αἱ οἱ δῶμα κάτα θρήσκειραι ἔασιν. 349
 γίννονται δ' ἄρα ταίγ' ἐκ τε κρηνέων ἀπὸ τ' ἀλσέων
 ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἷτ' εἰς ἅλαδε προρέουσιν.
 τάων ἣ μὲν ἔβαλλε θρόνοισι ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 πορφύρεα καθύπερθ'· ὑπένερχε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἣ δ' ἑτέρῃ προπάροιθε θρόνων ἐτίτανε τραπέζας
 ἀργυρέας, ἐπὶ δὲ σφι τίθει χρύσεια κάνεια· 355
 ἣ δὲ τρίτῃ κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐίρνα
 ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἣ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· λαίνετο δ' ὕδωρ.

αὐτὰρ ἐπειθ' ἔζεσεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ, 360
 ἔς ὃ' ἀσάμινθον ἔσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλιοι,
 θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὄφρα μοι ἐκ κάματος θυμοφθόρον εἴλετο γυῖων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ λουῖσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἄμφι δὲ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἥδ' ἑταῖρα, 365
 εἶσε δὲ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνον ἀργυροῆλου,
 καλοῦ δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσσὶν ἦεν·
 [χέρονιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φερούσα
 καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νύψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν. 370

σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἰδᾶτα πόλλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρόντων·]
 ἐσθιέμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ,
 ἀλλ' ἤμην ἄλλοφρονέων, κακὰ δ' ὅσσετο θυμός.

Κίρκη δ' ὥς ἐνόησεν ἐμ' ἤμενον οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 χείρας ἰάλλοντα, κρατερὸν δέ με πένθος ἔχοντα, 376
 ἄγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Τίφθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔξαι ἴσος ἀναῖδρ,
 θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἄπται οὐδὲ ποτήτος;
 ἢ τινα πού δόλον ἄλλον δῖσαι· οὐδέ τί σε χρὴ 380
 δειδίμεν· ἦδη γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερὸν ὄρκον.“

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 „ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
 πρὶν τλαίη πάσασθαι ἐδητύος ἠδὲ ποτήτος,
 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πειν φαρμέμεν τε κελεύεις, 386
 λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἐρίφρας ἐταίρους.“

Ὡς ἐφάμην, Κίρκη δὲ διέκ μεγάροιο βεβήκει
 ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέργε συφειοῦ,
 ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν. 390
 οἱ μὲν ἔπειτ' ἐστήσαν ἐναντίοι, ἢ δὲ δι' αἰτῶν
 ἐρχομένη προσάλειφεν ἐκάστῳ φάρμακον ἄλλο.
 τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ας πρὶν ἔφρυσεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη·
 ἄνδρες δ' ἄψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν 395
 καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μεῖζονες εἰσοράσθαι.
 ἐγνωσαν δ' ἐμὲ κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδν γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' ἑλάτρε καὶ αὐτή.
 ἢ δὲ μεν ἄγχι σταῖσα προσηύδα δια θεάων

100

„Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοήν καὶ θῖνα θαλάσσης.

νηα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσετε ἥπειρόνδε,
κτῆματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα·
αὐτὸς δ' ἄψ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἐρήφρας ἐταίρους.“ 405

Ὅς ἔφατ', αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπεΐθετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοῇν καὶ θῖνα θαλάσσης.
εὐρον ἔπειτ' ἐπὶ νηϊ θοῇ ἐρήφρας ἐταίρους
οἰκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντας.
ὥς δ' ὅτ' ἂν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας, 410
ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' ἐτι σηκοὶ
λοχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκῶμεναι ἀμφιδέουσιν
μητέρας· ὥς ἐμὲ κτεῖνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς 415
ὥς ἔμεν ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίαιτο καὶ πόλιν αὐτὴν
τροχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἔτραφεν ἠδ' ἐγένοντο·
καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

„Σοὶ μὲν νοστήσαντι, διοτρεφές, ὥς ἐχάρημεν,
ὥς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαίαν· 420
ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων κατάλεξον ὄλεθρον.“

Ὅς ἔφραν, αὐτὰρ ἐγὼ προσέειπον μαλακοῖς ἐπέεσσιν
„νηα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσομεν ἥπειρόνδε,
κτῆματα δὲ σπήεσσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθ', ἵνα μοι ἅμα πάντες ἔψησθε, 425
ὄφρα ἴδῃθ' ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης
πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.“

Ὅς ἐφάμην, οἱ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
Εὐρύλοχος δέ μοι οἷος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους
[καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·] 430

„Ἄ δειλοί, πόσ' ἔμεν; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων,
Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, ἥ κεν ἅπαντας
ἢ σῶς ἢ ἐλκύους ποιήσεται ἢ δὲ λείοντας,
οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη,

ὥσπερ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσανλον ἴκοντο 435
 ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τούτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο."

"Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμήριζα,
 σπασσάμενος τανύηκες αορὰ παχέος παρὰ μηροῦ,
 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδ' αἶσδε πελάσσαι, 440
 καὶ πηῶ περ εἶντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἑτάροι
 μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·

„Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἔασομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ παρ' νηϊ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δῶματα Κίρκης." 445

"Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνῆλθον ἠδὲ θαλάσσης.
 οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηϊ λείλειπτο,
 ἀλλ' ἔπετ'· ἔδδειςεν γὰρ ἐμὴν ἑκπαγλον ἐνιπῆν.

Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
 ἐνδυκέως λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ, 450
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας οὐλας βάλεν ἠδὲ χιτῶνας·
 δαιτυμένους δ' εὖ πάντας ἐφένεομεν ἐν μεγάροισιν.
 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τ' ἐσάντα,
 κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.
 ἦ δὲ μεν ἄρχι σταῖσα προσηύδα δῖα θεάων 455

„[Διογενὲς Αἰετριάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 μηκέτι νῦν θαλερόν γάον ὄρνυτε· οἶδα καὶ αὐτῇ
 ἡμὲν ὅσ' ἐν πόντῳ πάθεται ἄλγεα ἰχθυόεντι,
 ἠδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου.
 ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον, 460
 εἰσόκεν αὐτῆς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
 οἶον ὅτε πρῶτιστον ἐλείπετε πατρίδα γαίαν
 τροχέης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσκελεές καὶ ἄθνημοι,
 αἰὲν ἄλγος χαλεπὴς μεμνημένοι· οὐδέ ποθ' ὑμῖν 464
 θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπειὴ μάλα πολλὰ πέποσθε."

"Ὡς ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ·

ἐνθα μὲν ἤματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,
 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη,]
 καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφαν ἐρήρες ἐταῖροι 471

„Δαιμόνι, ἦδη νῦν μιμνήσκεο πατρίδος αἰῆς,
 εἰ τοι θέσφατόν ἐστι σωθῆναι· καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐυκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.“

[Ὡς ἔφαν, αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπεῖθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα 476
 ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 ἤμος δ' ἥλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρον σκυόεντα.]

Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς 480
 γούνων ἑλλιτάνευσα, θεὰ δέ μεν ἔκλυεν ἀνδρῆς·
 [καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·]

„ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν ἦν περ ὑπέσθης,
 οἴκαδε πεμφέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσεται ἦδη,
 ἦδ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μεν φθινύθουσι φίλον κῆρ 485
 ἄμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύ γε νόσφι γένηαι.“

Ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων
 „Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῶ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ·
 ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι καὶ ἰκέσθαι 490
 εἰς Ἴδαιο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαιο,
 μάντης ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἔμπεδοί εἰσιν·
 τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνηα
 οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιάι ἀΐσσουσιν.“ 495

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
 ᾔθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρᾶν φάος ἡελίοιο.

αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον 500

„ὦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
εἰς Ἄϊδος δ' οὐπω τίς ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.“

ὧς ἐφάμην, ἣ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διαθεάων
„Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μή τι τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηὶ μελέσθω, 505

ἰστὸν δὲ στήσας ἀνὰ θ' ἰστία λευκὰ πετάσσας
ἦσθαι· τὴν δέ κέ τοι πνοιή Βορέας φέροισιν.

ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσῃς,
ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης,
μακρά τ' αἰγίροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, 510

νηῖα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ,
αὐτὸς δ' εἰς Ἄϊδα ἰέναι δόμον εὐρώεντα.

ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσιν
Κώκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἴστιν ἀπορροῶξ,
πέτρῃ τε ξύνεσις τε δὺο ποταμῶν ἱριδούπων· 515

ἐνθα δ' ἐπειθ', ἥρως, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
βόθρου ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα,

ἄμφ' αὐτῷ δὲ χοῆν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδὲ οἶνον,

τὸ τρίτον αὐθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφειτα λευκὰ παλύνειν.
πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμεινυὰ κάρηνα, 521

ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην στεῖραν βοῦν, ἥ τις ἀρίστη,
ῥέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἰσθλῶν,

Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὅν ἱερυσέμεν οἶον
παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν. 525

αὐτὰρ ἐπὶν εὐχῇσι λίσσῃ κλυτὰ θεὸν νεκρῶν,
ἐνθ' ὅν ἀρνείον ῥέξειν θῆλύν τε μέλαιναν

εἰς Ἐρεβος στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέεσθαι
ἴμενος ποταμοῖο ῥοάων· ἐνθα δὲ πολλὰ

ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνηῶτων. 530

δὴ τότ' ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνωῖξαι
 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμῳ τ' Αἰδῇ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ 535
 ἦσθαι, μηδὲ ἂν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 αἵματος ἄσπον ἱμεν πρὶν Τειρεσίαιο πνθίσθαι.
 ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
 ὅς κέν τοι εἰπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πάντων ἐλεύσεται ἰχθυόευντα." 540

"Ὡς ἔφατ', αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσει·
 αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἔνυντο νύμφη,
 λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱεῦτι
 καλὴν χρυσεῖην, κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην. 545
 αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δῶματ' ἰὼν ὠτρυνον ἐταίρους
 μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·

„Μηκέτι νῦν εὐδοντες ἄωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον,
 ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότιμα Κίρκη." 549

"Ὡς ἐφάμην, τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἄρῃνων.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους.

Ἐλπήνωρ δὲ τις ἔσκε νεώτατος, οὔτε τι λήν
 ἄλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηγῶς,
 ὅς μοι ἄνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δῶμασι Κίρκης,
 ψύχρος ἱμεῖρων, κατελέξατο οἶνοβαρείων· 555

κινυμένων δ' ἐτάρων ὄμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας
 ἐξαπλῆγς ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἦσιν
 ἄψορον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν· ἐκ δὲ οἱ αὐχὴν
 ἀστραγάλων ἑάγη, ψυχὴ δ' Αἰδόςδε κατήλθεν. 560
 ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον εἶπον·

„Φάσθε νῦν ποῦ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·

ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
εἰς Ἀῖδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαιο.“ 565

Ὡς ἐφάμην, τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
ἑξόμενοι δὲ κατ' αὐτῇ γόων τίλλοντό τε χαίτας·
ἀλλ' οὐ γάρ τις προῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης
ῥομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες, 570
τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηϊ μελαίνῃ
ἄρνεϊὸν κατέδησεν ὅν τι θῆλυν τε μέλαιναν,
ῥεῖα παρεξελθοῦσα· τίς ἄν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ' ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα κιόντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Νέκυια.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν,
ἐν δ' ἰστὸν τιθέμεσθα καὶ ἰστία νηϊ μελαίνῃ,
ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἄν δὲ καὶ αὐτοὶ
βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. 5
ἡμῖν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπρόροιο
ἔκμενον οὖρον ἱεὶ πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἀνδρῆσσαι.
ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
ἤμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν. 10
τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰστία ποντοπορούσης·
δύσετό τ' ἡέλιος, σκιδόντό τε πᾶσαι ἀγνυῖαι.

Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυρροῦ Ὠκεανοῦ.
 ἔνθα δὲ Κίμμερίων ἀνδρῶν δῆμος τε πόλις τε,
 ἥερι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς 15
 Ἥλιος φαέθων καταδέσκειται ἀκτίνεσσιν,
 οὐθ' ὅποτ' ἂν στείλῃσι πρὸς οὐρανὸν ἄστερόεντα,
 οὐθ' ὅτ' ἂν ἄψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται,
 ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλοή τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 νῆα μὲν ἔνθ' ἔλθόντες ἐκέλευμεν, ἐκ δὲ τὰ μῆλα 20
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὐτε παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
 ἦομεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ' ὃν φράσε Κίρκη.
 "Εὐθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
 ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὁξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 βόθρον ὄρουξ' ὅσσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα, 25
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῆν χεόμην πᾶσιν νεκύεσσιν,
 πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνω,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον.
 πολλὰ δὲ γουνοῦμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηναι,
 ἔλθων εἰς Ἰθάκην στείραν βόυν, ἥτις ἀρίστη, 30
 ῥέξειεν ἐν μεγάροισι πνρῆν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν,
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν οἶον ἱερυσσέμεν οἴῳ
 παμμέλαν', ὅς μῆλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 ἐλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμῃσιν 35
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινερές· αἱ δ' ἀγέροντα
 ψυχὰ ὑπὲξ Ἐρέβους νεκύων κατατεθυηῶτων.
 [νύμφαι τ' ἡῖθεοί τε πολύτλητοί τε γέροντες
 καρθениκαὶ τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι
 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐρχέειν, 40
 ἄνδρες ἀρηϊφάτοι βεβρωτῶμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπεσίη λαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρόν θέος ἤρει.]
 δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσα

μῆλα, τα δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλέε χαλκῷ, 45
 δείραντας κατακῆαι, ἐπενύχασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμω τ' Ἀθήῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὅξυν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 αἵματος ἄσσον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίῃσιν πυθέσθαι. 50

Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἐταῖρον·
 οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
 σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἄκλαυτον καὶ ἄθαπτον, ἐπεὶ πόνορ ἄλλος ἐπείγειν,
 τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ, 55
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

„Ἑλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ξόφον ἡρώεντα;
 ἐφθῆς πεζὸς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηϊ μελαίνῃ.“

Ὡς ἐφάρμην, ὃ δὲ μ' οἰμώξας ἡμίσβετο μῦθον
 „[διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ.] 60
 ἄσέ με δαίμονος αἵσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἄπορρον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταυτικρὸν τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐχὴν
 ἀστραγάλων ἔαγῃ, ψυχὴ δ' Ἀιδόσδε κατῆλθεν. 65
 νῦν δέ σε τῶν ὀπιθεν γουναίξομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μούνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 οἶδα γὰρ ὥς ἐνθένδε κινὼν δόμον ἐξ Ἀΐδαο
 νῆσον ἐς Αἰαλίην σχήσεις εὐεργέα νῆα· 70
 ἐνθα σ' ἔπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο·
 μή μ' ἄκλαυτον, ἄθαπτον, ἰὼν ὀπιθεν καταλείπειν,
 νοσφισθεὶς, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι,
 ἀλλὰ με κακῆναι σὺν τεύχεσιν, ἄσσα μοί ἐστιν,
 σῆμά τέ μοι χεῦναι πολυῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, 75
 ἀνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι

ταῦτά τε υοι τελέσαι πῆξαί τ' ἐπὶ τῷ μβῳ ἐρετμόν,
τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον ἐὼν μετ' ἑμοῖς ἐτάροισιν.“

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
„ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω.“ 80

Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
ἡμεῖθ', ἐγὼ μὲν ἄνευθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχωιν,
εἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρου πόλλ' ἀγορεύον.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μητρὸς κατατεθνηυῖης,
Ἀντολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια, 85
τὴν ζῶην κατέλειπον ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.

τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλάησά τε θυμῷ·
ἀλλ' οὐδ' ὥς εἶων προτιέρην, πνικινὸν περ ἀχέων,
αἵματος ἄσσον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίαιο πυθέσθαι.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο, 90
χρύσειον σκήπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν
„[Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]

τίπτ' αὐτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο
ἦλυθες, ὅφρα ἰδῇ νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἅπισχε δὲ φάσγανον ὅξυν, 95
αἵματος ὅφρα πίω καὶ τοι νημερτέα εἶπω.“

Ὡς φάτ', ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλου
κουλεῷ ἐγκατέπηξ'· ὁ δ' ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινόν,
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων

„Νόστον διζῆσαι μελιθέα, παιδίμ' Ὀδυσσεῦ· 100
τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ οἶω
λήσειν ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἐνθετο θυμῷ,
χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.

ἀλλ' ἔτι μὲν κε καὶ ὥς κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε,
αἱ κ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἐταίρων, 105

ὅππότε κε πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
Θρινακίῃ νήσῳ, προσφυγὼν ἰοειδέα πόντον,
βοσκομένας δ' εὖρητε βόας καὶ ἱφια μῆλα

Ἡελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.
 τὰς εἰ μὲν κ' ἄσινέας ἕως νόστον τε μέδῃαι, 110
 καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
 νηὶ τε καὶ ἐτάροισ· αὐτὸς δ' εἶπερ κεν ἀλύξης,
 ὅψε κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἅπο πάντας ἐταίρους,
 νηὸς ἐπ' ἄλλοτρίης· δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ, 115
 ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοτον κατέδουσιν
 μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἔδνα διδόντες.
 ἀλλ' ἦτοι κείνων γέ βίης ἀποτίσσαι ἐλθῶν·
 αὐτὰρ ἐπὴν μνηστήρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 κτείνῃς ἢ δόλῳ ἢ ἀμφοδὸν ὀξέε χαλκῷ, 120
 ἔρχεσθαι δὴ ἔπειτα, λαβὼν εὐήρες ἔρετμόν,
 εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους,
 οὐδ' εὐήρε' ἔρετμά, τάτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. 125
 σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
 ὁππότε κεν δῆ τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης
 φῆῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὦμῳ,
 καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐήρες ἔρετμόν,
 ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι, 130
 ἄρνεϊὸν ταῦρόν τε συνῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
 οἴκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατομβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
 ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὃς κέ σε πέφυη 135
 γῆρσ' ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 ὄλβιοι ἔσσονται· τὰ δέ τοι νημερτέα εἰρω.

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 „Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' που ἐκέκλωσαν θεοὶ αὐτοί·
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· 140

μητρός τήνδ' ὀρόω ψυχὴν κατατεθνηυῖης·
 ἢ δ' ἀκέουσ' ἦσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' εἶν υἷον
 ἔτλη ἐσάντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθῆσασθαι.
 εἰπέ, ἄναξ, πῶς κέν με ἀναγνοίῃ τὸν εἶοντα;·

Ὡς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν
 „ἔηιδίον τοι ἔπος ἐρέω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θήσω· 146
 ὄντινα μὲν κεν ἔῃς νεκρῶν κατατεθνηώτων
 αἵματος ἄσσον ἱμεν, ὅδε τοι νημερτὲς ἐνέψει·
 ᾧ δέ κ' ἐπιφθονέοις, ὅδε τοι πάλιν εἰσιν ὀπίσσω.“

Ὡς φραμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄιδος εἰσω 150
 Τειρεσίαιο ἄνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν·
 αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὅφρ' ἐπὶ μήτηρ
 ἦλυθε καὶ πῖεν αἶμα κελαινεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω,
 καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Τέκνον ἐρόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡερύεντα 155
 ζωὸς εἶν; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὀρᾶσθαι.
 [μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
 Ωκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὕτως ἔστι περῆσαι
 πεζὸν εἶν, ἢν μή τις ἔχη εὐεργέα νῆα.]
 ἢ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις 160
 νῆϊ τε καὶ ἐτάροισι πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
 εἰς Ἰθάκην, οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;·“

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 „μῆτερ ἐμῇ, χρεῖά με κατήγαγεν εἰς Ἄϊδαο
 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο· 165
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἄμῃς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶεν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζύν,
 ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ
 Ἴλιον εἰς εὐπῶλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἄτρεκέως κατάλεξον· 170
 τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
 ἦ δολιχὴ νοῦσος; ἦ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα

οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν·
 εἰπὲ δέ μοι πατὴρ τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον,
 ἢ ἔτι παρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἢ τίς ἦδη 175
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
 ἢ μένει παρὰ παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει
 ἢ ἦδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.“

Ὡς ἐφάμην, ἣ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ 180
 „καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ὄξυραι δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέατα δακρυχεύουσι.
 σὸν δ' οὐπω τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἔκηλος
 Τηλέμαχος τεμένη νέμεται καὶ δαίτας ἔσας 185
 δαίνυται, ὥς ἐπέοικε δικασπόλου ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
 πάντες γὰρ καλέουσι. πατήρ δέ σός αὐτόθι μῖμνει
 ἄργῳ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὖναι
 δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
 ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὖδει ὅθι θυῶες ἐνὶ οἴκῳ 190
 ἐν κόνι ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροῖ εἴματα εἴται·
 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὁπώρα,
 πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἄλωῃς οἰνοπέδοιο
 φύλλων κεκλιμένων χθαμαλά βεβλήαται εὖναι·
 ἐνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει 195
 σὸν νόστον ποθέων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει.
 οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὁλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὗτ' ἐμεγ' ἐν μεγάροισιν εὐσκοπος ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν,
 οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα 200
 τηκεδόνι στευγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμὸν·
 ἀλλὰ με σός τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπὴνύρα.“

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθελον φρεσὶ μερμηριῆας

μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθνηυῖης. 205
 ἱρὸς μὲν ἐφωρμήθην, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἵκελον ἦ καὶ ὄνειρος
 ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὅξυ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

„Μῆτερ ἐμῇ, τί νῦ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα,
 ὄφρα καὶ εἰν Αἰδαιο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντες 211
 ἀμφοτέρω κρουροιο τεταρπόμεσθα γούιο;
 ἦ τί μοι εἰδωλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνεια
 ὦτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;“

Ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀρείβετο πότνια μήτηρ 215
 „ὦ μοι, τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμοσε φρωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνεια, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν·
 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴσες ἔχουσιν,
 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερόν μένυς αἰθομένοιο 220
 δαμνᾷ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λυγρὰ ὀστέα θυμὸς,
 ψυχὴ δ' ἡνέ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότῃται.
 ἀλλὰ φώσδε τάχιστα λιλαῖσο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἵπῃσθα γυναίκε.“

Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ', αἱ δὲ γυναῖκες
 ἧλυθον - ὦτρυνεν γὰρ ἀγανὴ Περσεφόνεια - 226
 ὅσσαι ἀριστηῶν ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θυγάτρες.
 αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέθοντο,
 αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον ὅπως ἐρέοιμι ἐκάστην.
 ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή· 230
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
 οὐκ εἶων πιέειν ἄμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 αἱ δὲ προμνησῖται ἐπήϊσαν, ἠδὲ ἐκάστη
 ὄν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.

Ἐνθ' ἦτοι πρώτην Τυρῶ ἴδον εὐπατέρειαν, 235
 ἥ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι.

φῇ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο·
 ἢ ποταμοῦ ἠράσσαι, Ἐνιπῆος θείοιο,
 ὃς πολὺν κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαίαν ἴησιν,
 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος παλέσκετο καλὰ ῥέεθρα. 240
 τῷ δ' ἄρ' εἰσάμενος γαῖήοχος ἐννοσίγαιος
 ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος·
 πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη, οὔρῃ ἴσον,
 κυρτωθὲν, κρύψεν δὲ θεὸν θνητῇν τε γυναῖκα.
 [λῦσε δὲ παρθενίην ξώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.]
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα, 245
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

„Καίρε, γύναι, φιλότῃτι, περιπλομένου δ' ἐμιαυτοῦ
 τέξαι ἀγλαὰ τέκνα, ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ
 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμενά τε. 250
 νῦν δ' ἔρχεαι πρὸς δῶμα, καὶ ἴσχεο μῆδ' ὀνομήνῃς·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.“

Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσσετο κυμαίνοντα.
 ἢ δ' ὑποकुσαμένη Περίην τέκε καὶ Νηληῖα,
 τῷ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μεγάλοιο γενέσθην 255
 ἄμφοτέρω· Περίης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῷ
 νατε πολύρρητος, ὃ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
 τοὺς δ' ἑτέροισι Κρηθῆϊ τέκεν βασίλεια γυναικῶν,
 Αἰσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθᾶονά θ' Ἰππιόχαρμην.

Τὴν δὲ μέτ' Ἀντιόπην ἰδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα, 260
 ἢ δὴ καὶ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι,
 καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιρίονά τε Ζηϊτόν τε,
 οἱ πρῶτοι Θῆβης ἔδος ἔκτισαν ἐπταπύλοιο,
 πύργωσάν τ', ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
 ναίεμεν εὐρύχορον Θῆβην, κρατερῷ περ ἔοντε. 265

Τὴν δὲ μέτ' Ἀλκμήηνην ἰδον, Ἀμφιτρυῶνος ἄκοιτιν,
 ἢ ῥ' Ἡρακλῆα θρασυμένοντα θυμολέοντα
 γείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μινεῖσα·

καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,
τὴν ἔχεν Ἀμφικρύωνος υἱὸς μένος αἰὲν ἀτειρής. 270

Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο Ἰδου, καλὴν Ἐπικάστην,
ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδομένη νόοιο,
γῆμαμένη γὰρ υἱεῖ· ὃ δ' ὄν πατέρ' ἐξαναρίζας
γῆμεν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
ἀλλ' ὃ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων 275

Καδμείων ἦνασσε θεῶν δλοῦς διὰ βουλᾶς·
ἣ δ' ἔβη εἰς Αἶδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου,
ᾧ ἄχει σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
πολλὰ μάλ', ὅσας τε μητρὸς Ἑρινύες ἐκτελέουσιν. 280

Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τὴν ποτε Νηλεὺς
γῆμεν ἔον διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
ὀπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυητῶ ἴφι ἄνασεν·
ἣ δὲ Πύλου βασίλευε, τέκεν δέ οἱ ἀγλαὰ τέκνα, 285
Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλόμενόν τ' ἀγέρωχον.
τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρῶ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
τὴν πάντες μνῶντο περικτῖται· οὐδὲ τι Νηλεὺς
τῷ ἐδίδου ὅς μὴ ἔλικας βόας εὐρυμετώπους
ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληίης 290

ἀργαλέας· τὰς δ' οἷος ὑπέσχετο μάντις ἀνύμων
ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδησεν,
δεσμοί τ' ἀργαλέοι καὶ βουκόλοι ἀγροῖῳται.
ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύντο
ἄψ περιτελλομένου ἔτεος καὶ ἐπήλυθον ὄφραι, 295
καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληίη,

θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Καὶ Αἴδην εἶδον, τὴν Τυνδαρεῖο παράκοιτιν,
ἣ δ' ὑπὸ Τυνδαρεῖο κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
Κάστορά θ' Ἰππόδαμον καὶ Πύξ ἀγαθὸν Πολυδευκέα,

τοὺς ἄμφω ζωὺς κατέχει φυσίξους αἶα· 301
οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθναῖσιν· τιμὴν δὲ λελόγγασιν ἴσα θεοῖσιν.

Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωῆος παράκοιτιν, 305
εἰσίδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι,
καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυνθαδίῳ δὲ γενέσθην,
Ῥτόν τ' ἀντίθεον τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην,
οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ξείδωρος ἄρουρα
καὶ πολὺ καλλίστους μετὰ γε κλυτὸν Ῥρίωνα· 310
έννέωροι γάρ τοίγε καὶ έννεαπήχες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην έννεόργυιοι.
οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην έν Ὀλύμπῳ
φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο.

Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, ἀντάρ ἐπ' Ὅσση
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἔν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. 315
καὶ νῦ κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἥβης μέτρον ἴκοντο·
ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, ὃν ἡὔκομος τέκε Αἴτω,
ἀμφοτέρῳ, πρὶν σφῶν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
ἀνδιῆσαι πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχρη. 320

Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἶδον καλὴν τ' Ἀριάδην,
κούρην Μίνωος δλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἱερῶν
ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἀρτεμις ἔκτα
Αἴη έν ἀμφιρύτῃ Διονύσου μαρτυρήσιν. 325

Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἶδον στεγερὴν τ' Ἐρι-
φύλην,
ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήντα.
πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
ὅσας ἡρώων ἀλόχους ἶδον ἠδὲ θύγατρας·
πρὶν γάρ κεν καὶ νῦξ φθίτ' ἄμβροτος. ἀλλὰ καὶ ὦρ',
εὖδειν, ἣ ἐπὶ νῆα θοὴν ἔλθόντ' ἐς ἑταίρους 331

ἢ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε μελήσει.“

Ὡς ἔφαθ', αἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρον σκιάοντα.

τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων 335

„Φαίηκες, πῶς ὑμῖν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
εἰδός τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἔνδον ἔστας;
ξεῖνος δ' αὐτ' ἐμός ἐστιν, ἕκαστος δ' ἔμμογε τιμῆς·
τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
οὕτω χρητίζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὑμῖν 340
κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.“

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἐχένηρος
[ὅς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν]

„Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἤμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δοξῆς
μυθεῖται βασιλεία περίφρων· ἀλλὰ πίθεσθε. 345

Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.“

Τὸν δ' αὐτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε
„τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἱ κεν ἔργωγε
ζῶς Φαίηκεσσι φιληρέμοισιν ἀνάσσω·
ξεῖνος δὲ τλήται, μάλα περ νόστοιο χατίζων, 350
ἔμψης οὖν ἐπιμῆναι ἐς αὔριον, εἰσόκε πᾶσαν
δωτίνην τελέσω· πομπὴ δ' ἄνδρεςσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δῆμῳ.“

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς

„Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, 355

εἰ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μίμνειν,
πομπήν τ' ὀτρύνετε καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,
καὶ κε τὸ βουλομένην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
καὶ κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην 360
πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα.“

Τὸν δ' αὐτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε

„ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἰσκομεν εἰσορόωντες
 ἡπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἷά τε πολλοὺς
 βόσκει γὰρ μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους 365
 ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο·
 σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορφῇ ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί,
 μῦθον δ' ὥς ὅτ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως κατέλεξας,
 πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρὰ.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον, 370
 εἰ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἅμ' αὐτῷ
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
 νῦν δ' ἦδε μάλα μακρὴ ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὦρη
 εὐδεῖν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα.
 καὶ κεν ἐς ἧν διὰν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ 375
 τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι.“

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσ-
 σεύς

„Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
 ὦρη μὲν πολέων μύθων, ὦρη δὲ καὶ ὕπνου·
 εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναί γε λιλαίεαι, οὐκ ἂν ἔρωγε 380
 τούτων σοὶ φθονέοιμι καὶ οἰκτροτέρ' ἄλλ' ἀγορευσαί,
 κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο,
 οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονοίσσαν αὐτήν,
 ἐν νύστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλην
 ἄγνη Περσεφόνηια γυναικῶν θηλυτεράων, 386
 ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο
 ἄχθυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέρανθ', ὅσσοι ἅμ' αὐτῷ
 οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνατον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 ἔγνω δ' αἰψ' ἐμὲ κελινός, ἐπεὶ πλεν αἶμα κελαινόον· 391
 κλαίει δ' ὅγε λιγέως, θαλερόν κατὰ δάκρυον εἴβων,
 πιτυὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μεναιάνων·
 ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς ἐμπεδος οὐδέ τι κῆρυς,

οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γυμπατοῖσι μέλεσσιν.
τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ, 395
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

„Ἀτρεΐδῃ κῆριδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
τίς νῦ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
ἦέ σέγ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμῆν, 400
ἦέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου
βοῦς περιταμνόμενον ἠδ' οἴων πῶσα καλὰ,
ἦέ περὶ πτόλιος μαχεούμενον ἠδὲ γυναικῶν;“

ὣς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν
„διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ, 405
οὔτ' ἔμεγ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμῆν,
οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θανάτόν τε μόρον τε
ἔκτα σὺν οὐλομένη ἄλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας, 410
δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
ὥς θάνατον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
νωλεμίῳς κτείνοντο, σύες ὥς ἀργιόδοντες,
οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
ἦ γάμῳ ἦ ἐράνῳ ἦ εἰλαπίνῃ τεθλαυίῃ. 415

ἦδη μὲν πολέων φόνοσ' ἀνδρῶν ἀντεβόλησας,
μουναῖς κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ·
ἀλλὰ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
ὥς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον οὐ ἅπαν αἵματι θῦεν. 420
οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅπα Πρωϊαίου θυγατρὸς,
Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταίμνηστρῃ δολόμητις
ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας αἵρων
βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνώπις
νοσφίσατ', οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Αἶδαο. 425

χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἐλέειν σὺν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
ὥς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς
[ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλῃται]·
οἷον δὴ καὶ κελὴν ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς,
κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνου. ἦτοι ἔφην γε 430
ἀσπασίος παίδεσσιν ἰδὲ δμῶεσσιν ἐμοῖσιν
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἣ δ' ἔξοχα λυγρὰ ἰδυῖα
οἶ τε κατ' αἰσχρος ἔχενε καὶ ἐσσομένησιν ὑπίσσω
θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἣ κ' εὐεργὸς ἔησιν.“ 434

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
„ὦ πόποι, ἣ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύνοπα Ζεὺς
ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλὰς
ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί,
σοὶ δὲ Κλυταίμνηστρῃ δύλον ἦρτες τηλόθ' ἐόντι.“

Ὡς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέ-
ειπεν 440

„τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι·
μὴ οἱ μῦθον ἅπαντα πιφανσκέμεν, οὐ κ' εὖ εἰδῆς,
ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι
ἀλλ' οὐ σοίγ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ γε γυναικὸς·
λίην γὰρ πινυτή τε καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδεν 445
κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.

ἣ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς
ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μακρῷ
νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵξει ἀριθμῷ,
ὄλβιος· ἣ γὰρ τόνγε πατήρ φίλος ὄψεται ἐλθὼν, 450
καὶ κείνος πατέρα προσπτύξεται, ἣ θέμις ἐστίν.
ἣ δ' ἐμὴ οὐδέ περ νῖος ἀνιπλησθῆναι ἄκοιτις
ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
[ἄλλο δέ τοι ἔρξω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκ ἐτι πιστὰ γυναιξίν.] 455

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
εἴ που ἐτι ζώοντος ἀκούετε παιδὸς ἑμοῖο,
ἣ που ἐν Ὀρχομενῶ, ἣ ἐν Πύλῳ ἤμαθόνετι,
ἣ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὖρεσθαι· 460
οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀρέστης·“

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
„Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάξειν.“

Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένοι στυγεροῖσιν 465
ἔσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηλητιάδῳ Ἀχιλλῆος
καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Αἰαντός θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδός τε δέμας τε
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 470

ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδάκεος Αἰακίδαο,
καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
σχέτλιε, τίπτε' ἐτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
πῶς ἔτλης Ἀϊδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ 475
ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμώντων;“

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
„ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
ἦλθον Τειρεσίαιο κατὰ χρεός, εἴ τινα βουλήν
εἵποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἰκοίμην· 480
οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῆδος, οὐδέ πω ἄμῃς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶν ἐχω κακὰ· σείο θ', Ἀχιλλεῦ,
οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάριστος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω.
πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκνέεσιν 485
ἐνθάδ' ἑών· τῷ μῆτι θανάων ἀκαχίξεν, Ἀχιλλεῦ.“

Ὡς ἐφάμην, ὃ δέ μ' ἀντίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν
„μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, παῖδιμ' Ὀδυσσεῦ.

βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλω,
 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίωτος πολὺς εἴη, 490
 ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἄγαυοῦ μῦθον ἐνίσπες,
 ἣ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἥε καὶ οὐκί.
 εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἰ τι πέπυσσαι,
 ἣ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, 495
 ἣ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 οὔνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.
 οὐ γάρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' ἀνγὰς ἡέλιιοι,
 τοῖος ἐὼν οἶός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργείοισιν. 500
 εἰ τοιόσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
 τῷ κέ τεφρ' στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ κείνου βιόωνται ἐργουσίη τ' ἀπὸ τιμῆς.

Ὅδ' ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 „ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι, 505
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἵσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς, 510
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μῦθων·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσκομεν οἶω.
 αὐτὰρ ὅτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρναίμεθα χαλκῷ,
 οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυὶ μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὀμίλῳ,
 ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἰκὼν· 515
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἐπεφνευ ἐν αἰνῇ δημοτῇτι.
 πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσοι λαὸν ἐπεφνευ ἀμύνων Ἀργείοισιν,
 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ,
 ἦρ' Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι 520

Κῆτειοι κτείνοντο γυναιῶν εἵνεκα δάωρον.
 κείνον δὴ κάλλιστον ἶδον μετὰ Μένονα θῖον.
 αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κὰμ' Ἐπειὸς,
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,
 [ἤμιν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἢ δ' ἐπιθεῖναι.] 525
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὠμόρηνυντο τρέμον θ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστου.
 κείνον δ' οὐποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠκρήσαντα χροῶ κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 δάκρυ ὁμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν 530
 ἱππόθεν ἐξίμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοῖνα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἐβαινεῖν
 ἄσκηθῆς, οὔτ' ἄρ' βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ 535
 οὔτ' αὐτοσχεδὴν αὐτασμένως, οἷά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξ δέ τε μαινεται Ἄρης."

Ὡς ἐφάμην, ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιβᾶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 γηθοσύνη ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι. 540

Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν κατατεθνηῶτων
 ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κῆδ' ἐκάστη.
 οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν 545
 τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.]
 ὥς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' αἰθλῷ
 τοίην γὰρ κεφαλὴν ἐνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,
 Αἴανθ', ὅς περὶ ἀνὲρ εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο 550
 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μελιχλοῖσιν·

„Αἶαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἔφ' ἐμελλες
οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου εἵνεκα τευχέων
οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν, 555
τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείω δ' Ἀχαιοὶ
ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο
ἄχνυμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδέ τις ἄλλος
αἰτίας, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
ἐκπάγλως ἤχθηρε, τείν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν. 560
ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.“

Ὡς ἐφάμην, ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ'
ἄλλας

ψυχὰς εἰς Ἑρεβος νεκρῶν κατατεθυγῶτων.
ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τόν·
ἀλλὰ μοι ἦθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοιςιν 566
τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθυγῶτων.

Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἴδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
χρῦσεον σκήπτρον ἔχοντα, θεμιστευόντα νέκυσσι,
ἡμενον· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ δίκας εἶροντο ἄνακτα, 570
ἡμενοὶ ἴσταότες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.

Τὸν δὲ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰσενόησα
θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
τοὺς αὐτοὺς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὕρεσσιν,
χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἶεν ἀαγές. 575

Καὶ Τίτυδὸν εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
λείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα,
γῦπε δὲ μιν ἐκάτεφθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον,
δέρτρον ἔσω θύνοντες· ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν·
Λητὼ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴ παρὰ κοιτίν, 580
Πυθῶ δ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλὲπ' ἄλγ' ἔχοντα,
ἴσταότ' ἐν λίμνῃ· ἥ δὲ προσέπλαξε γενεῇ.

στεῦτο δὲ διψῶν, πῖεῖν δ' οὐκ εἶχεν ἐλεῖσθαι·
 ὅσσάκι γὰρ κύψει ὁ γέρων πῖεῖν μενεαίνων, 585
 τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκειτ' ἀναβροχὲν, ἀμφὶ δὲ ποσσὶν
 γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
 δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρηθρὸν χεῖς καρπὸν,
 ὄγγυαι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι
 συνκαίει τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαταὶ τηλεθώσσαι· 590
 τῶν ὀπότη' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
 τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκυόεντα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγ' ἔχοντα,
 λαῶν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρωσιν.
 ἦτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσσὶν τε 595
 λαῶν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λóφον· ἄλλ' ὅτε μέλλοι
 ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότε ἀποστρέψασκε κραταίῃς·
 αὐτίς ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λαῶς ἀναιδής.
 αὐτὰρ ὃγ' ἄψ ὥσασκε τιτανόμενος, κατὰ δ' ἰδρῶς
 ἔρρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει. 600

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην,
 εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τέρεπεται ἐν θαλίῃς καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην
 [παῖδα Διὸς μεγάλῳ καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλῳ].
 ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἴωνῶν ὥς, 605
 πάντοσ' αὐτοζομένων· ὁ δ' ἔρεμνῇ νυκτὶ ἑοικῶς,
 γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊστὸν,
 δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἑοικῶς.
 σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἄορτήρ
 χρύσεος ἦν τελαμῶν, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο, 610
 ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες,
 ὑσμῖναί τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασταί τε.
 μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
 ὅς κενον τελαμῶνα ἐῷ ἐγκάτθετο τέχνη.
 ἔγνω δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν, 615

καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἂ δελίῳ, ἢ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγήλάξεις,
ὄνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο.

Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ ὄξυν 620

εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖροσι φῶτι
δεδμήμην, ὃ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἄεθλους.

καὶ ποτέ μ' ἐνθάδ' ἔπεμψε κύν' ἄξοντ'· οὐ γὰρ ἔτ'
ἄλλον

φράζετο τοῦδέ γέ μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον.

τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἥγαγον ἐξ Ἀἴδαο· 625

Ερμείας δέ μ' ἔπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.“

Ὡς εἰπὼν ὃ μὲν αὐτὶς ἔβη δόμον Ἄϊδος εἰσῶ,
αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.

καὶ νῦν ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ·

[Θησέα Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·] 631

ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν

ἢ χῆ' θεσπεσίη· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει,

μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοτο πελώρου

ἐξ Ἄϊδος πέμψειεν ἀγανὴ Περσεφόνηα. 635

αὐτικ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κιῶν ἐκέλευον ἐταίρους

αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.

οἳ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζου.

τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κύμα φόοιο,

πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος. 640

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρήνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες Ἴηλον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
 νηῦς, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 νῆσόν τ' Αἰαΐην, ὅθι τ' Ἡοῦς ἠριγενείης
 οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἑλλοιο,
 νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλευμεν ἐν ψαμάθοισιν, 5
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 ἐνθα δ' ἀποβρέξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ δταν.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότ' ἐγὼν ἐτάρους προτεῖν ἐς δώματα Κίρκης
 ῥιζέμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα. 10
 φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτῇ,
 θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλῃν ἐρύσαντες
 πῆξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐήρες ἐρετμόν. 15

Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
 ἐξ Ἀΐδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
 ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 σκετον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἶδοπα οἶνον ἐρυθρόν.
 ἦ δ' ἐν μέσσω σταῖα μετηνῦδα διὰ θεάων 20

„Σχέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπήλθετε δῶμ' Αἶδαο,
 δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.
 ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αὐθι πανηγέριοι· ἅμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
 πλεύσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω ὁδὸν ἣδὲ ἕκαστα 25

σημανέω, ἵνα μὴ τι κακορραφίῃ ἀλεγεινῇ
ἢ ἄλως ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.“

Ὡς ἐφαθ', ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπαίθετο θυμὸς ἀγῆνωρ
ὥς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
ἡμεῖθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ· 30
ἡμος δ' ἡέλιος κατέδυν καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς,
ἡ δ' ἔμει χειρὸς ἐλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἐταῖρων
εἰσέ τε καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·
κύτάρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα. 35
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα πότνια Κίρκη·

„Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται, σὺ δ' ἄκου-
σον,

ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.
Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξαι, αἷ δ' αὖ τε πάντας
ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται. 40
ὅστις αἰδρεῖται πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα
οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται,
ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλγουσιν αἰοιδῇ,
ἡμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἄμφ' ὀστεόφιν θίς 45
ἄνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ θῖνοι μινύθουσιν.
ἀλλὰ παρὲς ἐλάαν, ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἐταῖρων
κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μὴ τις ἀκούσῃ
τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἰ κ' ἐθέλῃσθα,
δησάντων σ' ἐν νηϊ θοῇ χειρὰς τε πόδας τε 50
ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω,
ᾧφρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούῃς Σειρήναιιν.
εἰ δέ κε λίσσῃαι ἐτάρους λῦσαι τε κλειύης,
οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι διδέντων.

Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τάσγε παρὲς ἐλάσσωσιν ἐταῖροι, 55
ἔνθα τοι οὐκέτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω

ὅπποτέρη δ' ἡ τοι ὁδὸς ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 θυμῷ βουλευεῖν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.
 ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, προτὶ δ' αὐτὰς
 κύμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιπορίης· 60
 Πλαγκτὰς δ' ἦτοι τάσγε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.
 τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι
 τρήρωνες, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
 ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰὲν ἀφαιρεῖται λῖς πέτρῃ·
 ἀλλ' ἄλλην ἐνὶ ἡσὶ πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι. 65
 τῇ δ' οὐπω τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἵκηται,
 ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σάματα φωτῶν
 κύμαθ' ἄλως φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαί.
 οἷη δ' ἡ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηὺς
 Ἀργῶ πᾶσι μέλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα· 70
 καὶ νῦν κε τὴν ἐνθ' ὤκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
 ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱάνει
 ἕξειν κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκεν
 κυανέη· τὸ μὲν οὐποτ' ἐρωεῖ, οὐδέ ποτ' αἰθήρη 75
 κείνου ἔχει κορυφὴν οὐτ' ἐν θέρει οὐτ' ἐν ὀπώρῃ·
 οὐδέ κεν ἀμβαίῃ βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίῃ,
 οὐδ' εἰ οἱ χεῖρες τε εἰκόσι καὶ πόδες εἶεν·
 πέτρῃ γὰρ λῖς ἐστὶ, περιξεστῇ εἰκυῖα.
 μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἥεροειδές, 80
 πρὸς ζόφον εἰς Ἑρεβος τετραμμένον, ἥπερ ἂν ὑμεῖς
 νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνητε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζηλὸς ἀνὴρ
 τόξῳ οἷστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
 ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει θεινὸν λελακυῖα· 85
 τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεομιλῆς,
 γίνυται, αὐτὴ δ' αὐτὰ πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
 γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.

τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι,
 ἔξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες, ἐν δὲ ἐκάστη 90
 σμερδαλή κεφαλῇ, ἐν δὲ τριστοιχοὶ ὀδόντες,
 πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλετοὶ μέλανος θανάτοιο.
 μέσση μὲν τε κατὰ σπείους κόλλοιο δέδυνκεν,
 ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου,
 αὐτοῦ δ' ἰχθυῖα, σκόπελον περιμαιμώωσα, 95
 δελφίνιας τε κύνας τε καὶ εἰ ποθὶ μεῖζον ἔλθουσιν
 κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγαστονος Ἀμφιτρίτη.
 τῇ δ' οὐ πώποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
 παρφυγέειν σὺν νηϊ· φέρει δέ τε κρατὶ ἐκάστω
 φῶτ' ἐξαρχάξασα νεὸς κυανοπρόροιο. 100

Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσ-
 σεύ,

πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοίστευσαι.
 τῷ δ' ἐν ἔρινεός ἐστι μέγας, φύλλοισι τεθηλώς·
 τῷ δ' ὑπὸ δια Χάρυβδις ἀναρροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ.
 τοὺς μὲν γάρ τ' ἀνίσχουσιν ἐπ' ἡματι, τοὺς δ' ἀναρροιβδεῖ
 δεινόν· μὴ σύγε κείθι τύχοις, ὅτε φοιβδήσειεν· 106
 οὐ γάρ κεν ῥύσαιοτό σ' ὑπὲρ κακοῦ οὐδ' ἐνοσίχθων.
 ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος ὤκει
 νῆα παρῆξ ἐλάαν, ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 ἔξ ἐτάρους ἐν νηϊ ποδημέμεναι ἢ ἅμα πάντας. 110

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
 „εἰ δ' ἄγε δὴ μοι τοῦτο, θεᾷ, νημερτὲς ἐνίσπες,
 εἰ πως τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
 τὴν δέ κ' ἄμυναίμην, ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἐταίρους.“

Ὡς ἐφάμην, ἣ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶων 115
 „σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμηλεν
 καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπέβξαι ἀθανάτοισιν;
 ἣ δέ τοι οὐ θιγῆτῃ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἐστίν,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·

οὐδέ τις ἐστ' ἀλήκη· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς. 120
 ἦν γὰρ δηθύνησθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
 δειδῶ μὴ σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
 τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλῃται.
 ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κραταῖν,
 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν· 125
 ἣ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὀρμηθῆναι.

Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξει· ἐνθα δὲ πολλὰ
 βόσκοντ' Ἑλίοιο βόες καὶ ἱφια μῆλα,
 ἐπὶ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἴων πάσα καλὰ,
 πεντηκοντα δ' ἕκαστα· γόνους δ' οὐ γίνονται αὐτῶν, 130
 οὐδέ ποτε φθινύθουσι. θεὰ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν,
 νύμφαι ἐϋπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετὴ τε,
 αἷς τέκεν Ἑλίῳ Ὑπερίονι διὰ Νέαιρα.
 τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλόθι ναίειν, 135
 ἠγλα φυλασσέμεναι πατροφῶτα καὶ ἔλικας βοῦς.
 τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάας νόστου τε μέδῃαι,
 ἣ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σίνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὀλεθρον
 νηὶ τε καὶ ἑτάροισ· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς, 140
 ὅψε κακῶς νεῖται, ὀλέσας ἅπο πάντας ἑταίρους.“

Ὡς ἔφατ', αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυνθεν Ἥως
 ἣ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε διὰ θεάων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν ὤτρυνον ἑταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι. 145
 οἱ δ' αἰὲς εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 [ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἔρετμοις.]
 ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρόωριον
 ἔκμενον οὔρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἀνδρῆσσαι. 150
 αὐτίκα δ' ὄπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα

ἤμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 δὴ τότε ἔγων ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ
 „ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἰδμεναι οὐδὲ δυ' ὅλους
 θέσφαθ' ἃ υἱοὶ Κίρκῃ μυθήσατο, διαθεάων· 155
 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἔγων, ἵνα εἰδότες ἦ κε θάνωμεν
 ἢ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιῶν
 φθογγὸν ἀλεύασθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα.
 ὅλον ἐμ' ἠνώγειν ὅπ' ἀκουέμεν· ἀλλὰ με δεσμῷ 160
 δῆσατ' ἐν ἀργαλέῳ, ὅφρ' ἐμπεδον αὐτόθι μίμνω,
 ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.
 εἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαι τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι πείξειν.“

Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφανσκον·
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξέικετο νηὺς εὐεργῆς 166
 νῆσον Σειρήνων· ἐπειγε γὰρ οὗρος ἀπήμων.
 αὐτίκ' ἐπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο ἡδὲ γαλήνῃ
 ἐπλετο νηνεμῇ, κοίμησε δὲ κύματα θαλάμων.
 ἀνστάντες δ' ἑταροὶ νεὸς ἱστία μηγύσαντο, 170
 καὶ τὰ μὲν ἐν νηϊ γλαφυρῇ θίσαν, οἱ δ' ἐπ' ἐρετμᾷ
 ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδαρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν.
 αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῷ
 τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πείξον.
 αἴψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη Ἰς 176
 Ἥελίου τ' ἀνγῇ Ὑπεριονίδαο ἄνακτος·
 ἐξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα.
 οἱ δ' ἐν νηϊ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήπτον·
 αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς. 180
 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 δῖμφο διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νηὺς
 ἐγγυῖθεν ὀρνυμένη, λιγυρὴν δ' ἐντυνον αἰοιδῆν·

„Δεῦρ ἄγ' ἰὼν, πολύναι' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος
Ἀχαιῶν,

νῆα κατάστησον, ἵνα νωλτέρην ὅπ' ἀκούσῃς. 185

οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
πρὶν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκούσαι,
ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νείπαι καὶ πλείονα εἰδώς.

ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅς' ἐν Τροίῃ εὐρείῃ
Ἀργεῖοι Τρωῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν. 190

ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.“

Ὡς φάσαν ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἔμον κῆρ
ἦθελ' ἀκουέμεναι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
ὁφρῦσι νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.

αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχός τε 195
πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλον τε πίεζον.

αὐτὰρ ἐπειδὴ τάσγε παρήλασαν, οὐδ' ἐτ' ἐπειτα
φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' αἰοιδῆς,
κίψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἔμοι ἐρήγρες ἑταῖροι, 199
ὅν σφιν ἐπ' ὠσὶν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἐπειτα
καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον καὶ θαῦπον ἀκουσα·
τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπαιτ' ἔρετμᾶ,
βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ.
νηὺς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἔρετμᾶ προήκεα χερσὶν ἐπειγον. 205
αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὠτρυνον ἑταίρους
μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·

„ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν·
οὐ μὲν δὴ τόδε μείζον ἐπὶ κακὸν ἢ ὅτε Κύνκλωψ
εἴλῃ ἐν σπητὶ γλαφυροῦ κρατερῇφι βίηφιν. 210

ἀλλὰ καὶ ἐνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε
ἐκφύγομεν, καὶ πού τῶνδε μνήσεσθαι ὕτα.
νῦν δ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθαίμεθα πάντες.
ὑμεῖς μὲν κώπησιν ἀλὸς θηγμῖνα βαδίσαν

εὐπτετε κληϊδέσσειν ἐφήμενοι, αἶ κέ ποθι Ζεὺς 215
 δῶη τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι·
 σοὶ δὲ, κυβερνήθ', ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βάλλεν, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἴητα νομάς.
 τοῦτον μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
 νῆα, σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσιν 220
 κείσ' ἐξορμήσασα καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλλῃσθα.

ὤς ἐφάμην, οἳ δ' ὥκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην,
 μή πῶς μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἐταῖροι
 εἰρεσέης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς. 225
 καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανόμην, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνάγει θωρήσσεσθαι·
 κῦτάρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 μάκρ' ἐν χερσὶν ἐλὼν εἰς ἱερὰ νηὸς ἔβαινον
 πρῶρης· ἐνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι.
 Σκύλλην πετραίην, ἣ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν. 231
 οὐδέ πη ἀθροῆσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσσε
 πάντη παπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.

Ἡμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνεπλόμεν γοόωντες
 ἐνθεν μὲν Σκύλλη, ἐτέρωθεν δὲ διὰ Χάρυβδις 235
 δεινὸν ἀνεροῖβδῃσε θαλάσσης ἄλμυρόν ὕδωρ.
 ἦτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὥς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη· ὑπόσε δ' ἄχνη
 ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐπιπτεν.
 ἀλλ' ὅτ' ἀναβροῖε θαλάσσης ἄλμυρόν ὕδωρ, 240
 πᾶσ' ἐντοσθε φάνεσκε κυκωμένη, ἀμφὶ δὲ πέτρῃ
 δεινὸν ἐβεβρύχει, ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
 ψάμμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρόν δῖος ἦρε.
 ἡμεῖς μὲν πρὸς τὴν ἰδομεν δείσαντες ὄλεθρον·
 τόφρα δέ μοι Σκύλλη κολῆς ἐκ νηὸς ἐταίρους 245
 ἐξ ἔλεθ', οἳ χερσὶν τε βίηφί τε φέρετατοί ἦσαν.

σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἐταίρους
 ἦδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθευ
 ὑψόσ' αἰερομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 ἔξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ. 250
 ὥς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἄλιεύς περιμήκει θάβδῳ
 ἰχθυῖσι τοῖς ὀλλοῖσι δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραυλοῖο,
 ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε,
 ὥς οἱ γ' ἀσπαίροντες αἰείροντο προτὶ πέτρας. 255
 αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας,
 χεῖρας ἐμοὶ ὁρέγοντας ἐν αἰνῇ δημοτῇ.
 οἰκτιστον δὴ κείνο ἐμοῖς ἴδον ὄφθαλμοῖσιν
 πάντων ὅσ' ἐμόγησα πόρους ἄλως ἐξερεῖνων. 259

Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν δεινὴν τε Χάρυβδιν
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἰκόμεθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἑλλοῖο.
 δὴ τότε ἔγῳν ἔτι πόντος ἐὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ
 μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν ἀνλιζομενάων 265
 οἴων τε βληχῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 μάντης Ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίαο,
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, οἳ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλον
 νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἑλλοῖο.
 δὴ τότε ἔγῳν ἐτάροισι μετηΐδων, ἀχνύμενος κῆρ 270
 „Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι,
 ὄφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίαο
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, οἳ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλον
 νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἑλλοῖο·
 ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἅμιν ἐφασκον.
 ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.“ 276
 Ὡς ἐφάμην, τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στρυγερῷ μ' ἡμείβετο μύθῳ

„Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ, πέρι τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
 κάμνεις· ἥ ῥά νῦ σοίγε σιδήρεα πάντα τέτυκται, 280
 ὅς ῥ' ἐτάρους καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
 οὐκ ἔαας γαίης ἐπιβήμεναι, ἔνθα κεν αὐτε
 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον,
 ἀλλ' αὐτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας,
 νήσου ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ. 285
 ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 γίνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 ἣν πῶς ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θυέλλα,
 ἢ Νότου ἢ Ζεφυροιο δυσσεός, οἷτε μάλιστα
 νῆα διαρραίουσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων. 290
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθαίμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
 δόρπον θ' ὀπλισόμεσθαι θοῇ παρὰ νηὶ μένοιντες·
 ἠῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.“

Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ἦγεον ἄλλοι ἑταῖροι.
 καὶ τότε δὴ γίγνωσκον ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων, 295
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

„Εὐρύλοχ', ἡ μάλα δὴ με βιάζεστε μοῦνον εἶντα·
 ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερόν ὄρκον,
 εἰ κέ τιν' ἡέ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶῦ μέγ' οἴων
 εὗρωμεν, μὴ πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν 300
 ἢ βούν ἡέ τι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκκληοι
 ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.“

Ὡς ἐφάμην, οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμνον ὥς ἐκέλευον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα 305
 ἄγ' ὕδατος γλυκεροῖο, καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
 νηὸς, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 μνησάμενοι δὴ ἔπειτα φίλους ἐκλαιον ἑταίρους,
 οὓς ἔφαγε Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλοῦσα· 310

κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.
 ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἦν, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
 ὥρσεν ἐπὶ ζαῆν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως, 316
 νῆα μὲν ὠρμίσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερυσάντες·
 ἐνθα δ' ἔσαν Νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἡδὲ θόωκοι·
 καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον
 „ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηϊ θαῆ βρωσίς τε πόσις τε 320
 ἔστιν, τῶν δὲ βδῶν ἀπεχώμεθα, μὴ τι πάθωμεν·
 δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἱφία μῆλα,
 Ἥελιου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.“
 „Ὡς ἐφάμην, τοῖσιν δ' ἐπεπέθετο θυμὸς ἀγρήνωρ.
 μῆνα δὲ πάντ' ἄλληκτος ἄη Νότος, οὐδέ τις ἄλλος 325
 γίγνεται· ἔπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρύς τε Νότος τε.
 οἱ δ' εἰως μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυνθρόν,
 τόφρα βοῶν ἀπέχοντο λιχαιόμενοι βιότοιο.
 ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἦλα πάντα,
 καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη, 330
 ἰχθυὺς ὄρνιθας τε, φίλας δ' οἱ χεῖρας ἵκοιτο,
 γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
 δὴ τότ' ἐγὼν ἀνὰ νῆσον ἀπέστικον, ὄφρα θεοῖσιν
 εὐξαίμην, εἰ τίς μοι ὁδὸν φήνειε νέεσθαι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἐταῖρους, 335
 χεῖρας νηπάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
 ἠρώμην πάντεσσι θεοῖς οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.
 Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς.
 „Κέκλυτέ μεν μύθων, κακά περ πάσχοντες ἐταῖροι·
 πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν, 341
 λιμῶ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.

ἀλλ' ἄγετ', Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 ῥέξομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν, 345
 αἰψά κεν Ἡελίῳ Ὑπερίονι πλοῖνα νηὸν
 τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
 εἰ δὲ χολώσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων
 νῆ' ἐθέλῃ ὀλέσαι, ἐπὶ δ' ἔσπωνται θεοὶ ἄλλοι,
 βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανῶν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι
 ἢ δητὰ στρεῦγεσθαι ἰὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. 351

Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
 αὐτίκα δ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 ἐγγύθεν· οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρόφοιο
 βοσκέσκονθ' ἔλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι· 355
 τὰς δὲ περιστῆσάν τε καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,
 φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
 οὐ γὰρ ἔχον κρὶ λευκὸν εὐσσέλμου ἐπὶ νηός.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ὅ' εὗξαντο καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,
 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν 360
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
 οὐδ' εἶχον μέθην λεῖψαι ἐπ' αἰδομένοις ἱεροῖσιν,
 ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων ἔργατα πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 μίστυλλόν τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελόουσιν ἔπειραν. 365

Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσντο νηδυμος ὕπνος·
 βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
 καὶ τότε με κνίσῃς ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμή·
 οἰμῶξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν 370

„Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν εἶοντες,
 ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλεὲς ὕπνω,
 οἱ δ' ἑταροὶ μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.“

Ὡκέα δ' Ἡελίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθεν,

Λαμπετή ταυνύπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς. 375
αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετῆνδα χωόμενος κῆρ

„Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν εἶντες,
τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
οἳ μεν βοῦς ἐκτειναν ὑπέρβιον, ἧσιν ἔγωγε
χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, 380
ἦδ' ὁπότ' ἄψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐραὶ ὅθεν προτραποίμην.
εἰ δέ μοι οὐ τίσουσιν βοῶν ἐπικικέ' ἀμοιβήν,
δύσομαι εἰς Ἀἴδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φασίνω.“

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
„Ἠέλι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε 385
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσσω ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.“

Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠὲ νόμοιο·
ἦ δ' ἔφη Ἑρμείαο διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι. 390

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
νεῖκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδὸν, οὐδέ τι μῆχος
εὐρέμεναι δυνάμεσθα· βόες δ' ἀπετέθνασαν ἤδη.
τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρεα προὔφαινον·
εἶρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει, 395
ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγνεται φωνή.

Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρήϊρος ἐταῖροι
δαίνυντ' Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·
ἀλλ' ὅτε δὴ ἐβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων,
ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ, 401
ἱστὸν στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λευκὰ ἐρύσαντες.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
φαίνεται γαῖαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων 405
νῆος ὑπὲρ γλαφυρῆς, ἥχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.

ἥ δ' ἔδει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἶψα γὰρ
ἦλθεν

κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων,
Ἰστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
ἀμφοτέρους· Ἰστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
εἰς ἄντλον κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηϊ 411
πληῆξε κυβερνήτεω κεφαλὴν, σὺν δ' ὅστε' ἄραξεν
πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἑοικῶς
κάππεσ' ἀπ' ἱκριόφιν, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηϊ κεραυνόν
ἥ δ' ἐλελίχθη πᾶσα Διὸς πληγείσα κεραυνῷ, 416
ἐν δὲ θεεῖου πληῖτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἐταῖροι.
οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
κύμασιν ἐμφορέοντο, θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.

Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους
λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα. 421
ἐκ δὲ οἱ Ἰστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς δῖνοιο τετευχώς.

τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἥδὲ καὶ Ἰστὸν,
ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν. 425

Ἐνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων,
ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὥκα, φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
ὅφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετροῦσαιμι Χάρυβδιν.

παννύχιος φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ ἐνιόντι
ἦλθον ἐπὶ Σκυλλῆς σκοπέλου δεινὴν τε Χάρυβδιν.
ἥ μὲν ἀνερροιβδήσε θαλάσσης ἄλμυρόν ὕδωρ. 431

αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψὸς ἄερεθεις
τῷ προσφῦς ἐχόμεν ὥς νυκτερίς· οὐδὲ πη εἶχον
οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἐμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι·
ῥίξαι γὰρ ἑκάς εἶχον, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄξοι, 435
μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσκάσαν δὲ Χάρυβδιν.
νωλεμέως δ' ἐχόμεν, ὅφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω

ἰστὸν καὶ τρόπιν αὐτῆς· ἐλδομένῳ δέ μοι ἦλθον
ὅψ' ἥμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῇθεν ἀνέστη
κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, 440
τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρυβδῖος ἐξεφαάνθη.

ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
μέσσω δ' ἐνδούπησα παρὲξ περιμήκεα δοῦρα,
ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν. 444

[Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
εἰσιδέειν· οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.]

Ἔνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοὶ, ἔνθα Καλυψὼ
ναίει ἐνπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἀνδῆεσσα,
ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. τί τοι τάδε μυθολογεύω;
ἦδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ 451
σοὶ τε καὶ Ἰφιδίμῃ ἀλόχῳ· ἔχθρὸν δέ μοι ἔστιν
αὐτῆς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

800

W.

HOMERI ODYSSEA

ἀριθ.

Ἡμερομηνία
ἐπιστροφῆς

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΚΙΝΗΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας